

죽이고
싶은
아이

Lee Kkoch-Nim

Roman

ARKADAŞI SUÇLAMAK

"TEK BİR GERÇEKLİK YOKTUR,
BAKIŞ AÇISI VARDIR!"

Hakikat
basittir

BAŞ ŞÜPHELİ ON YEDİ YAŞINDA BİR KIZ

En yakın arkadaşım Sö'nün cesedi okulun arkasındaki boş arazide bulundu. Arkadaşımı kim öldürmüş olabilir?

**Ezici bir sürükleyici güç, çalkantılı gelişmeler...
Ve sonu tahmin edilemez, şaşırtıcı bir hikâye.**

"Roman, hakikat ve inanç üzerine bir hikâyeden oluşuyor. Sık sık hakikat üzerine kafa yorardım. Hakikat, gerçekte olduğu gibi midir, yoksa insanların olmasını istediği gibi mi şekillenir? Hikâye, işte bu noktadan yola çıktı."

- Lee Kkoch-Nim

DESTEK
DUK KAN

www.destekmediagroup.com www.destekdukkkan.com
[athicabooks](#) [athicabooks](#) [athicabooks](#)
[athicabooks](#) info@destekyayinlari.com

KDV'den muaftr.

9786259400525

9 786259 400525

Lee Kkoch-Nim

ARKADAŞI SUÇLAMAK

**DESTEK
MEDYA
GRUBU**

©ATHICA: 43
GENÇ/YETİŞKİN: 2

ARKADAŞI SUÇLAMAK
Lee Kkoch-Nim

죽이고 싶은 아이| Killing Your Friend
Copyright © Lee Kkochnim / Woorischool Publishing Co., Ltd.

All Rights Reserved

First published in Korea in 2021 by Woorischool Publishing Co., Ltd.
Turkish translation © 2023 Destek Yapım Prodüksiyon Dış Ticaret A.Ş.
This edition published by arrangement with Woorischool Publishing Co.,
Ltd. through Orange Agency Co., Ltd.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalıoğlu

Yayın Koordinatörü: Majda Chitach

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Çevirmen: Açelya Yavuz

Editör: Ülkü Cerit

Son Okuma: Aslı Yalkut

Sayfa Düzeni: Meral Gök

Sosyal Medya-Grafik: Nursefa Üzüm Kalender - Samet Ersöz

ATHICA: Ekim 2023

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-94005-2-5

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

 www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com
 [athicabooks](https://www.facebook.com/athicabooks) [athicabooks](https://www.instagram.com/athicabooks) [athicabooks](https://www.twitter.com/athicabooks)
 [athicabooks](https://www.soundcloud.com/athicabooks) info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Lee Kkoch-Nim

ARKADAŞI SUÇLAMAK

“TEK BİR GERÇEKLİK YOKTUR,
BAKIŞ AÇISI VARDIR”

AÇIKLAMA

- Kitapta yer alan olaylar kurgusaldır ve ergen suçlarına ilişkin yargı süreci gerçek hayattakinden farklılık gösterebilir.
- Romandaki röportajlarda karakterlerin kişilik özelliklerini ortaya çıkarmak amacıyla konuşma dili kullanıldığından yazım kurallarına uymayan ve argo ifadeler yer almaktadır.

LİSE BİRİNCİ SINIF ÖĞRENCİSİ

Kim, Park Söın mı? Tabii ki biliyorum. Hayır, aynı sınıfta değiliz. Öyle gelip geçerken birkaç kere yüzünü gördüm, o kadar.

Aslına bakarsanız bizim okuldaki çocukların arasında Park Söın'ı tanımayan çıkmaz. Hakkında çok şey bilmiyorum ama benim de kulağıma geldi, birtakım söylentiler duydum. Nasıl şeyler mi? Şaka gibi. Bir söylenti çıkar, üzerinden bir gün geçmesin, ertesi gün hemen bir yenisi yayılmış olur, o kadar yani! Görünen o ki çocuklar merak edip Park Söın'ın sosyal medyasına da bakmışlar.

Ben de o gün cidden kalp krizi geçiriyorum sandım. Kıyametler koptu! İlk başta inanmadım tabii. Okulda kızın biri ölmüş, buna kim inanır?

Söylendiğine göre orası önceden çöp yakma yeriymiş. Bizim okul bildiğiniz gibi biraz eski. Hani işte, çöplerin

falan yakıldığı bir yer. Tabii artık kimse gitmiyor. Gidip ne yapacaksın orada? İçten içe tüylerim diken diken oluyor, ürkünç! Sanki her an bir yerinden bir şey fırlayacak. Koridor tarafındaki pencereden başınızı uzatıp bakarsanız görünüyor orası ama biz bakmıyoruz bile. Çünkü saha tarafı değil, okulun arka cephesi.

Yok. Ben kendim görmedim ama bazı çocuklar bire bir görmüşler. İlk bulan çılgılığı basmış, sonra hurra toplaşıp gidenler polise haber vermiş. Öğretmenler sonradan yetişti. Zaten hep bir tempo geriden gelirler, bilirsiniz. Biri öğretmenler odasına gidip söylemiş de öyle öğrenmişler, yoksa polis gelene kadar ruhları duymazdı.

Öğretmenler Park Söın'ı biliyorlar mıydı? Yahu nereden bilsinler? Öldüğünü bile kaç zaman sonra öğrendiler! Ben bilmediklerini düşünüyorum. Kızın dışlandığından benim de haberim yoktu. Mobbing falan, bunlar ortaokulda olur. Liseye geçtikten sonra asosyal tipler çıkar bazen ama dışlanmamış falan... Ben artık böyle şeyler yoktur sanıyordum. Sonradan öğrendim ki, Ci Cuyön meğer Park Söın'a mobbing uyguluyormuş. Öyle uluorta değil ama inceden inceye bir dışlama, o kadar. Neyse işte, o günden sonra herkes şokta, böyle bir kargaşa görülmedi.

İlk başta herkes intihar sandı. Ci Cuyön'un öldürdüğüünü kim bilebilirdi ki? Hayal bile edemezdim. Ci Cuyön yüzünden okul mahvoldu diye kıyametler kopuyor. Dü-rüst olalım, içinden öğrencisinin ölüsünün çıktığı bir okula kim gitmek ister ki?

Bazı çocuklar o gün gördüklerinden sonra ders mers dinleyemez oldular. Ben hiçbir şeye tanık olmamama rağmen sadece söylenenlerle kâbuslar görüyorsam, gerisini siz düşünün...

Hal böyleyken diğer çocuklara yetişmek ve notlarını yükseltmek için harıl harıl derslere asılıp çalışan tipler de vardı. Vay canına ya, hakikaten bravo yani! Üniversiteye gidemeden ölmüş birinin ruhu mu indi üstlerine nedir, azimde geline son nokta!

Ci Cuyön mu? Hakkında pek bir şey bilmiyorum. İşte aktif, biraz çalışkanca, yüzü güzel bir kız diyebilirim, o kadar. Bu arada çocukların dediğine göre Ci Cuyön ve Park Söın çok samimilermiş. Ortaokuldan beri kanka olduklarını duydum. Her gün dip dibe dolaşırlarmış.

Aynen öyle! En iyi arkadaşıysa neden böyle bir şey yaptı, anlamak zor. Bunu gerçekten yayınlayacak mısınız? Saat kaçta?

AVUKAT KİM

Cuyön yorulmuş gözlerle Avukat Kim'e baktı. Avukat Kim, doğruluğuna inandığı şeylerin arkasında mutlaka dimdik duran, gözü kara bir kadındı. Hayatında hiçbir zaman başarısızlığı tatmamış veya hüsrana uğramamış mükemmel bir elit olarak, bu davada da Cuyön'u kusursuzca savunacaktı. Avukat Kim belgeleri karıştırdı, hızlıca bir şeyler yazdı ve gülümsedi.

"Neredeyse oldu gibi. Bir kez daha kontrol edelim. Yani sen Söın'ı öldürmedin. Öyle değil mi?"

Avukat Kim'in sorusuna cevap vermek yerine öfkeyle karışık bir bakış fırlattı Cuyön.

"Söın'la ortaokul birinci sınıftan beri öz kardeş gibi birbirinize yakındınız, hayattaki en yakın tek arkadaşındı, sürekli bu gerçeği vurgulayacağız. Aklından çıkarma."

Avukat Kim, kendisine söyleneni yaparsa herhangi bir sorun olmadan serbest bırakılacağını söyledi. Ama Cuyön kadından hoşlanmamıştı. Babasından yüklüce para almış olmalıydı.

Çok para karşılığında birini savunmak. Hem de tamamen suçsuz birini. Bu kadar kolay bir iş olabilir mi, Cuyön merak etti. Buna rağmen Avukat Kim, ziyadesiyle zor bir iş yapıyormuş gibi davranıyordu. Tanrıymışçasına bir tavır içinde olması daha da itici geldi. Tıpkı içtenlikle inandığında her istediğini kabul edecekmiş gibi yapan ama sonunda hiçbir şeyi kabul etmeyen o diğer tanrılar gibi.

“Polisin elinde parmak izi varmış...”

“Ha, o mu?”

Cuyön’un sorusuna cevap olarak kaşlarının arasında küçük bir kırıkkılık oluştu.

O gün kafasına bir tuğla çarpmış ve Söın ölmüştü. İntiharla ilgili ilk söylentilerin aksine tam olarak bir cinayet işlendiği ortaya çıkınca, lise bir kez daha altüst oldu. Okul yönetimi haberi durdurmak için ne yaptıysa, söylentiler şekilsiz bir duman gibi gitgide daha da griye bürünerek yayılmaktaydı.

“Okulda Ölen On Yedilik Kız.”

Bir muhabirin haberiyle ortaya çıkan olay, tüm halkın öfkesini uyandırmaya yetti. Üstelik baş şüpheli olarak gösterilen Cuyön’un ölen kızın aynı okuldan arkadaşı olduğu ortaya çıkınca millet daha da galeyana geldi,

çocuk yasasının değiştirilmesi gerektiği sesleri yükseliyordu. İnternet haberlerindeki yorumlar, insan bile demeyecek bu Cuyön denen kızın derhal idam edilmesi gerektiği yazılarıyla baştan aşağıya dolup taşıyordu. İnsanların dikkati bu olaya yoğunlaşınca bir televizyon kanalı Söın ve Cuyön'un hikâyesini işleyen özel bir program bile yayınladı.

“Sen mi yaptın?”

Cuyön'un annesi yılgın bir yüz ifadesiyle sordu.

Endişelenme. Annen seni koruyacak. Endişe etme... Belki de Cuyön çok fazla şey bekliyordu. Korkudan tir tir titreyen kızına “Sen mi yaptın?” diye soran bir annenin ağzından “endişelenme” sözünün çıkmasını ummak sanıldığından çok daha zordur.

“Sana soruyorum! Sen mi yaptın?”

“...”

Cuyön'un ağzını bıçak açmazken annesinin gözleri suçlama ve öfke doluydu.

“Tanrı aşkına ben nerede böylesine hata yaptım? Senin için yapmadığımız ne kaldı bizim? Seni doğurup büyütürken bir şeyini eksik etmedim. Yediğinle, giydiğinle, her şeyinle kusursuz ilgilenmedim mi? Madem öyle, neden bu haldesin? Nedir şikâyet ettiğin? Bu kadar yanlış giden nedir? Sana diyorum!”

“...”

“İnsan öldürmek ha? Birini öldürdün öyle mi? Aklın yerinde mi senin? Nasıl oluyor da sen?...”

“...”

“Sana soruyorum! Sen mi öldürdün? Neden bir şey söyleyemiyorsun?”

Annesi çığlık çığlığa bağıırıp durdu, babası gelip yüzünü bile göstermedi. İnsanlar duyar diye korkuyor olmalıydı. Belki de sahip olduğu tek kızını evlatlıktan reddetmek ve sonsuza kadar bir yabancı gibi yaşamak istiyordu. Babası korku içindeki kızını görmeye gelmek yerine en pahalı ve en iyi avukatı göndermişti.

Annesinin gelip onu fırçaladığı gün, tüm suçlamalarını üzerine kustuğu gün, neden hiçbir şey söyleyemiyorsun diye üzerinde ısrarla baskı kurduğu o gün, Cuyön’un söylemek istediği yegâne şeydi:

“Hayır dersem bana inanacak mısın?”

“Dinliyor musun?”

Avukat Kim; dalıp gitmiş, sanki bilinmeyen bir yere bakmakta olan Cuyön’u uykusundan uyandırırçasına kalemle masaya vurdu.

“Tekrar anlatayım. Polisin elinde iki kanıt var. Biri, üzerinde senin parmak izinin olduğu tuğla, diğeri de o gün Söın’a gönderdiğin KakaoTalk¹ mesajı.”

O gün Cuyön ve Söın büyük bir tartışma yaşadılar. Polis neden kavga ettiklerini ısrarla soruyor, Cuyön ise

1 Güney Kore’de geniş bir kullanıcı kitlesine sahip olan popüler mesajlaşma uygulaması. (ç.n.)

nedendir bilinmez, tartışmalarının neyle ilgili olduğunu hatırlayamıyordu. Ancak Söın'ın hatalı olduğu açıktı. Cuyön'dan özür dilemişti, Cuyön ise onu affedemeyecek kadar kızmıştı ona. Bu gerçek KakaoTalk mesajlarındaki kayıtlarda apaçık görünüyordu.

Cuyön hâlâ kızgın mısın?

Özür dilerim.

Ben her şey için özür dilerim.

Hatalıyım.

Söın'ın gönderdiği mesajlar böyleydi. Cuyön, Söın'ın üzgün olduğunu söylediği mesajlarını uzun süre görmezden gelmiş, sonrasında da cevap yollamıştı.

Birazdan oraya gel.

Bu son mesajdı.

Polis, Cuyön'un mesajındaki "orası"nın okulun arkasındaki boş arsa olduğunu söylüyordu. İkisi orada buluşmuştu, Söın yine özür dilemiş olsa gerekti. Ama Cuyön o kadar kızgındı ki Söın'ı affedemedi, öfkeyle yerden bir tuğla alıp kafasına indirmiş olmalıydı.

Polisin sözlerini duyan Cuyön'un kafası allak bullaktı. Gerçekten bunu yapmış olabilir miyim? Ben Söın'ı öldürdüm mü? Cuyön gerçekten de hiçbir şey anımsamıyordu. Niye o kadar sinirlenmişti, Söın'ın bu denli hatalı olduğu konu neydi?

Ama hayır.

Cuyön gayet net hatırlıyordu.

Söın'ı öldüren ben değilim, ben öldürmedim.

Cuyön hayır dedikçe, polis evet diye üsteledi.

Söın'ı ölüme götüren tuğlada Cuyön'un parmak izleri bulunmuştu, mesajlaşma saati bile bire bir uyuşuyor den-di. Bütün koşulların Cuyön'u suçlu gösterdiği söyleniyordu. Cuyön eğer numara yapmıyorsa büyük ihtimalle şoka girmişti, hatırlamamasının sebebi de buydu.

“O tuğlada senden başkalarının parmak izleri de var, biliyor muydun?”

Avukat Kim, endişelenecek bir şey olmadığını ima edercesine konuştu.

Cuyön rahat bir nefes aldı ve son birkaç günü getirdi aklına. Polis gelip ona şüpheli olduğunu söylediğinde tamamen afallamış, neye uğradığını şaşırılmıştı. Kabul etmediğinde tabii ki bırakılacağını sanmıştı. Ama hemen serbest kalacağını düşündüğü o gün sonra iki gün olmuş, sonrasında giderek daha da uzamıştı.

“Parmak izlerin net ama sırf bu yüzden seni şüpheli olarak suçlamaları sorunlu bir durum. Sağlam kanıtları bulunsa seni böyle rahat bırakmazlardı. Kanıt yok, bu koşullarda sadece spekülasyon yapıyorlar. İşte o yüzden kim ne derse desin, aynen şimdi olduğu gibi ben yapmadım diyeceksin. Anlıyorsun, değil mi?”

ORTAOKUL BİRİNCİ SINIF ARKADAŞI

Kimsiniz? Televizyon kanalı mı? Ah, ben çok iyi bilmiyorum. Dershaneye gitmeliyim.

Aslında biliyorum bilmesine. Sö'nün başına gelenler çok üzücü elbette ama bu şekilde konuşmak da hoş olmuyor. Doğru dürüst bir şey bilmeden umursamazca konuştuğumu bir de diğer çocuklar öğrenirlerse garip söylentiler çıkabilir...

Hayır. Deminden beri yalnızca bildiklerini söyleyip duruyorsunuz da benim gerçekten bir bildiğim yok. Sadece aynı okuldanız işte. İlk sene onlarla aynı sınıftaydım. Ama fazla yakın değildik, o zamandan sonra da haberleşmedik zaten, o yüzden bilmiyorum.

Of ama yani! Haksızlığa maruz kalan Sö'n. Benden ne istiyorsunuz? İnsanı böyle rahatsız ede ede.

Gerçekten sadece bildiklerimi söylesem yetiyor, öyle mi? Bu söylediklerim için kimliğim kesinlikle gizli tutulmalı, garanti ediyor musunuz? Yüz blurlama ve ses değiştirme mi? Onu da adamakıllı yapmayınca hep anlaşılıyor diyorlardı. Ben yayına çıkmasam, sırf bildiklerimi anlatsam olmaz mı? Kamerayı kapatın. Hiç olmadı sesimi değiştirerek yayına verirsiniz.

Ben Cuyön'un iyi bir kız olduğunu sanırdım. Söın ilkokulda dışlanıyormuş. Kız iyiydi ama çekingen ve içekapanıktı, herhalde ondandır.

Birinci sınıftayken de çocuğun biri Söın'ın ilkokulda dışlandığını ortaya çıkarınca Söın'la takılan çocukların hepsi onu bıraktı. Bir kez dışlanan hep dışlanır çünkü. Çocuklar arasında böyle bir şey var. Mobbinge uğrayanla takılırsanız birlikte mobbinge maruz kalıyormuşsunuz gibi olur. Dışlanmasan da eziksindir yani, öyledir işte. O zaman Cuyön'un Söın için savaştığını hatırlıyorum. Ne demişti yaaa? "İlkokulda dışlanmışsa n'olmuş yani? Neden bundan bahsediyorsun ki? Utanman da mı yok senin? Neden başkalarının özel hayatları hakkında ileri geri konuşuyorsun?" gibi bir şeylerdi sanki.

Çok iyi konuşmuştu. Cuyön çalışkandı da. Öyle lafebesiydi ki kimse onu yenemezdi. O gün Cuyön ortalığı ayağa kaldırdıktan sonra kimse Söın'a yok dışlanmamış, yok mobbingmiş lafı edemedi. Herhalde Cuyön, Söın için Süpermen veya Iron Man gibi bir varlıktı. Çünkü Cuyön sayesinde bir sürü de arkadaş edinmişti.

Söın dışlanmış biri olduğu için başta çocuklar da ona karşı biraz mesafeli ve isteksizdiler. Ama Cuyön tam bir popülerlik abidesi olduğundan herhalde doğal bir şekilde Söın'ı da sevmeye başladılar.

Cuyön mu?

Cuyön, herkesin samimi olmak istediği bir kız. Güzel, çalışkan, ailesi varlıklı. Onun gibiler hiçbir şey yapmasalar bile etrafları arkadaş dolar. Böyledir bu. Cuyön, Söın'la yakın olduğu için onunla samimiyet kurmak isteyenler Söın'a iyi davranır, böylelikle birlikte takılırlar.

Söın... Doğruları söyleyebilirim değil mi?

Söın birazcık, nasıl desem, hali tavrı budalaca mıydı desem? Öyle bir kızdı. Dersleri iyi değildi, yüzü deseniz eh işte şöyle böyle, ailesi de biraz fakirdi galiba. Hani varlığı yokluğu çok belli olmayan, pek arkadaş olmak istemeyeceğiniz tipler vardır ya, hah tam da öyle bir kızdı işte.

Elbette ki arkadaş seçerken de bunlara hep bakılır. Dış görünüş, notlar, aile... Puanlama yapıp sıralamaya sokacak kadar olmasa da herkes güzel, varlıklı ve çalışkan tiplerle samimi olmak ister. Acayip eğlenceli bir tipse bunların çok da önemi kalmaz ama Söın öyle bir kız da değildi.

Bildiklerimin hepsi bu kadar. Cuyön, Söın'ın kurtarıcısıydı.

Onu ben bilmiyorum. Cuyön gibi biri Söın'la neden o kadar ilgilenmiş olabilir? Fakir çocuklara yardım etmek istemesinden, şefkat, adalet duygusundan olsa gerek, öyle değil mi?

PROFİL UZMANI

“Merhaba. Sen Cuyön’sun demek.”

Bu adam önceki polislerden biraz farklıydı. Polisler ne yaptılarsa Cuyön ağzını açmadı. Öyle olunca profil uzmanını devreye soktular. Profil uzmanı şüphelilerle ustaca nasıl başa çıkılması gerektiğini herkesten daha iyi biliyordu. Yumuşak sesiyle insanları rahatlatırdı. O yüzden midir bilinmez, adamın gülümseyerek kendisiyle selamlaştığını görünce Cuyön, babasını hatırladı. Babasına benzediği için değil, babasından çok farklı olduğu içindi.

Babası insanlara kalbini kolay kolay açmazdı. Sert, duygularını ifade etmeyen ve her zaman meşgul biri. Kendisinin bu kadar yoğun olmasına Cuyön’un her zaman minnettar olması gerektiğini söylerdi.

“Kimin sayesinde böyle rahat bir hayatın keyfini sürdüğünden haberin var mı?”

Haklı olabilirdi. Çünkü dışarıdan bakıldığında Cuyön'un hayatında başkalarına özenmesini gerektirecek hiçbir eksiği yoktu. İsteddiği zaman yurtdışına seyahat edebiliyor, fiyatı ne olursa olsun moda olan şeylere herkesten önce sahip olabiliyordu.

Ama seyahatler Cuyön'u mutlu etmezdi. Babası meşgulliyetinden zar zor zaman bulup yola çıkmayı başarsa bile, bu yüzden seyahat boyunca ya uyurdu ya da çalışmak zorundaydı. Annesi Cuyön'u tutup sürükler, habire fotoğrafını çekmekle uğraşırdı. Fotoğrafları çektikten sonra birilerine hava atmak için başını telefondan kaldırmazdı. Cuyön her seferinde görünmez bir insan gibi hissetti kendini. Keyifli küçük bir şey dahi yaşanmazdı. Ama hal böyle diye seyahate gitmeme gibi bir şansı da yoktu.

"İlla gelmem mi gerek?" diye sorduğunda annesi, "Elbette, herkes gidiyor, tabii ki geleceksin" derdi.

İstese de istemese de annesi Cuyön'a herkesinkinden daha iyi ve daha pahalı kıyafetler alıp giydiriyordu. Uzun zamandır yani Cuyön doğduğundan beri böyleydi bu.

Annesi için mağaza vitrinindeki mankenler gibi bir varlık olduğunu fark ettiğinde ilkokul birinci sınıftaydı.

"Elbise giymek istemiyorum. Hiç rahat değil. Pantolon giyip gideceğim."

Cuyön açık açık konuştuğunda annesi onu omzundan tutar ve şöyle derdi:

"Bu kıyafetin kaç para olduğunu biliyor musun? Sizin okulda bunu giymek isteyip de giyemeyen bir sürü çocuk var."

“Rahatsız dedim ya!”

“O zaman okula gidince kıyafetini pantolonla değiştir.”

Annesi pahalı yeni kıyafetler giydirdiğı günlerde Cuyön’u hep okulun önüne kadar götürürdü. Orada Cuyön’u omzundan sıkıca kavrayıp kendisine doğru çeker ve diğ er annelerle selamlaşması bitene kadar bırakmazdı.

Orada dikilip kendisini yan gözle süzen diğ er annelerin bakışlarına katlanmak zorundaydı. O utanç içindeyken annesiye üstünlük duyguları içinde olmalıydı.

“Söın ile yakınmışsınız, öyle olduğunuzu duydum...”

“...”

“Söın nasıl biriydi?”

Profil uzmanının sorusu üzerine boğazına kadar hü zünle doldu. Tıpkı kusarken olduğu gibi, ta içerisinden aniden bir şey yükselivermişti. Ü züntüsünü dışa vurmak yerine ağzını sımsıkı kapalı tuttu ama gözlerinde her an taşacakmışçasına yaşlar birikiverdi. Bunu planlamamıştı. Avukat Kim’in yapmasını söylediğı gibi, itiraz edip direnecekti. Gel gör ki profil uzmanı Söın’ı ve Söın’ın nasıl biri olduğunu sorduğı an, Cuyön kendisi de farkına varmadan berbat bir mutsuzluğun içine düşmüş buldu kendini.

“Sen de merak etmiyor musun Söın’a bunu kimin yaptığını? Suçluyu yakalamalıyız.”

“Ben... Yapmadım.”

Cuyön'un sözleriyle profil uzmanının kaşları belli belirsiz, çok hafif hareket etti. Fazla geçmeden, her şeyi anlamış görünen bir yüz ifadesi takınarak devam etti:

"Söın'ı senin öldürdüğünü söylemiyorum."

Yalandı.

Cuyön'a gittikleri ilk gün polisler hiç yalan karıştırmadan sadece gerçeği anlatmasının yeterli olduğunu söylemişlerdi. Ama ne kadar doğruyu söylerse söylesin, ona inanmadılar. Sanki belirlenmiş bir cevabı varmış gibi sürekli doğruyu söyle deyip durmuşlardı. Hem de Söın'ı öldürmediğini defalarca, tekrar ve tekrar söylemiş olmasına rağmen.

Avukat Kim, yalnızca bana güven demişti. Cuyön'un da babasının en yetkin avukatı seçtiğinden hiç şüphesi yoktu. Tabii ki kızı için değil, kendisi içindi.

Hoşlanmadıysa da artık güvenilebileceği tek kişi Avukat Kim'di. Kimseye inanmamalıyım. Asla ama asla bir şey söylemeyeceğine dair kendisine defalarca söz verdi.

"Cuyön, bak canım, ben sadece Söın'dan bahsetmek istediğim için geldim. Söın eminim iyi bir arkadaşı. Öyle değil mi?"

Uzmanın sözleri karşısında Cuyön zorlukla başını evet anlamında salladı. Söın gerçekten de harika bir arkadaşı.

"Tabii ki. Söın gibi iyi bir çocuk çok üzücü bir şekilde bizden ayrıldı ve bunu kimin yaptığını bilmemek olmaz, öyle değil mi? Ben suçlunun sen olduğunu düşündüğüm

için değil, gerçek suçluyu yakalamak için konuşmak istiyorum. Bana yardım edebilecek misin canım?”

Acaba samimi mi?

Gerçekten bu adam Söin'i öldüren suçluyu bulmaya çalışıyor olabilir mi?

Diğer polisler gibi, doğruyu söyle, kanıtlar çoktan ortaya çıktı, itiraf edersen cezan düşürülecek demediğine göre, belki de doğru söylüyor. Cuyön anlık bir tereddütten sonra başını salladı. Profil uzmanının yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı.

“Söin senin için nasıl bir arkadaştı?”

“Söin... Gerçekten iyi bir çocuktü. Onunla birlikteyken eğleniyordum, rahattım.”

“Demek Söin'la o kadar yakındınız.”

“Ortaokul birden beri.”

“Pek çok anınız da olmalı.”

Adamın ağzından anı sözü çıkar çıkmaz, sanki bu kelime bir videoyu oynatmışçasına Cuyön'un aklına pek çok şey geldi.

Okul önünde ddiokboggi² alıp yemelerinden, yağan yağmurda tek şemsiye altında beraber yürümelerine, gece boyu sınava çalışacağız diye buluşup konuşarak sabahlamalarına kadar birçok şey... Düşündüğünde Söin ile yaptığı her şey onun için değerli birer anıydı.

2 Kore mutfağına özgü popüler bir sokak yemeğı. Ana malzemesi “ddiok” adı verilen pirinç kekidir. (ç.n.)

“O gün Söın’la görüştün mü?”

“Evet.”

“Nerede görüştünüz?”

“Okulun arkasında.”

“Buluştuğunuzda ne konuştunuz?”

Sahi ne konuşmuşlardı?... Uzmanın sorusu üzerine Cuyön bir an düşüncelere daldı. O gün Söın bir hata yaptığıını söylemişti sanki.

O gün deneme sınavı vardı. Cuyön ve Söın sınav biter bitmez okulun arkasında buluşmaya karar verdiler. İki-si bazen gürültülü çocuk kalabalığından uzakta sakın bir yer bulurlardı, okulun arkasındaki boş arsa da onlardan biriydi. Eskiden çöp yakma tesisi olarak kullanılmış, tesis kapatılınca ihmal edilerek bakımsız kalmış bir yerdi. Kullanılmayan sıralar ve kilitli dolaplar üst üste yığılmış, pencerelerden atılan çöpler oraya buraya dağılmıştı. Çok da hoşlarına giden bir alan olmasa da diğer çocukların bakışlarına aldırma zorunda olmadan sırlarını paylaşabildikleri bir yerdi.

“Üzgünüm. Ben hatalıyım.”

O gün Söın diz çökerek yaptığı yanlış için özür diledi. Cuyön, arkadaşının diz çöküp yalvarışını izleyerek uzunca süre ayakta durdu.

“Hatan ne?”

“Cuyön...”

“Adımı tekrarlayıp durmayı bırak da söyle! Ne yaptın?”

“Her şey, her şey benim hatam.”

“Tamam da her şey dediğin ne? Sen neyi yanlış yaptığının farkında bile değilsin ha? Söylesene!”

Cuyön kendi bağırma sesiyle kendine geldi. Yalnızca hafızasında hayal etmiş olmasına rağmen sanki o gün oradaymışçasına capcanlıydı her şey.

Ama işte oraya kadardı. Ne kadar düşünürse düşünsün Söın’ın nasıl bir hata yaptığı, neden onca özrü dilediği, kendisinin neye o denli kızdığı az da olsa gelmiyordu aklına. Cuyön onu beklemekte olan profil uzmanına baktı ve başını iki yana salladı.

“Bilemiyorum. Aklıma gelmiyor.”

“Tamam. Bugünlük bu kadar.”

Profil uzmanı sadece hafızasını yoklamış olmasına rağmen acı çeken Cuyön’un sırtını sıvazlayarak, tekrar aklına gelen bir şey olursa her zaman kendisiyle konuşabileceğini söyledi.

“Son bir şey. Sence Söın’a bunu kim yaptı?”

Uzmanın sorusu üzerine Cuyön’un gözlerinde temkinli bir ışık parladı. Sanki bilgisayara girilmiş bir programın çalıştırılması gibi, Söın’ın ölümü sorulduğunda Cuyön alçak sesle hırıldayarak konuştu:

“Ben öldürmedim dedim.”

Profil uzmanı hassas tepkiler veren Cuyön’un tek bir anını bile kaçırmıyordu.

“Senin öldürdüğünü hiç söylemedim ki!”

“ ”
...

Cuyön kıpkırmızı, kan çanağına dönmüş gözleriyle adama şiddet dolu bir bakış fırlattı. Onun bu halini epey izledikten sonra profil uzmanı hoşça kal der gibi son kez şunları söyledi:

“Peki ama Cuyön, diğer herkes senin yaptığını söylüyor. Sence neden?”

ORTAOKUL ÜÇÜNCÜ SINIF ARKADAŞI

En yakın arkadaş mı? Hadi canım oradan! Kim en yakın arkadaşına bunu yapar? Ci Cuyön'la Park Söın kanka falan değillerdi, aralarındaki sözleşmeli köle ilişkisiydi diyorum. Ancak bi bok bilmeyen insanların gözünde iyi arkadaştılar. Gerçek Ci Cuyön iblistir, iblis!

Eninde sonunda bugünün geleceğini biliyordum. Ci Cuyön denen o sürtüğün en sonunda bi halt edeceğini biliyordum. Ben, Ci Cuyön, Park Söın hepimiz aynı sınıftaydık. Ortaokul üçte. Bakmayın kimse dillendirmiyor ama bilen herkes zaten biliyordur, Ci Cuyön'un Park Söın'ı kullanıp mobbing uyguladığını.

Başlarda ben de ikisinin kanka olduğunu düşündüm. Ama sürekli tanık oldukça biraz garip gelmeye başladı. Park Söın, Ci Cuyön'un her söylediğini yerine getiriyordu mu desem?

Öyle tipler var. Arkadaş gibi görünen, yakından bakarsanız arkadaştan çok rütbeliymişçesine ast üst ilişkisi içinde olan tipler. Genellikle grupların içinde çoktur böyleleri. Grubun hâkimi olanla kendini zar zor o sürüye dahil eden çocuk nasıl aynı kefedede olsun?

Ama Ci Cuyön daha beterdi. Yalnızca ve yalnızca Park Söın'la takılırdı. O tilki yok mu o tilki, suratına bir iki iyi ifade takınınca herkesi aldatılabildiğini sanıp insanları hafife aldı herhalde. Ben öylelerini gözünden tanırım. Neden mi? Çünkü ben de daha önce maruz kaldım aynı şeylere. Öğretmenlerin önünde nasıl da iyi tavırlar takınıyor bi bilerseniz! Yapmacıklık tavan! Kahrolasıca sevimsiz!

Park Söın tam bir aptaldı. Saflığından ölecek, her şeye "haha hihi" diye güler geçer. İyi karakterli diye diğer çocuklar da severdi onu. Ama o başkalarıyla arkadaşlık edemezdi. Neden olacak? Başka çocuklarla takılırsa Ci Cuyön'un gözü döner, öfkelenir, kıyameti koparırdı da ondan.

Yok kankalarmış da yok bilmem ne... "İkimiz en yakın arkadaşsak nasıl olur da benim yerime başkasıyla arkadaş olmayı aklından geçirirsin? Kafayı mı yedin?" Falan filan, böyle şeyler diyordu işte.

Ben Park Söın'ı da anlamadım ki! Ci Cuyön madem öyle delirmiş bir sürtük gibi davranıyor, sen de onunla takılmazsın olur biter. Ama gel gör ki Ci Cuyön sinirlendiğinde bizimki tir tir titriyor. Sanki acayip matah bir şey olmuş gibi bi özür dilemeler falan! Yani nasıl diyeyim,

sanki Ci Cuyön bunun kafasının içine hükmediyor. Şu an düşününce anlıyorum da hakikaten öyleymiş!

Ne dereceydi biliyor musunuz? Gruplar halinde yapılan bir performans değerlendirmesi vardır. Mutlaka hocaların belirlediği grupta olursun. Powerpoint hazırla, kaynak araştır, sunuma hazırlan bilmem ne derken normalde aynı gruptaki çocuklar samimiyet kurar. İyi anlaşılanlar birlikte karaokeye de gider, sohbet muhabbet eder ve sonrasında tabii ki yakınlaşırsın.

Ben o zaman Park Söın'la aynı gruptaydım. Tüylerimi diken diken eden neydi diye sorarsanız, Park Söın'ın kiminle arkadaşlık yapabileceğine Ci Cuyön karar veriyordu. Buna yemin edebilirim! Ci Cuyön "Bununla takılabilirsin...", "Şununla olmaz..." dedikçe Park Söın gerçekten öyle yapıyordu. Üstelik Ci Cuyön bizimle aynı grupta bile değilken böyleydi, düşünün.

Ci Cuyön'un şununla takılma diye seçtiği o çocuk, işte bendim! Yaptığı şeyin rezilliğine bak! Kimsin lan sen, kraliçe falan mı? Keyfine göre her istediğini yapıyor bi de adi pislik! Park Söın'a şöyle davran, böyle yap diye komutlar vermesi de canımı sıkıyordu, bizim gruptan olmamasına rağmen gelip grup içi işlerimize karışması da. Ben de bi laf söyledim.

"Bizim grubun işlerine burnunu sokma. Kendi işinle ilgilen. Hem sen kraliçe misin, nesen? Park Söın'a ne diye karışıyorsun?"

Peki ne mi oldu? Ne olacak, söyledim ya biraz önce! Park Söın'a benimle arkadaşlık etmemesini söyledi.

Tanrım, ilkokul çocuğu gibi! Daha da komiği Park Söın'ın benimle konuşmaması.

Park Söın söyledi bunu. Özür dileyerek. Ne zaman onunla konuşmaya baksam Ci Cuyön'un tepkisinden çekiniyor. Tepem bi attı! Bir keresinde Ci Cuyön yokken sordum. Ne diye öyle ahmak gibi Ci Cuyön'dan etkileniyorsun, niye söylediklerini yapıyorsun diye. Öyle deyince Park Söın'ın cevabı tam da şuydu. Ci Cuyön böyle yakın olduğu ilk arkadaşımış. Kendisine o kadar çok konuda iyi davranıyormuş ki, ona minnettarmış.

Gerçekten kafayı yemek değil de ne?

Ben Ci Cuyön'u ne zaman düşünsem tüylerim diken diken. Park Söın'a neyi nasıl söyledi de onun beynini yıkadı merak ediyorum. Şu son olaya baktığınızda da öyle. Düşüncesi bile korkunç değil mi? Nasıl öldürürsün bir insanı?

Bu olay da kesin Park Söın aniden onun lafını dinlemeyi bırakınca kafası attığı için olmuştur. Park Söın da nihayetinde insan, ne zamana kadar hep onun sözüne göre hareket edecek? Liseye geçince bugüne kadar amma da aptallık etmişim diye dank etti herhalde. Park Söın lafını bir anda dinlememeye başlayınca Ci Cuyön denen o karakterde bi sürtük zaten rahat duramaz. Öyle bariz ortada ki!

Doymak nedir bilmez, bencil, gözünü hırs bürümüş, vardır ya hani öyleleri... Hah, işte Ci Cuyön tam da öyleydi. Duyduğuma göre babası Ci Cuyön'u fare yakalar

gibi sıkıştırır, ona baskı kurarmış. Babası gibi başarılı olması gerektiğini söyleyerek dolaşıyormuş hep ortalıkta. Her şeyde illa ki birinci o olacak, başarılı olacak. Babasının boşu boşuna akıttığı onca paraya karşılık derslerinde öyle çok başarılı falan da sayılmazdı.

Ci Cuyön Park Söın'ı ben öldürmedim diyormuş, doğru mu? Vay canına be, son derece tüyler ürpertici! Keli-
menin tam anlamıyla bi şeytan, ta kendisi şeytanın!

Baksanıza, bunları anlatmam Ci Cuyön için dezavantaj, öyle değil mi? Park Söın'ın böyle haksız yere öldüğünü düşündükçe sinirden deliye dönüyorum. Yine bir şey lazım olursa ne zaman isterseniz arayın. Bildiğim kadarıyla her şeyi anlatırım.

BABASI

Başı ağrıyıp duruyordu. Cuyön'un babası hep baş ağrısıyla yaşayagelmişti fakat bu seferki katbekat ağırdı. Çoktan birkaç ağrı kesici yutmuştu bile. Ne yaptıysa nafile, baş ağrısı iyileşme belirtisi göstermiyordu. Sanki kafasına kocaman bir çivi çakılıyor, dayanılmaz ağrı geçmek bilmiyordu. İki eliyle şakaklarına bastırdı, uzunca süre masanın üzerindeki aile fotoğrafına baktı.

Kızı.

Sorun kızıydı.

Kim ne derse desin, Cuyön'un babası azimle, çabalayarak yaşamıştı. Hayır, azmederek yaşadı demek bile yetersiz kalırdı yaşarken üst üste katlandığı onca şeye. Ağzında gümüş kaşıkla doğup rahatça hayatın tadını çıkaran, hep o taşsız yollardan ilerlemiş okul arkadaşları gibi değildi.

Her içtiğinde etrafa şiddet savuran babasından ve yaşam şevkini yitiren annesinden uzaklaşmak için gayret göstermek zorundaydı. Yoksulluk denen çamur batağından çıkabilmek uğruna var gücüyle ne kadar da mücadele etmesi gerekmişti! Bir an bile rahat bir uyku çekmişliği yoktu. Bu şekilde sürdüregeldiği hayatını sarsan şeyse kızı olmuştu, öyle mi? Ne kadar da çabalamıştı onun için. Kızını kendisi gibi yaşamaktan alıkoymak için ne kadar uğraşmıştı.

O kapasitesiz züppeleri, sırf anne babadan yana şanslı olmaları sayesinde zenginlik içinde yaşayan o heriflere imrendiği geçmiş günlerini hatırladı. Kendi güçleriyle hiçbir şey yapamayan bu tipler hep de el üstünde tutulurdu. Bunu her gördüğünde Cuyön'un babası adaletsiz düzene sövüyordu. Bu pis dünyanın içine tükürerek kendi kendine söz vermişti. Kızımın benimki gibi bir ortamda yaşamasına asla izin vermeyeceğim!

Peki ya şimdi? Kızı için ölesiye çabaladığı tüm o günler geçip gitmişti. Geride sadece kızının bıraktığı bu çöp birikintisi kalmış, onun boğazını sıkıyordu.

Kızının arkadaşını asla öldürmeyeceğini düşünmüştü. Yok eğer kazara yaptıysa, bu iş katiyen, aynı şekilde kazara dahi olsa, ortaya çıkmamalıydı. Kızının başarısızlığı, babası olarak onun da hayatının başarısızlığı anlamına gelirdi ki bu da ömür boyu inşa ettiği kendi hayatının ayaklar altına alınması, yok olması demekti.

Sahi neydi yanlış giden, ne zamandan beri? Kızına bir kez olsun sesini yükseltmemişti. Babası gibi olmamak

adına darmadağın hallerini tek bir kez göstermemiştir. Vakti geldi seyahate çıktılar, ayda üç kez en iyi restoranlarda yemek yediler. Her doğum gününde ona türlü türlü hediyeler aldı ve kızını kimseyi kıskanmayacağı şekilde büyötmek için her şeyi yaptı.

Televizyonda bir bildiğı olmadan boş boş konuşan patavatsızlar gibi "en iyisi ol" diye baskı da yapmadı kızına. Zorlandığında veya eksiğı varsa onu dershaneye gönderip özel dersler aldırdı. Bir anne babanın evladı için bunca emek harcamasına baskı denemezdi ya!

Ama kızı tüm bunlara karşılık vermedi. Hiçbir endişesi olmayan, kusursuz bir aileydiler ama kızlarında hep bir şeyler eksikti. Yine de hayal kırıklığını ona belli etmemek için çabalamıştı.

"Bir dahaki sefere daha iyisini yapabilirsin."

Kızını sıcak sözlerle teselli etti ve cesaretlendirdi. Yani Cuyön'un ailesi sıradan, rahat ve mükemmeldi.

Peki ama neden? Tüm bunlar neden olmuştu? Cuyön'un babası tekrar dalga dalga geri gelen baş ağrısından gözlerini sıkıca kapattı. Bir adım öteyi göremiyordu.

Bunun hemen ardından yaşanacaklardı sorun. Kızı cinayet işlemiş bir babaya kim iş emanet etsindi? Çenesini sıktı, azıdişleri birbirine kenetlendi. Hayatının bu şekilde mahvolmasını öylece durup izlemeyecekti. Hem kızının geleceğı hem de kendisi için.

AVUKAT KİM

“Önemli olan, sonuna kadar tutarlı bir şekilde savunmayı sürdürmek.”

Avukat Kim’in bu sözleri karşısında, Cuyön’un yüzü sinir dolu bir ifadeye büründü. Avukat Kim, Cuyön’un bu halinden hoşnutsuz, alçak sesle iç geçirdi.

“O gün Söın’la okulun arkasında buluştuğunuzu kendi ağzınla söylemişsin...”

“ ”
...

“Bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu biliyor musun? Kendi ellerinle kendini arkadan vurmaktan farkı yok!”

“ ”
...

“Cuyön, bu şu an şaka gibi mi geliyor sana? Reşit olmadığın için sonunda küçük bir ceza alacaksın ve bitecek

sanıyorsun değil mi? Dışarıdaki havayı anlatayım mı sana? Neredeyse bir cadı avı. Seni yakalayıp öldürmek isteyen, gözlerinden ateş fışkıran insanlar cirit atıyor.”

Tanıştıkları günden beri Avukat Kim’in kendi sözlerine asla inanmadığı gerçeğini Cuyön biliyordu. Sadece babasının ona verdiği fahiş avukatlık ücreti yüzünden, bir de kariyerine bir satır daha ekleyebilmek için bu olaya kafasını yorup durduğunu da biliyordu. Kadının yüzünde samimiyetini hissettiği tek bir an bile olmamıştı.

“Eee?”

Kaşlarını çatarak Avukat Kim’e baktı. Avukat Kim, bu küstah ve kendini beğenmiş kızıdan hoşlanmadı ama öfkesini zar zor da olsa yatıştırdı.

“Bundan böyle ben yokken polise hiçbir şekilde ifade verme.”

Cuyön cevap vermeden memnuniyetsizce başını çevirdi, Avukat Kim derin bir iç çekti.

“Sayende biraz kafamı çalıştırmak zorunda kaldım. Bundan sonrası için ağız birliği yapacağız. Dikkatli dinle. Tekrar gereksiz ve saçma sözler söyleyerek hayatını mahvedeyim deme.”

“ ”

“İyi dinle şimdi. O gün sen Söın’ı okulun arkasındaki boş alana çağırdın. Ama ne kadar beklediysen de Söın gelmedi. Sen uzunca bir zaman bekledin. Geç de olsa Söın çıkıp geldi ama sen sinirlendin, o yüzden onu yalnız

başına bırakıp eve döndün. Sonrasında yaşananları bilmiyorsun.”

Avukat Kim’in sözleri oldukça makuldü. Belki de gerçekten böyle olmuştur diye düşündürtecek kadar iyiydi.

“Herkes benim suçlu olduğumu düşünüyormuş...”

Bu sözlerle Avukat Kim hafifçe gülümsedi.

“Peki ya sen?”

“Efendim?”

“Sen de suçlu olduğunu düşünüyor musun?”

Bilmiyordu. Cuyön, gerçekten bilemiyordu. İlk başlarda Söin’i öldürmediğini kesinkes söyleyebiliyordu. Ama şimdi herkes onu suçlu gösterdiğine göre, hâlâ öldürmediğini söyleyebilir miydi, emin değildi.

Söin’in bulunduğu günün sabahı.

Cuyön kendini Söin tarafından ihanete uğramış gibi hissederek geldi okula. Daha dün kadar arka taraftaki boş arazide buluştuklarında kendisinden af dilemişti bu kız. Ama sonrasında onu bir kez olsun aramamıştı. Cuyön önce sağlam bir öfke hissetti, sonra korktu. Acaba Söin ondan uzaklaşıyor muydu, yoksa artık o da kötü davranışlarına ayak uydurmakta zorlanıyor muydu?

Söin’in henüz okula gelmediğini öğrenince tırnaklarını kemire kemire KakaoTalk mesajı mı gönderse, yoksa hiçbir şey olmamış gibi telefonla mı arasa diye düşündü.

İşte tam o zaman.

“Aaaaah!”

Havayı yırtarcasına bir çığlık sesi duyuldu, hızlı hızlı atılan adımların sesleri geliyordu. Hemen ardından uğultulu konuşmalar ve çığlıklar yankılandı, her yerden polis ve 119³ lafları yükseliyordu.

“Cuyön, çok kötü bir şey oldu! Dışarıda, Söın dışarıda...”

Cuyön, sanki cin çarpmış gibi koridora çıktı. Koridordaki bütün pencerelerden çocuklar başlarını dışarıya uzatmışlardı.

“N’oluyor, olay ne?”

Cuyön yaklaşırken aralarından birkaçı yolu açtı. Hepsinin yüzü korku doluydu. Başını koridor penceresinden uzatıp Söın’ı acınası halde yere yığılmış görünce Cuyön olduğu yere çöküp öylece kalakaldı.

“Cuyön, iyi misin?”

“İyi misin? Eyvah! Eyvah!...”

Çocukların sesleri sanki suyun altından duyuluyormuş gibi çok uzaklardan, belli belirsiz geliyordu. Kulağının etrafında çınlayan sesler gitgide uzaklaştı, Cuyön git-tikçe suyun daha da derinlerine çekiliyordu.

“Neden cevap vermiyorsun? Sen de suçlu olduğunu düşünüyor musun diye sordum.”

“ ”
...

3 Güney Kore’de acil servis numarası. (ç.n.)

Cuyön ağzını sımsıkı kapalı tuttu. Avukat Kim, parmaklarını birbirine geçirmiş halde ona baktı.

“Bak Cuyön, ben ne olmuş olursa olsun kendime güvenirim. Ben kaybedeceğim bir oyunu asla oynamam. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Senin avukatlığını üstlenmiş olmam demek, sen suçlu dahi olsan suçunun olmaması gerektiği anlamına gelir.”

“ ”
...

“Polis, senin Söın’ı tuğla ile öldürdüğünü iddia ediyor ama bu saçma. Söın’ı o hale getiren tuğlanın kaç parçaya ayrılıp ufalandığını biliyor musun?”

Avukat Kim’in sözleriyle Cuyön, “Hııh...” diye iç çekerek derin bir nefes aldı. Söın’ın ne kadar korkunç bir acı çekmiş olacağını düşününce vücudundaki bütün tüyler diken diken olmuştu. Bunu düşünmek istemedi. Dehşet vericiydi. Hep gülen, onun kalbini de herkesten daha iyi anlayan arkadaşının öldüğüne inanamıyordu.

“Polisin teorisine göre sen muazzam bir güçle vuruyorsun o tuğlayla. On yedi yaşında biri, üstelik de elli kiloyu biraz geçen biri için mümkün mü? Bir de tabii, ancak Söın’ın hareket etmediği ve olduğu yerde hareketsiz kaldığı varsayımıyla geçerli bu olasılık. Ama birisi kafasına tuğla indirirken kim yerinden kıpırdamaz? Tabii hatla bir yerlere bağlanmadıysan. Öyle değil mi?”

Avukat Kim, polis soruşturmasındaki açıklıkları epeyce biliyordu. Kendisinin de söylediği gibi, kaybedeceği bir oyuna asla zamanını ayırmayan biriydi. Bu davayı

da her zamanki gibi kazanabileceğinden emindi. Ama Cuyön'un kulakları artık Avukat Kim'in sözlerini duymuyordu. Dudağını ısırdı.

“Özür dilerim Cuyön. Ben hata ettim.”

Diz çökmüş yalvaran Söın geldi aklına.

Söın denen kız, Cuyön ona ne yaparsa yapsın hareket etmeden durmuş olabilirdi. Dizlerinin üzerine çöküp af dilediği o anki haliyle, hiç kıpırdamadan.

MARKET SAHİBİ

Söın'ı düşündüğümde kalbim acıyor. Bu nasıl oldu gerçekten? Tanrım!... Söyleyebileceğim tek şey, korkunç bir dünya bu. Başkaları ne düşünür bilmiyorum ama benim tanıdığım Söın çok akıllı, çok vefakâr bir kızdı.

Ben burada bu marketi işleteli on yıldan fazla oluyor. Market işletirken en büyük sıkıntı yarızamanlı çalışandır. On yılda sayısız kez eleman değiştirdim. Tam rakam veremesem de onlarca kişiyi bulmuştur. Yirmi dört saat açık olduğumuz için takdir edersiniz ki ben sürekli buranın başında olamam. Başlarda yarızamanlı çalışmak istedikleri için mülakata gelen çocuklar hep elimden geleni yapacağım, çok çalışacağım derler. Bunların arasında gerçekten güvenebileceğiniz ve işinizi emanet edebileceğiniz sadece bir avuç çocuk vardır. Ben yokken

burada oturup telefonda oyun oynayanlar, telefonda sohbet edenler, müşterinin gelip gitmesine aldırmış etmeyen çocuklar, bunlar zaten hep ama hep olan şeyler. Depoya gidip uyuyan çocuklar bile gördüm. Hal böyleyken Söın gibi doğru dürüst çalışan bir çocuğun işe başlaması ne kadar iyi olmuştu anlatamam.

İlk başta bir lise öğrencisini yarızamanlı çalıştırmak içimi biraz rahatsız etti. Aniden açıklık oluştursa o boşluğu kapatabilmesi lazımken öğrenci dediğinin vakti öyle esnek olmuyor. Üstelik reşit olmayanlarda birçok kısıtlama var. Gün doğmadan önceki gece geç saatlerde çalıştırmak da zor.

Ama Söın gelip ille de yarızamanlı çalışmak istediğini söyledi. İlk başta anlayacağı dilden olmaz dedim. Gece vardiyası başlamadan önceki çalışma dilimi akşam onda biter. O geç vakitte kızın eve tek başına gitmesi de tehlikeli diye düşündüm. Bir de öğrencilerin ne kadar sorumsuzca işi bıraktıklarını da bildiğimden... Buna rağmen sakın sakın gülümseyerek endişelenmeme gerek olmadığını, işin bittiği saatte annesiyle eve dönebileceğini söyledi. Annesi şu aşağıdaki dört yol ağzında bir et restoranında çalışıyormuş, işi akşam on buçukta bitiyormuş. Bir de üstüne annesi gelene kadar otuz dakika ücretsiz çalışacağını söylemez mi?...

Hayır canım, hiç olur mu? Lafını etti diyorum, yoksa bir çocuğu yarım saatlik parasını vermeden nasıl çalıştırırsınız? Erken saatte gönderirim daha iyi. Gidip

annesinin ızgaraları temizleyip toparlamasına yardım et-
sin diye on dakika kadar erken yolladığım da çok oldu.

Bir bakışta hah işte dersiniz ya! Çocuk hem güler yüz-
lü hem hareketleri hızlı, uygun göründü gözüme. Ailesi-
nin maddi durumu da anlaşılan iyi değildi. E biz de tam
o sırada çalışacak birini arıyorduk, böyle böyle derken al-
dık işe.

İyi çalışıyordu. Ne kadar işine bağlı ve pırıl pırıl bir
kızdı. Annesine iyi davranırdı. Sonradan öğrendim, an-
nesiyle ikisi birlikte yaşıyorlarmış. Yorgunken bile her za-
man pozitif oluşunu görmek nasıl da güzeldi.

Bir gün cep telefonumdan kameraları izliyordum, sar-
hoş adamın biri gelip çocuğu sürekli taciz etti. Genç bir
kızın tek başına çalıştığı duyuldu herhalde. Okul ünifor-
masıyla bir öğrenci de gelip sigara satması için yaygara
kopardı. O üniformalı kızı hâlâ hatırlıyorum.

Söın ile aynı okul üniformasını giyen bir kız gelmiş
“Sigara ver, içki ver” diyerek itişip kakışıyor. Söın, “Ha-
yır, olmaz” diyor. Bunun üzerine kız şu ön raflardaki sa-
kız, çikolata ve jöleler var ya, onları cebine indirip çıkıp
gidiyor. Şaşkınlıktan küçükdilimi yutacaktım! Söın kendi
arkadaşı olduğu için her şeyi ödeyeceğini söyleyip duru-
yordu. Boş ver dedim. Arkadaş ha? Dünyanın hangi ye-
rinde görülmüş arkadaşının çalıştığı yere gelip böyle or-
talığı talan ettiği, söyleyin bana nerede?

O günden sonra anladım, daha fazla böyle devam et-
meyecek. Gece vardiyasındaki üniversite öğrencisine bir

iki saat daha erken gelip çalışabilir mi diye sorarak ondan ricada bulundum. Nereden baksanız yanında başka biri olursa bu tür olaylar da azalacaktı.

Efendim? O okul üniformalı kız mı? Ha, tabii tabii... O zamanki kamera kayıtlarını silmedim. Ararsam çıkacaktır. Biraz bekleyin lütfen.

Bir bakalım bakalım... Evet, işte bu. Bakın. İlk bakışta bile bu kızın Söın'ı rahatsız etmek için bilerek böyle davrandığı çok net. Okul üniformasıyla gelip bira, soju⁴ ne bulsa alıyor baksanıza! Pardon? Aaa, siz nereden tanıyor-sunuz bu kızı bayım?

Kim dediniz? Söın'ı öldüren bu sürtük mü yani? Sadece şüpheli miymiş? Hadi canım geçin bunları! Polis sebepsiz yere götürür mü hiç? Bak sen ahlaksız piçe! O zaman daha önceleri de Söın'ı taciz ediyordu bu sürtük, bunu mu söylüyorsunuz?

4 Kore'nin genellikle fermente edilmiş pirinçten yapılan geleneksel distile içkisi. Kore votkası veya Kore pirinç şarabı olarak adlandırılır. (ç.n.)

PROFİL UZMANI

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

Yine aynı profil uzmanı. Bu kez Cuyön da kolay kolay gardını düşürmedi. Profil uzmanı, kendisine karşı keskin dikenlerini ortaya çıkaran Cuyön’a soğukkanlılıkla baktı. İkisi bir süre hiç konuşmadılar.

Acaba ne kadar süre geçmişti? On dakika? Hayır, belki de otuz. Cuyön’un her çeşit soruyu soracağı beklentisinin aksine, profil uzmanı hiçbir şey söylemedi. Sonunda, akan o uzun sessizliğin ardından ilk konuşan Cuyön oldu.

“Neden hiçbir şey sormuyorsunuz?”

“Sana karşı mahcubum da ondan.”

Beklemediği bir cevaptı.

“Düşünüyorum da bana kızmış olabilirsin. Açık konuşayım mı?”

“ ”
...

“Aslına bakarsan geçen sefer seninle tanışana kadar ben de suçlunun sen olduğunu düşünmüştüm. Arkadaşını vahşice öldüren, sonra da küstahça yapmadım diye direnen, antisosyal kişilik bozukluğu olan bir genç!”

“ ”
...

“Benimle ilk tanıştığın zamanı hatırlıyor musun? Sana Söın’ın nasıl bir arkadaş olduğunu sormuştum.”

“Ee n’olmuş yani?”

“O zaman gözlerinde yaşlar biriktiğini biliyor musun? Sadece Söın’ın nasıl bir arkadaş olduğu sorusuyla bile gözlerin yaşaracak kadar değer veriyordun ve özlüyordun onu. Böyle biri Söın’ı öldürmüş olabilir mi? Bilmem, ben bu ihtimalin çok düşük olduğunu düşünüyorum.”

“ ”
...

Cuyön ağzını açmıyor, hiç etkilenmemiş gibi davranıyordu ama gerçek hiç de öyle değildi. O günkü olaydan sonra ilk kez birisi kalbindekileri anlıyordu.

“Peki o halde Söın’ı kim öldürdü? Bunu çözmemiz gerek ama tüm koşullar suçlu olarak seni işaret ediyor.”

“Ben değilim dedim ya!”

“Biliyorum. Tabii ki sen değilsin. Bu yüzden bana yardım etmen gerek. Gerçek suçluyu bulmalıyız ki yanlış anlaşılma çözülsün, sen de buradan çıkabil.”

“Ben hiçbir şey bilmiyorum.”

Cuyön'un sesi titredi. Ağlamamak için kendini tutuyordu. Yumruklarını sıkıp gözyaşı dökmemek için kendini zorladı ama profil uzmanının bir sonraki sözüyle yıkılırcasına gözlerinden damlalar boşanıverdi.

"Buradan bir an önce çıkıp Söın'ın küllerinin saçıldığı yere de gitmelisin."

"..."

"Son yolculuğunda en yakın arkadaşı gelmeyince Söın kendini ne kadar yalnız hissetmiştir değil mi?"

Öylesine sert ısırdı ki Cuyön'un dudaklarından her an kan sızacaktı sanki. Bumburuşuk olmuş yüzüyle gözyaşları döken Cuyön, Söın'ı düşündü.

Söın çok ama çok yalnız bir çocuktur. Tıpkı kendisi gibi.

"Cenaze töreninde... Çok insan var mıydı?"

Öyle olmasını içtenlikle diledi. Kendini çoğu zaman yalnız hissetmiş Söın'ın son yolculuğunda birçok insanın yanında olmuş olmasını umdu.

"Söın'ın... Tek ailesi annesi. Arkadaşı da... Bir tek benim. Yalnız kalmaktan çok korkar... Ben de gidemedim..."

Söın'ın cenaze töreninin nasıl olmuş olabileceğini gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. Cenazenin son gününe⁵ kadar Söın onu beklemiş olmalıydı. Belki de en iyi arkadaşının cenazesine nasıl olup da gelmediğini me-

5 Kesin bir kural olmamakla birlikte genellikle üç gün süren baş sağlığı ziyaretleri sonrasında ölen kişi üçüncü günde defnedilir. Bu süre farklı sebeplerle uzatılabilir. (ç.n.)

rak ederek fellik fellik onu aradı. Evet evet, Söın'ın tam da böyle yapmış olduğundan emindi.

“Ben yalnız kalmaktan korkarım. Annem kaçır da bir daha geri gelmez diye. Küçükken annem işe gittiğinde hep yalnız kalırdım.”

Söın bunu sıklıkla söylerdi. Her söylediğinde de ikisi, “Birbirimizi asla yalnız bırakmayalım, ölene kadar birbirimizin yanında olalım” derlerdi. Ama Cuyön bu sözünü tutamamıştı. Ölen kişi kendisi olsaydı, Söın her ne olursa olsun kendi cenaze törenine gelir, onun son yolculuğunda yanındaki yerini alırdı.

Profil uzmanı hiçbir şey söylemeden sadece başını sallayarak Cuyön'un anlattıklarını dinledi. Cuyön sanki biri kapalı bir musluğu açmışçasına hem ağladı hem içini döktü.

“Annem babam... Bana ilgileri yoktur. Başkalarına göstermelik ilgilendikleri zamanlar dışında kendimi hep yalnız hissettim ben. Söın'ı ilk gördüğümde, onun yalnız oluşu... Tıpkı benim gibiydi. Öyle hissettiğim için de yanında olmak istedim.”

Ortaokul birinci sınıf. Başka çocukların yanına ilişmeden tek başına oturan Söın'ın o hali Cuyön'un kalbine yük olmuştu.

“O günden beri en yakın arkadaşım. Kavgaya ettiğimiz için ondan nefret ettiğim zamanlar oldu ama öldürmeyi bir kez bile aklımdan geçirmedi. Ben neden Söın'a bunu yapayım? Gerçekten ben yapmadım.”

Profil uzmanı yavaşça başını salladı. Anladığını söylemek yerine, Cuyön'un elinin üzerine hafifçe vurarak sakinleşmesini bekledi.

"Tamam. Gerçek suçluyu yakalayalım ve Söin'i adaletsizlikten kurtaralım."

Dudağını ısırdı, güçsüzce başını salladı. Çünkü Söin'a bunu kimin yaptığını mutlaka bulmaları gerektiği konusunda o da aynı fikirdeydi.

"O gün olanlarla ilgili aklına gelen başka bir şey yok mu?"

Profil uzmanının sorusu karşısında avukatın söylemesini istediği gibi konuşmayı düşünse de gerçeği söylemeye karar verdi.

"Yok. Ne kadar düşünürsem düşüneyim, hatırlamıyorum."

"Çok ciddi bir şoka girince bu olabilir. Sakince, kendine zaman tanıyarak denersen tekrar hatırlayabilirsin. Bu yüzden ne zaman aklına gelirse bana söyler misin?"

Cuyön tekrar başını salladı.

"Söin'in bir erkek arkadaşı varmış. Sen de tanıyor musun?"

Ağzından "erkek arkadaş" sözü çıkar çıkmaz Cuyön istemsizce suratını buruşturdu. Profil uzmanının o anı kaçırmaması imkânsızdı.

SINIF ARKADAŞI

Burada anlattıklarımđan başkalarına asla bahsedemezsiniz. Anladınız mı? Böyle gelmeye devam etseniz bile muhtemelen bizim sınıftan kimse sizinle röportaj yapmaz. Herkes şokta çünkü. Üstelik anlatması da zor. Vicdanım rahatsız mı demeliyim, bilmiyorum...

Aslında çocuklar Söın'dan hoşlanmazlardı. Biraz öyleydi. Hayır. Bilerek dışlama değil. Öncesinde bazı şeyler yaşandı.

Dönem başında iyiydi. Sınıf ortamımız güzeldi, Söın diğer çocuklarla da iyi anlaşıyordu. Ama... İkinci döneme girdikten sonra Söın'ın galiba bir erkek arkadaşı olmuştu. Söylentiler pek hoş değildi. Cuyön ve Söın çok yakındılar ama baktık ki bir gün Cuyön'la Söın'ın arası biraz anormal. Tuhaflik var diye düşünürken konu anlaşıldı, Cuyön kasıtlı olarak Söın'a mesafeliydi.

Haliyle herkes merak etti. Çocuklar sürekli sorunca Cuyön mecburiyetten söylemişti herhalde. Diğerleri bilirse belki yardım ederler diye. Ama konu biraz...

Şey... Söın erkek arkadaşı olduktan sonra öyle olmuş. Hayır, mesele kavga etme değil, fiziksel yakınlaşma falan. Erkek arkadaşı herhalde üniversite öğrencisiydi. Üstelik bir de para konusu vardı.

Söın'ın babası yok, sadece annesiyle yaşıyor biliyorsunuz. Annesi tek başına restoran gibi bir yerde çalışıyordu, maddi durumları bayağı kötüymüş. Yine de Söın'a baktığınızda o yoksulluk hiç belli olmazdı. Yok ondan değil, Cuyön ona hep pahalı kıyafet olsun, çanta olsun hediye ederdi çünkü. Kendine güvenini kaybetmesin diye.

Aslına bakarsanız şu aralar Cuyön'la ilgili haberler pek iyi değil ya yine de bizim sınıftaki arkadaşlar bu söylentilere inanmıyor. Cuyön, Söın'la ne kadar iyi ilgilenmişti bilseniz! Duyduğuma göre Cuyön ona hediye edene kadar kışın ortasında şişme montu bile yokmuş. Bunları düşünürseniz Cuyön gerçekten iyi biri. Böyle her şeyi veren arkadaş nerede var?

Bir gün Söın, Cuyön'dan çıktığı çocukla görüşürken giymesi için kıyafet almasını istiyor. Sinemaya gitmek için para da istiyor. İyilik devam ederse bunu hakkınız sanmaya başlarsınız, Söın işte tam olarak öyleydi. Erkek arkadaşının da aynı olduğunu söylüyorlar. Cuyön'un ailesi zengin olduğu için ondan para alıp harcayabilirsin

diyormuş kıza. Onu durdurmak bir tarafa, daha fazlasını alıp getirsin diye Söın'ı yönlendiriyormuş.

Bunları duyduktan sonra Söın gözüme farklı görünmeye başladı. Böylelikle doğal olarak Söın'la takılan arkadaşların sayısı azaldı, fazla konuşmaz olduk falan derken tam bir dışlama diyemesek de dışlanırmış gibi oldu. Cuyön ona karşı nasıl da iyiydi, ama ne kadar durdurmaya çalışırsa çalışsın işe yaramamış, çünkü gözü erkek arkadaşından başkasını görmüyordu. Cuyön, Söın'ın aklını başına toplaması için çok çaba sarf etmiş söylendiğine göre.

Söın'ın başına bunun geleceğini kimse bilmiyordu. Cuyön'un Söın'ı öldürdüğüne de inanamıyorum. Dürüst olalım, çocukların hiçbiri Cuyön'un bunu yaptığını düşünmüyor.

Efendim? Erkek arkadaşıyla ilgili söylenenler doğru mu diye soruyorsunuz. Yani... Herhalde doğrudur. Bütün çocuklar böyle biliyor. Pardon? Hayır. Söın'a doğrudan sormuşluğum yok... Böyle bir şeyi nasıl sorarsınız? Garip kaçır.

AVUKAT KİM

“Bugün güzel haberlerim var. Sınıf arkadaşların senin lehinde tanıklık yaptılar.”

Avukat Kim’in sözleri karşısında bile Cuyön’un yüz ifadesi bomboştı. Zaman geçtikçe Cuyön’un bu boş boş bakan halleri gittikçe daha da uzuyordu.

“Söın’la ilgili söylenenler pek iyi değilmiş, doğru mu?”

Avukat Kim bu haberden epeyce memnun görünüyordu. Cuyön, Avukat Kim’in neden bahsettiğini hemen anlayamadı.

“Duyduğuma göre Söın’ın erkek arkadaşı bayağı konu olmuş.”

Kadının bu sözleriyle Söın’ın yüzü kaskatı kesildi.

“Erkek arkadaşım var.”

Söın utanmış gibi yüzü kızararak söylemişti.

“Birdenbire ne erkek arkadaşı? Kimmiş?”

“Benimle birlikte yarızamanlı çalışan çocuk.”

“Gerçekten mi? Ne güzel.”

Başlarda, Söın’ın mutlu olması Cuyön’un da hoşuma gitmişti. Söın da kendisini çok yalnız hisseden bir kızdı, bu yüzden yanında olabilecek birinin olması güzeldi. Ama bu duygusu uzun sürmedi. Söın sinir bozucu derecede sık gülüyor, utangaç davranıyor, her lafının sonu erkek arkadaşına çıkıyordu. Sanki erkek arkadaşıyla, Cuyön’la birlikte olduğundan çok daha mutluydu. Cuyön’un gitgide öfkesi arttı.

“Bana baksana, o işi bırak.”

Söın yarızamanlı işinden ayrılırsa durum hallolur sanmıştı. İş bırakınca yine tüm vaktini kendisiyle geçireceğini sanmıştı. Ama Söın başını iki yana salladı.

“Annem tek başına cefa çekiyor. Benim de para kazanmam iyi oluyor. Hem market sahibi de çok iyi.”

“Ben para vereyim.”

“Sen neden bana para verecekmışsin?”

“O zaman şimdiye kadar aldığın kıyafetler ve ayakkabılar para değil de ne?”

“Ama onları sen kullanmıyorsun diye...”

Cuyön sanki oyuncağı çalınmış bir çocuk gibi huy-suzdu.

Söın’ın zamanı tamamıyla ona aitti. Dershanenin önüne gel derdi ve onun tek sözüyle Söın ders bitiş saatinde

Cuyön'u bekliyor olurdu. Birlikte yemek yerler, içecek alıp içerler, sohbet ederlerdi. Ama Söın o lanet olasıca market işinde çalışmaya başladıktan sonra her şey değişti.

8'e kadar gel. Yemek yiyelim.

Özür! Bugün çalışıyorum.

Söın yarızamanlı işi yüzünden her zaman yoğundu. Okulu bitirir bitirmez hemen koşarak gider, hafta sonları da başkalarının yerine geçmesi gerektiğini söyleyerek çıkardı. Cuyön yine tek başına kalmış gibi hissediyordu.

"Aaa, Cuyön!"

Markete uğradığında Söın mutlulukla gülümsedi, memnun olmuştu. Fakat Cuyön onun gülen yüzünü bile artık görmek istemiyordu.

"Bana bir sigara ver."

"Ne?"

"İki kez söyletme. Ne dediğimi duymadın mı? Sigara ver dedim!"

Cuyön aksi tavırlarla buzdolabına giderek bir kucak dolusu soju ve bira getirdi.

"Bunlar ve sigara, hepsini birlikte hesapla."

Söın artık gülmüyordu.

“Niye böyle yapıyorsun? İçki mi içeceksin yani?”

“Seni ne ilgilendiriyor? Can sıkıcı olmayı bırak da ödemeyi al. Burada dikilip durma sebebin bu değil mi?”

Söın ne kızdı ne de artık yeter diye bağırdı. Bu hali Cuyön’u daha da çok hoşnutsuz etmişti. Ne yaptığını sanıyorsun diye sesini yükseltip kızsaa, Cuyön da aynı şekilde ona bağıracaktı. Kim bilir, belki “Yalnızım, sen markette çalışırken, erkek arkadaşınla görüşüp dururken ben her gün yalnızlıktan öleceğim!” diyecekti. Ama Söın ona sinirlenmesi için bile şans vermedi.

Kasanın arkasından çıkan Söın tek kelime etmeden içkileri yerine geri koydu. Cuyön dudaklarını ısırıyordu. Hiçbir şey yokmuş gibi davranan Söın’ın bu tavrı hiç hoşuna gitmedi.

Öfkesini tutamadı. Bu yüzden ne bulduysa, gözüne çarpan ne varsa cebine doldurdu, marketten hışımla çıktı. Onun çalıştığı saatlerde ürünlerin kaybolduğunu düşünecek olan market sahibinin ateş püskürerek Söın’ı sinirle kovacağını umuyordu.

“Bilmiyorum. Ne desem Söın beni dinlemiyor.”

“Erkek arkadaşından sonra tamamen değişti. Çocukla buluşacak diye benden kıyafet almamı istediği de oldu.”

Kasıtlı olarak kötü niyetli söylentiler yaydı. Diğer çocuklarla iyi geçinmesine izin vermezse Söın’ın geri geleceğini düşündü. Tıpkı ortaokulun ilk yılında tanıştıkları o zamanlardaki gibi, kendisi olmazsa yine dışlanacağı gerçeğini bilmesini sağlayacaktı. Benim sana ihtiyacım olduğu gibi senin de bana ihtiyacın var.

"Söın aslında öyle bir kızmış. Sen de söylenenlere göre öyle bir kıza iyi davranıp onu çok iyi gözetmişsin. Fakir arkadaşına para vermişsin, kıyafet vermişsin, hatta annesinin bile onun için yapamayacağı şeyleri sen düşünüp ona sağlamışsın."

"..."

"Aferin, iyi yapmışsın. Bu ikinizin ne kadar yakın arkadaş olduğunuzu gösterecek olan kanıt."

Avukat Kim, belgeleri çevirirken memnuniyetle gülümsedi. Cuyön masanın köşesine boş boş bakmaktaydı.

"Doğru değil."

Böyle deyince Avukat Kim o da ne demek dercesine başını kaldırdı. Cuyön hâlâ anlamsız gözlerle masanın köşesinde bir yere bakarak konuşmaya devam etti:

"Söın öyle bir kız değil. Harçlık verdiğim de yalan."

"Ne dedin?"

"Çocuklara söylediğim yalanlardı diyorum."

Söın ölene kadar, hatta öldüğü anda bile Cuyön'un böyle bir yalan yaydığı gerçeğini büyük ihtimalle bilmiyordu. Bu Cuyön'un vicdanını rahatsız etmişti. Söın ölüp yok olduğu şu anda bile birilerinin kendi yalanlarına inandığı gerçeği, günün sonunda Söın'ı o şekilde hatırlayacakları gerçeği...

"Söın'ın diğer çocuklarla iyi geçinmesine gıcık oldum. Erkek arkadaşı var diye keyifli olmasından da hoşlanmadım, bensiz de gayet iyi yaşadığını görmek beni rahatsız etti. Bu yüzden bilerek yaptım."

Avukat Kim, Cuyön'un anlattıklarını onaylamayan gözlerle dinledi. Dudakları büzülmüştü, kaşları seğiriyordu, hoşnutsuz gözlerle Cuyön'a baktı durdu.

"Bu söylediklerini ikinci kez ağzına alma. Kimseye söylememelisin."

"Neden?"

"Söın'a karşı kötü hisler besleyerek ve kasıtlı olarak bu dedikoduları yaydığını söylersen herkes ne düşünür? Hah, tabii! O yaşta herkes kıskanabilir, dedikodu yayabilir, olabilir bunlar, öyle mi diyecekler?"

"..."

"Savcı dişlerini gıcırdatıyor. Sana on yıl isteyecekmiş, on yıl! On yıl çocuk yasasının en yüksek cezasından farksız. On yıl sonraki hayatını düşündün mü?"

"Ama bu doğru değil."

"Ne?"

"Söın hakkındaki söylentiler. Hepsi benim uydurmam, hiçbiri doğru değil."

"Neden bahsediyorsun sen? İnsanlar inanırsa gerçek bu olur. Hakikatin ne olduğunun önemi yok."

"Peki ya diğer insanlar Söın'ın gerçekten öyle biri olduğunu düşünürse?"

"Ci Cuyön! Aklımızı başımıza alalım! Kız çoktan öldü. Bunun ne önemi var? O Söın'dı, sense kendin olarak yaşamaya devam etmelisin. Ona psikolojik şiddet uygulamış olmak yerine onunla ilgilendiğin ifadesi bu

duruşmada ne kadar avantajlı bir tanıklık, farkında mısın? On yıl burada çürümek mi istiyorsun? Anne ve babanı da düşünmek zorundasın. Adamakıllı davran. Kafanı da topla. Sana ne dediğimi anlıyor musun?”

Cuyön daha fazla bir şey söyleyebilecek halde değildi. Avantajlı tanıklık. Doğruları söylerse kendisi için dezavantaj olabilirdi.

Avantajlı tanıklık. Yalanlarla örölmüş avantajlı tanıklık...

SÖİN'İN ERKEK ARKADAŞI

Evet. Doğru. İnternette yazıyı ben yayınladım.

Polis araştırdığına göre her şey çözülür, Söin'in haksızca ölümü adalete ulaşacak, böyle düşünüyordum. Ama baktım ki internette onunla ilgili garip söylentiler yayılıyor. Gerçekten ağzıma bile alamayacağım şeyler insanların ağzına sakız olmuş, herkes kafasına göre konuşuyor. Daha fazla izleyici kalamazdım.

Söin ve ben markette çalışırken tanıştık. İlk başlarda küçük bir çocuğun markette çalıştığını görmek iç burkucuydu. O sebeple ufak ufak ilgilendim, sürekli elim gitti telefona, aradım... Böylelikle birbirimizden hoşlanmaya başladık. Gerçekten de iyi yürekli ve güzel bir kızdır.

Ben hiç bu kadar iyi kalpli bir kız görmemiştim. Yüreği o kadar sıcacıktı ki sadece yanında oturup konuşmak bile sizi mutlu ederdi. Annesi tek başına zor zamanlar

geçirmiş olsa da, sevecen ve güzel biri olarak kızını gerçekten iyi yetiştirmiş.

Böyle birisi için nasıl olur da ipe sapa gelmez bu haberleri yayabiliyorlar, anlamıyorum. Benim Söın'ı kullandığımdan tutun da onun hırsız olduğu söylentilerine kadar. Gerçekten her türlü laf var. İnsanlar bir insana nasıl bu kadar dehşet verici şeyler yapabiliyorlar, o kadar korkutucu ki!

Böyle saçmalıkları kimden duydunuz diye sordum. Başta hiçbir şey söylemedi. Hakaret davası açacağımı söyledim. Yalan yanlış bu saçmalıkları internete yazan, bunları doğruymuşçasına yayan çocuklara. Bunlar gerçekten doğruysa ister KakaoTalk yazışması, ister fotoğraf, kanıt getirmelerini söyledim. Tabii ki kimse getiremez. Çünkü söylenenler doğru değil. İşte o sırada Ci Cuyön'un adı geçmeye başladı. O an sanki biri bana çekiçle vurmuştu.

Ci Cuyön hakkında çok şey duydum. Cuyön da Cuyön... Söın'ın ağzından ismi eksik olmazdı. Hep çok yakınız deyince ben de samimiyet kurmak istediğimden birlikte de görüştük.

İlk anlardan itibaren biraz garipsedim. Söın'a benim önümde hizmetçisi gibi davrandı. Bir şey içse Söın'dan pipet getirmesini istiyor, bir şey dökse peçete getir diyor, kafede tuvalete giderken de nerede olduğuna bak, temiz mi değil mi kontrol edip gel diye gönderiyordu. Söın onun yapmasını söylediği her şeyi yapıyordu.

Sinirlendim. Çünkü Söın benim için değerli bir insan. Ona böylesine lakaytça davranmasına nasıl sinirlenmem? Söın yokken “Sen ne yaptığını zannediyorsun?” diye sormuşluğum da var. Ama o kız bundan hoşlanmadığını bile bile, kasıtlı olarak hatta daha da art niyetle yaptıklarına aynen devam etti. Sonra baktım, gerçekten bu böyle olmayacak.

Söın’a bu kız kendisinden garip şeyler talep edince yapmamasını söyledim. “Sen hizmetçisi de değilsin, neden onu dinliyorsun” dedim. Ama Söın için her şey yolundaydı, sorun yoktu. “Cuyön yalnızlık çektiği için öyle davranıyor, aslında iyi biridir” dedi. Ben de, “Evde annesi babası var, üstelik zenginlermiş de, bu kadar yalnız olmasının ve sana böyle muamele etmesinin sebebi ne?” diye sorunca Söın’ın cevabı şu oldu:

“Kalbi yalnız olan bir kız o. Benden bile daha yalnız bir çocuk.”

Bayım... Söın’a çok değer verip sevdiğimden, elini bile tutsam heyecandan titrerdim. Göz göze bile gelmek beni gülümsetiyordu, onu korumak ve yanında olmak istedim, öyle biriydi benim için. Babası onlara sadece borç bırakarak ölmüş ama yine de onu özlediğini söylerdi. Parasızlıktan bütün çocukların gittiği dershaneye bile kızını gönderemeyen bir annesi vardı ama yine de annesinin kızı olduğu için mutlu olduğunu söylerdi.

Bazen Söın bu kadar iyi yürekli olduğu için, herhalde o yüzden bu kadar erken ayrılması gerekti diye

düşünüyorum. Böyle olacağını bilseydim, yanında biraz daha kalırdım. Keşke ona biraz daha destek olabilseydim. Her gün binlerce kez pişmanlık duyuyorum... Elimden gelen bir şey yok.

Söın'a bunu yapanın mutlaka hak ettiğı gibi cezalandırılmasını sağlayın!

PROFİL UZMANI

“Şu an sosyal medyada Söın’ın haberleri dolaşıyor, biliyor muydun?”

Cuyön’un yüz ifadesi profil uzmanının sözlerinin ne anlama geldiğini sorar gibiydi.

“Ah doğru ya, bilmiyorsundur. Zaten öyle çok iyi şeyler değil.”

“Neyle ilgili?”

“Söın bilseydi üzüleceği türden konular.”

Profil uzmanı talihsiz haber getirmiş birinin edasıyla bir an tereddütte kalıp sonrasında devam etti. Söylen-tiler, Cuyön’un ağzından ilk çıktığı halinden çok daha ürkütücü bir şekilde yayılmıştı. Gerçek olmayan sözler Cuyön’un kafasına dan diye çarptı.

Konuşması gerektiğini biliyordu. Bunların hepsi boş söylenti, hepsi benim uydurduğum yalanlar! Ama ne var ki...

“Ne kadar avantajlı bir tanıklık, farkında mısın?”

Aklına Avukat Kim’in sözleri gelince sadece çenesini kapalı tutmakla yetindi.

“İnsanlar nasıl da kötüler! Ölmüş birisinin ardından böylesine zorbalık yapabiliyorlar.”

“...”

Ağızındaki tatsız lokmayı zorla yutan bir çocuk gibi, Cuyön boğazına takılan kelimeleri güçbela yuttu. Profil uzmanı Cuyön’un bu halini sessizce izliyordu.

“Cuyön, sen Söin’i çok gözetmişsin...”

“...”

“Kıyafetti, ayakkabıydı, hatta çantasına kadar hediye etmişsin. Bayağı harçlık alıyordun galiba?”

Cuyön, eğik duran başını iki yana salladı.

“Kullanmadıklarımı veriyordum.”

Cuyön, her şeye fazlasıyla sahipti. Giysiler, çantalar, ayakkabılar... İstese de istemese de, ihtiyacı olsa da olmasa da annesi her zaman yeni şeyler alıp gelirdi. Numarası yanlış ayakkabısı bile çoktu. 37 numara spor ayakkabı giymek için ayak başparmağını bükmek zorundaydı ama annesinin bundan haberi bile yoktu.

“Vay canına, çok fazla ayakkabı var.”

Evlerine gittiği bir gün Söin, Cuyön’a özenerek böyle dedi.

“Ayakkabı numaran kaç? Uyan bir şey varsa sana vereceğim. Al götür.”

“Yok, önemli değil. Bunların hepsi pahalı şeyler.”

“Zaten küçükler, giyemiyorum.”

Söın 36 giyiyordu ama biraz küçük kalıplı 37 numara spor ayakkabı da ayağına tam oldu.

“Gerçekten alabilir miyim?”

“Herhalde. Benim giymediğim bir sürü de kıyafet var, bir bakmak ister misin?”

Söın gözlerini kocaman açtı ve başını hayır anlamında salladı. Sanki Cuyön ona muhteşem bir hediye veriyormuş gibi. Sanki ona bir külçe altın alması söylenmiş gibi. Söın'ın bu incir çekirdeğini bile doldurmayacak önemsiz şeylerden etkilenen hali Cuyön'un hoşuna gitti. O aydınlık gülümsemesi ve mutlu oluşu...

“Al bakalım.”

İlk ayakkabı verdiği zamanki gibi para verdiğinde de Söın'ın hoşuna gideceğini sandı. Ama kendisine elli bin won uzatan Cuyön'a doğru bakarak Söın, başını iki yana sallamıştı.

“Hayır. Paraya ihtiyacım yok.”

“Al işte. Zaten paran yok. Ben ısmarlamazsam ddiok-boggi bile alıp yiyemiyorsun.”

Söın'ın bir an sessiz kaldı. O kısacık sürede Söın'ın ne hissettiğini, ne düşündüğünü Cuyön hayal bile edemezdi.

“Hayır hayır. Ramyön⁶ ısmarla yeter.”

Ona ısrarla para uzatan Cuyön'dan, marketten ramyön almasını istedi. Orada bile kendisine ısmarlanmasından mahcup olduğunu söylemişti. İki kere Cuyön alıyorsa bir kere mutlaka kendisi ısmarlamak isterdi. Bir keresinde kupa ramyön almak için sanki bütün kumbarasını boşaltmış gibi bir sürü bozuk parayla gelmesi de keyfini kaçırmıştı. Annesinden şunu almak için birkaç bin won bile isteyemiyor muydu bu kız?

“Söın'ın erkek arkadaşı internette yazmış. Onun hakkındaki tüm bu kötü iftiralar art niyetli yalanlardır diye.”

“İyi bari.”

Profil uzmanı her nedense bitkin görünen Cuyön'a hiç kıpırdamadan baktı. Kaşlarından biri hafifçe yukarı kalkıp inmişti ama Cuyön bunu fark edemedi.

“İyi bari mi?”

“Çünkü Söın öyle bir kız değil.”

“Demek öyle. Cuyön peki, Söın hakkındaki bu kötü niyetli dedikoduları kimin yaydığını düşünüyorsun?”

“Efendim?”

Profil uzmanı Cuyön'un ifadesinin değiştiği o kısacık anı yakaladı. Bomboş bir yüzden ihtiyat dolu bir yüz ifadesine geçmişti.

6 İçinde kurutulmuş sebze ve yapay lezzetlendiricilerin bulunduğu sulu noodle. (ç.n.)

“Araştırınca ortaya çıktı, aynı okuldan öğrencilerin yazdıkları yazılar. Sence bunları kim yayınlamıştır?”

Cuyön’un bir cevabı yoktu. Yalnızca rahatsızlık duyduğunu bir şekilde hissettiren kaskatı bir ifadeyle bakıp durmaktaydı.

“Her kim Söın hakkında bu nefret dolu dedikoduları yayıyorsa, onu sevmeyen bir çocuk olmalı. Ve onun suçlu olma ihtimali de var.”

Bu sözlerle birlikte Cuyön bakışlarını hızla indirdi. Göz temasında olmak istemiyordu. Bu söylentileri başlatanın kendisi olduğu gerçeği ortaya çıkmamalıydı.

Avantajlı tanıklık.

Kafası, Avukat Kim’in söyledikleriyle dopdoluydu. Avantajlı tanıklık. Buradan çıkmasına yarayacak olan tanıklık. Söın’ı kendisinin öldürmediğine dair tanıklık...

“Söın’ın erkek arkadaşının sözleri doğru mu?”

“ ”

“Merak ettiğimden soruyorum. Sana göre kim doğruyu söylüyor? İnternette dolaşanlar mı doğru yoksa Söın’ın erkek arkadaşının söyledikleri mi?”

Cuyön bu kez de cevap vermedi. Söın’ın şu erkek arkadaşını düşünmek bile kanının tersten akmasına sebep oluyordu sanki, ashabını bozuyordu. O da kim oluyor? Söın’ı kendisi kadar bile tanıımıyorken.

Profil uzmanı sessizdi. Sadece hareketsizce Cuyön’u izliyordu, ondan cevap beklermiş gibi bir hali de yoktu.

Acaba ne kadar süre geçmişti böyle. Epey sonra tekrar konuştu:

“Sen Sin’dan hoşlanıyor muydun?”

Bu da ne demekti şimdi? Aynı soruyu geri sorarcasına adama baktı.

“Arkadaşça demiyorum, Sin’i seviyor muydun diye soruyorum.”

SINIF ARKADAŞI

Of gerçekten ama niye böyle yapıyorsunuz? Dn de o kadın gelip yaptı aynısını. Kim olacak, Sn'ın annesi işte. Bir Şey biliyorsan lütfen anlat dedi. Biz ne bilebiliriz? Kimsenin Çoktan aklı başında değil.

Gerçekten Sn'ın annesinin bu hareketlerini anlayamıyorum. Sn'ın nasıl hayat sürdüğünden bile bihaberdi. İnsanın geçimini sağlaması ne kadar zor olursa olsun, bir tane kızın varsa okul hayatı nasıldır, ne yapar ne eder, bunları bilmesi gerekmez mi? Tamamen sorumsuz. O kadar fakirse ocuk doğurmasaydı. Sn fakir aile çocuklarının arasında bile en dipteydi. Test kitabı alsın diye para verdi mi acaba kızına? Okul gezilerini bile Cuyn ödüyordu, biliyor muydunuz?

Sn'da metelik olmadığı için hep Cuyn'un verdiği paralarla alırdı test kitaplarını da. Bazen Ğretmenler

haline üzüldü verirdi. Çocukların söylediğine göre an-
nesi okumamasını, sıradan bir liseden mezun olup çalış-
masını söylemiş. Çünkü zaten üniversiteye gönderecek
parası da yok.

Bu arada Cuyön'un anne babası da bodhisattva⁷ gibi-
ler. Söın'a eğer çok çalışırsa üniversite harcını ödeyecek-
lerini söylemişler. Kızının arkadaşına bunu yapan bir aile
nerede görülmüş?

Ne çok şey mi biliyorum? Yok canım, hayır. Bu kada-
rını bizim sınıftaki herkes bilir. Söylenti mi? Söın'la il-
gili söylentileri neden bana soruyorsunuz ki? Yani ister
para çalmış olsun, ister çalmamış, onu neden bana soru-
yorsunuz?

Ne? Karalama mı? Söın'ın erkek arkadaşı internette
paylaşım yapan kişiyi bulup ihbar edeceğini mi söyledi?
Bayım, bunu siz kendiniz mi duydunuz? Gerçekten mi
yapacaktı? İhbar edilince ne oluyor?

Hımm... Tamam ya bir şey mi dedik? Merakımdan
sordum sadece. İnternette Söın hakkında paylaşım yapan
tek kişi ben değilim. Bizim sınıfta sosyal medya kullanan
bütün çocuklar paylaşmıştır bir şeyler. Of bilmiyorum.
Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Of ya, gerçekten neden böy-
lesiniz siz? Bilmediğimi söyledim ya, insanın sinirini bo-
zuyorsunuz!

7 Budizm'de Buda olma yolunda ilerleyen ve diğer canlıların yardımına
koşan kişi.

SÖİN'İN ANNESİ

O kadar fakirse çocuk doğurmasaydı.

Pervasızca sarf edilen bu sözler bıçak olmuş, kalbini delip geçmişti. Delik deşik olup içe göçmüş, çürümekten körelmiş göğsünü tuta tuta her gün okula gitti. Kızının artık devam edemediği okuluydu orası, bir çiçekten de kısa hayatının sona erdiği yerdi ama annesi bir gün bile atlamadan okulu hep ziyaret etti.

“Hanımefendi, hislerinizi çok iyi anlıyorum ama böyle devam ederseniz bizim de başımız derde girecek. Burası siz de biliyorsunuz ki bir okul. Çocuklar zaten Söin’in başına gelenler yüzünden travma yaşıyor. Siz de sürekli gelip çocuklara sorular sormaya devam ederseniz bu sadece çocukların işini daha da zorlaştırır.”

Öğretmenler Söin’in annesinin okula gelmesine karşıydılar.

“Lütfen hocam. Söın'ıma ne oldu, yalnızca bunu öğrenmeme yardım edin.”

“Hanımefendi, sürekli böyle yaparsanız zor durumda kalacağız.”

Söın'ın annesi, uzun kuraklık görmüş toprak kadar kupkuruydu. Yüzünden kan çekilmiş, dudakları çatlayarak beyaz beyaz pullanmaya başlamıştı. Biricik kızını kaybetmiş annenin hali ölmekte olan bir bitkiden farksızdı.

O kadar fakirse çocuk doğurmasaydı.

Birinin öyle kolayca dediği gibi, fakir olduğu için herkes parmağıyla onu işaret etsin diye doğurmamıştı kızını. Söın'ın annesi de bir zamanlar gençti, ıslıl ıslıldı. Söın'ın babası da öyle. Varlıklı değillerdi ama bir tanecik kızlarını güzelce yetiştirebileceklerinden emindiler.

“Kız!”

Karnındaki bebeğin kız olduğunu öğrendiğinde babası oturdu, ağladı. Oğlu olsaydı yine aynı şekilde gözyaşı dökerdi.

“Neden ağlıyorsun?”

“Tabii ki mutlu olduğum için ağlıyorum, mutluluktan!”

O sıralarda annesi mutlu hayatlarının devam edeceğini sanıyordu. Büyük olmasa da üç kişilik bir ailenin yaşamasına yetecek genişlikte bir evde, maddi olarak çok rahat olmasalar da gülüşleri hiç son bulmayan bir aile

olacaklarını düşünmüştü. İkisi de karnını okşayarak be-
bekle durmadan konuştu. Anne baba olacak bir erkek ve
kadının hikâyesinde yalnızca mutlu bir gelecek vardır.

Pamuk gibi bembeyaz cildi, minnacık dudaklarıyla
Söın doğduğu andan itibaren mucizenin ta kendisiydi.
Anne ve babasına tıpatıp benzeyen güzel kızları, sadece
el ve ayaklarını kıvrıp dudaklarını oynatmasıyla bile gün
boyu onları sevince boğmaya yetiyordu çünkü.

O kadar fakirse çocuk doğurmasaydı.

Kocasının geçirdiği ani trafik kazasıyla birlikte Söın'a
bakmak zorlaşmaya başlamıştı. Bir anda bitkisel hayata
giren kocasından öyle kolay kolay vazgeçemezdi. O hep
gülen kibar adamdan, geleceğin hayalini kurarak mut-
lu olan bir insandan... Aptalmışçasına bir kez olsun öf-
kelenmeyen o iyi yürekli kocasından nasıl olur da dokto-
run tek bir "Zor görünüyor" sözüyle vazgeçebilirdi? Söın
altı yaşındaydı.

Sonrasında ne kadar çalışırsa çalışsın borçları kont-
rolden çıkarak birikti. Söın'ın annesi yine de yılmadı. Saç-
larımız ağardığında bile el ele tutuşalım demişti kocası.
Bitkisel hayatta hareketsiz bile olsa yine de hayattaydı ya!

Küçük Söın hastanede evde olduğundan daha fazla
vakit geçiriyordu. Her gün babasının yanına uzanır, sü-
rekli oradan buradan konuşurdu.

Söın o zamana dair hiçbir şeyi unutmamış, capcan-
lı hatırlıyordu. Babasının derin derin nefes aldığı günü,
uzamış tırnaklarını kestiği günü, yavaş yavaş kilo verdiği

o günleri de. Söın bir gün babasının pat diye yerinden kalkıp onu eskisi gibi havaya kaldıracağını umdu.

“Bak sen benim kızıma, ne kadar da büyümüş! Neden bu kadar ağırlaştın sen?”

Şakalar yapan babasının sert sakallarına yüzünü sürüttüğü, yine kıkır kıkır güldüğü günlerin geleceğini umuyordu.

Ama o gün hiç gelmedi. Neden bu kadar erken ayrıldın, annemle ben şimdi ne yapacağız diye hüznün dolu yüreğini dışa vurabilirdi pek tabii ama, olur da gökyüzünden babası duyar ve üzülür diye bu düşünceleri kalbinden bile geçirmedi. Söın öyle bir evlattı işte.

O kadar fakirse çocuk doğurmasaydı.

Birileri bunu gözünü kırpmadan söylemişti söylemesine ama bu laf o kadar kolay ağızdan çıkmamalıydı. Bu, bir zamanlar ufacık şeylere bile yürekten mutlu olabilmiş bir aileyi hepten yok saymaktı.

O kadar fakirse çocuk doğurmasaydı.

Bununla birlikte birileri yine her şeyden habersiz ve sakınmadan bunları söyleyecek. Ve bu sözlerle incinen anne paramparça göğsünü durmaksızın döverken kendini suçlayacak. Yoksullukları yüzünden arkadaşlarının hor gördüğü iyi kalpli kızına, yürek yırtarcasına bir özür ve mahcubiyet hissedecekti.

O kadar fakirse çocuk doğurmasaydı.

Hiç değilse kızını kendisinden önce bu dünyadan uğurlamış, hayatındaki her şeyi kaybetmiş bir kadına edilmemeliydi bu laf.

Elinden hiçbir şey gelmeyen annenin okula gidip birileri lütfen yardım etsin, kızımı kimin bu hale getirdiğini bilen varsa lütfen söylesin diye yalvarmaktan başka yapabileceğı bir şey yoktu.

ORTAOKUL DERSHANE ARKADAŞI

Of lanet olsun, annem duyarsa beni öldürür! Kesinlikle röportaj vermememi söyledi. Ev fiyatları fena dip yapmış, herkesin ağzında aynı konu. "Ortalık sakinleşene kadar orada burada saçma sapan konuşma" dedi. Ya bir durun be!

E herhalde biliyoruz. Kızı tanıyorum ortaokuldan beri. Daha önce aynı dershaneye falan gittik. Kafayı mı yediniz siz be? O kaltakla ne samimiyeti? Ci Cuyön'un karakteri leştir, fazla muhatap olmadım o yüzden. Ama annemle annesi bayağı yakınlar.

Ha, aslında Ci Cuyön'dan hiiiç hazzetmem. Saygısız küstahın tekidir. Ha, kusura bakmayın. Küfürlü konuşmak alışkanlık olmuş, ağzımdan sürekli kaçıyor. Küfürlü yerlerin hepsini kesiyorsunuz değil mi?

Ben aslında o sürtüğü, ay pardon Ci Cuyön'u günahım kadar sevmem. Eskiden beri terbiyesizliği kozmik seviyedeydi. Ortaokuldayken aynı dershaneye gitmiştik, o zamanlarda da biraz tuhaftı. Çift kişilikli mi desem? Tabii ki diğer çocukların da öğretmenlere davranışlarıyla arkadaşlarına davranışları illa ki farklı. Ama Ci Cuyön o seviyenin ötesinde bir şey. Hani var ya, rol yaparken "kestik" dendiğinde oyuncuların bir anda yüzleri tamamen değişir, komple farklı bir insan oluverirler, bilirsiniz hani! İşte Ci Cuyön da ayyynen o hesap!

Yetişkinlerin hepsi Ci Cuyön'u akıllı uslu biri zanneder. Benim annemin bile ağzına pelesenk olmuştu; Ci Cuyön ne kadar da terbiyeliymiş! Ne terbiyeli ya? Bir şey bilmeden konuşuyorlar işte. Şimdi herkes gelmiş, Ci Cuyön'dan korkmuşlar da başından beri o aslında biraz tuhafmış da...

Yaaa, bu söylenecek şey mi bilmiyorum ama... Ortaokuldayken dershanede bir gün kıyametler koptu. Öğretmenin biri Ci Cuyön'un memesine dokunmuş, o yüzden nasıl bir kavga, nasıl bir gürültü... Ci Cuyön içli içli ağlıyor, derslane müdürünün gözü dönmüş. Ci Cuyön'un ailesinin şakası yok tabii, dedikodu bir yayılırsa her şey bitecek. O öğretmen de dokunmadım diyor, Ci Cuyön laf dinlemeyince omzuna şöyle bir vurmuş, o kadar. Ama tabii kim inanır?

O öğretmen çocukların önünde alenen özür dile-di ve hemen kovuldu. O zaman mı? E tabii ki herkes Cuyön'dan yanaydı. Onun kadar çalışkan bir çocuk söz

dinlememişse ne kadar dinlememiş olabilirdi, annem de aynen böyle söylüyordu. Ama aslında ben biliyorum, o öğretmenin hiçbir suçu yok. O gün Ci Cuyön'la ikisi birlikte koridorda gördüm.

Cuyön öğretmenler tarafından neredeyse hiç çağrılıp azarlanmaz, o yüzden keyfim yerine gelmişti biraz. Ben de o yüzden gizlice gidip sadece azarlandığını izlemeye karar verdim ama... Hiçbir şey olmadı. Gerçekten tüm olanları kendi gözlerimle gördüm. Öğretmenden azarı işitince Cuyön aniden sinirlenip, sana gününü göstereceğim diye ciyak ciyak bağırmaya başladı. Sonra bir anda dönüp koşarak öğretmen memesine dokundu diye hıçkırı hıçkırı ağlamasın mı? Offff, var ya, o an ben bile inanacaktım söylediklerine. Harbiden manyak güzel oynuyor.

Ha, diğerleri bunu bilmez. Neden olacak? Ben o zaman Ci Cuyön bir tarafından sallıyor desem diğerleri bana inanır mıydı sanıyorsunuz? Tabii ki hayır. Herkes onun sözlerine inanırdı, benimkine değil. Bir de doğruyu söylediğimi düşünsenize, Ci Cuyön bana nasıl bir suç atardı o zaman.

O öğretmene karşı üzgünüm tabii. Ama Ci Cuyön'dan daha çok korkuyordum n'apayım? Evet. Gerçekten korkuyorum o kızıdan. O günden sonra onunla göz göze bile gelmedim.

SINIF ÖĞRETMENİ

Bir zamanlar öğretmendim. Artık değilim. O olaydan sonra okulu bıraktım. Halen psikolojik tedavi görüyorum. Sınıfımdaki bir öğrencinin sonu böyle oldu, ne hakla öğretmenlik yapabilirim?

İlk günlerde uyuyamadım. Kalbim güm güm atıyordu, hiçbir şey yapamıyordum. Suçluluk olarak bile tanımlayamam, çünkü gerçekten elimi taşın altına hiç koymadım.

Aslına bakarsanız... Ben biliyordum. Söın'ın arkadaşları arasında sorunlu bir durumu olduğunu. Çok utanç verici bunu söylemek ama... Öylesine bilmiyormuş gibi yaptım. Cuyön'un birden Söın'a neden farklı davrandığını anlamamıştım ama biraz öyle devam eder, sonra kendi kendine düzelir sandım. Cuyön hayli çalışkan bir çocuk, ailesi de olağandışı insanlar olunca hiç dokunmayayım daha iyi dedim.

Bir ben görmezden gelsem ne olacaktı ki sanki? Birkaç ay daha dayansam bir üst sınıfa geçeceklerdi, sonrası da beni alakadar etmiyordu zaten... Böyle düşündüğüm için ne kadar zavallıyım.

Cidden mi, Söın'ın annesi hâlâ... Okula mı gidiyormuş?

Haberi duydum. O aralar ben de tedavi görüp kafamı toparlamaya çalıştığım için bilmiyordum ama Cuyön kabul etmiyormuş. Ben yapmadım diyormuş, öyle değil mi? Ailesinin oldukça ünlü bir avukat tuttuğunu da duydum. Tanrım...

Ben... Şu ana kadar utanç içindeydim, öğretmen olmayı hak etmediğimi de biliyorum. Ama bu olanları daha fazla öylece durup izlemeye niyetim yok. Söın'a özür borçlu olduğum ve utandığım için.

O gün ben gördüm, Cuyön'un okulun arkasından koşarak çıktığını.

Evet, doğru söylüyorum.

Deneme sınavının yapıldığı gün olduğu için okul normalden erken bitmişti. Bütün çocuklar gitmişti, ders çalışmak için kalan birkaç çocuk dışında. Bir de baktım garip bir şekilde Cuyön okulun arka tarafından koşarak geliyor. O alan neredeyse terk edilmiş olduğundan hem pis hem de tehlikeli diye kimse gitmez. Oradan çıkıp okula girdiğini görünce tuhaf bulmama rağmen çok da önemsemedim.

Kısa zaman sonra çantasını almış, sınıftan koşarak çıkıyordu. Sanki birisi tarafından kovalanıyormuş gibi. Çantasının fermuarı bile tam kapanmamış. Kalem kutusu, sınav kâğıdı, hepsi yere dökülüyor ama farkında değil çocuk, koşmaya devam ediyor. Arkasından bayağı yüksek sesle çağırdım ama duymadı. İlk başta herhalde sınavı kötü geçti, ondandır diye düşündüm.

Biliyorum, mazerete yer yok. Bir sorun olup olmadığını sormam gerekiyordu. Okulun arkasındaki boş arsaya da gidebilirdim. Cuyön'u aramayı deneyebilirdim... Hayır, yapmalıydım. Yapsaydım, belki de... Eğer yapsaydım...

Hayır. İyiyim. Bu olanlardan bahsetmek biraz zor. Röportajı burada bırakabilir miyiz? Hâlâ tedavim devam ediyor da... Gerekirse ben de tanık olarak ifade vereceğim. Biri bir suç işlediyse elbette cezalandırılmalı.

AVUKAT KİM

“Ahhh! Şu öğretmen bozuntusu adama bak!”

Avukat Kim öfkeyle belgeleri uzattı. Cuyön’un sınıf öğretmeni sonuca etki edebilecek, kritik bir ifade vermişti. Görünüşe bakılırsa yalnızca ölen çocuğu öğrencisi sayıyordu, yaşayana öğrencisi muamelesi bile yapmadığına göre!

İlk duruşma başladıktan kısa bir süre sonra, sınıf öğretmeni tanık olarak mahkemeye katıldı. Üstelik duruşmaya birkaç gün kala son derece yanlış bir program yayınlandı. Buzlanmış yüzler ve ses değişiklikleriyle dolu programa Cuyön ve Söın’ın ortaokul arkadaşlarından sınıf arkadaşlarına kadar çıkarılmayan kalmamıştı. Ortalığa saçılan şeylerin komplo teorisinden farkı yoktu.

On yedilik kız neden en yakın arkadaşını öldürdü? O gün okulda neler oldu? Türlü türlü tahrik edici sözlerle

insanların dikkati çekilmiş, doğrulanmamış gerçekleri hakikatmiş gibi paketlemişlerdi. En azından Avukat Kim'in gözünden öyleydi.

İnsanlar öfkeliydi, çocuk yasası kaldırılсын söylemleri çığ gibi büyüdü. Cumhurbaşkanlığının internetteki duyuru panosuna talepler yağdı, insanlar çocuklarını artık güvenle okula emanet edemeyeceklerini söylüyordu. Her zaman olduğu gibi öfke rasyonaliteyi felç etmişti.

Savcı, Cuyön'un Söın'a çekinmeden köle gibi davrandığından bahsetti.

"Mobbinge maruz kalan merhum Park Söın kızımız, sanığın onun arkadaşı olacağı sözleri üzerine dünyalar onun olmuşçasına mutluluk duymuş olsa gerek. Ancak sanık ona saf anlamıyla bir arkadaş olarak yaklaşmamıştır. Arkadaşı olmak yerine ona her söylediğini yapması gerektiği talimatını vermiştir. Hatta mağdurun kiminle arkadaşlık edip edemeyeceğine karar vermiş, ayak işlerini yaptırarak küçük yaşta bir çocuğun aklına gelmeyecek kötücül yöntemlerle mağduru taciz etmiştir."

Savcının sözleri, Avukat Kim'in "Zavallı fakir Söın'ı gerçek bir kız kardeşmişçesine kolladı" iddiasıyla çelişiyordu. Savcı cümlesine nokta koyarcasına, "Sanık kullanmadığı eşyaları çöpe atar gibi maktule vermiş, onu köle gibi kullanmıştır" dedi.

Avukat Kim dudağını ısırды. Duruşma aleyhlerinde gidiyordu.

Savcının, Söın'ı masum koyun postuna bürünmüş bir şeytan gibi bıkıp usanmadan taciz ettiğine dair iddiası ile Avukat Kim'in sadece arkadaşı için iyi niyetle yapılmış eylemler olduğuna dair iddiaları çelişmekteydi.

Gerçeklik neydi? Artık Cuyön bile hangisinin gerçek olduğunu bilemiyordu.

Cuyön belli bir noktadan sonra her şey sadece bir şakaymış gibi hissetmeye başlamıştı. Sanki Söın, "Ta taaa!" diyerek bir anda ortaya çıkacak ve hepsinin bir şaka olduğunu söyleyiverecekti. Peki ama o zaman Söın'a sarılıp, bunca zaman neredeydin diye sorabilecek miydi? Neden böyle bir şaka yaptın, çok korktum diyebilecek miydi?

Hayır.

Söın'ı asla affedemezdi.

Benimle dalga geçmeye nasıl cüret edersin? Sen kim benimle dalga geçmek kim? Eğlenceli miydi bari? Artık rahatladın mı peki?

Söın'a olan kızgınlığı gitgide büyüdü.

Senin yüzünden. Sen olmasaydın bunların hiçbirisi olmayacaktı. Ne diye hayatıma girip böyle eziyet çektiriyorsun bana, neden?

Neden böyle oldu, gerçekten bilmiyorum diye gözyaşları içinde savunma yapmaya karar vermişken sınıf öğretmeninin şahitliği karşısında kuduz köpek gibi ağzından köpükler saçarak bağırdı.

“Yapmadım diyorum! Ben değilim dedim ya! Ben yapmadım, kahrolasınca meret, yapmadım diyorum!”

İnanılmaz bir hataydı. Cuyön’un sinirlendiğinde aklını yitirdiğinin, sonunu düşünmeden tedbirsizce davrandığının hâkim önünde neredeyse kanıtlanmış olmasından farkı yoktu bunun. Kafasını toparlamalıydı. Avukat Kim, bu akışa asla kapılmaması gerektiğine dair kendi kendini yatıştırdı.

“Sanığın o gün okulun arkasındaki boş arsadan koşarak çıktığını gördüğünüzü söylediniz. O halde sanık oradan ayrıldıktan sonra o boş araziye gidip bakmış olmalısınız...”

“Hayır.”

“Sanığın çantasının fermuarının açık olduğunun bile farkında olmadan koşmasını tuhaf bulduğunuzu açıkça ifade ettiniz. Öğrenciniz böyle garip bir davranış sergileyecekse, neden o araziye kendiniz gidip bakmadınız?”

“...”

Sınıf öğretmeni hiçbir şey söyleyemedi. Bir şey yoktur diye düşünüp önemsemediği o günkü boş vermişliği bugün onu ayak bileklerinden yakalamıştı.

“Söylediğiniz gibi eğer tanık kurbanı öldürdüyse, o gün sadece okulun arkasındaki boş alana gitmiş olsaydınız kurban bugün hâlâ yaşıyor olabilir miydi?”

“Sayın hâkim, itiraz ediyorum.”

Avukat Kim'in sözleri üzerine sınıf öğretmeninin yüzü bembeyaz kesildi, savcı itiraz etti. Ama Avukat Kim durmadı. Şimdi, tam şu an gidişatı değiştirmek için altın bir fırsat değerindeydi.

"Sayın hâkim! Bir çocuğun hayatının sadece varsayımlarla değerlendirilmemesi gerektiği kanaatindeyim. Herkes kendi bakış açısına sahip. Sanığın iyi niyetle yaptıkları da birilerinin gözüne yapmacıklık ya da bahane gibi görünmüş olabilir. Önemli olan mağdurun sanık hakkında ne düşünmüş olduğudur. Mağdur ile yaptığı yazışmalara bakıldığında da mağdurun sanığa karşı herhangi bir öfke, kin, nefret duygusu içinde olmadığı görüldü."

Avukat Kim, güven veren ifadesiyle son savunmasını yapıyormuş gibi konuşmaya devam etti.

"Tanık olarak ifadesini veren sınıf öğretmeninin şahit oldukları doğrudur. Sanık maktulü beklemiş, uzun süre beklemesine rağmen gelmediği için sinirli bir şekilde evine gitmiştir. O kadar kızmıştır ki çantasının açıldığından ya da hocasının arkasından seslendiğinden bile haberi olmamıştır. Telefon mesajlaşmalarından da anlaşılacağı gibi, kurban sanığa karşı büyük bir hata yapmıştır. Şu anda sanık şiddetli zihinsel şok ve stres nedeniyle o günkü olayları hatırlayamamaktadır ancak yalnızca bu sebepten ötürü sınıf öğretmeninin ifadesi sanığın kurbanı öldürdüğüne dair bir kanıt niteliğinde değerlendirilemez.

Sanık da aynı şekilde arkadaşının ölümüyle acı çekmektedir.”

Ağzından çıkan her söz makuldü. Avukat Kim, arkadaşını kaybeden ve haksız şekilde boş yere suçlanan genç sanığın duygularını anlayacaklarını umduğunu söyleyerek savunmasını sonlandırdı.

LİSE BİRİNCİ SINIF ÖĞRENCİSİ

Pardon, televizyondan geliyorsunuz değil mi? Acaba şeyi duydunuz mu? O gün, olayın olduğu gün. Cuyön'un Söın'a vurduğunu gören bir çocuk varmış.

Gerçekten! O gün deneme sınavı günü diye çocukların çoğu erken ayrıldı ama bazıları okulda kalmışlar. Okulun ek binasının birinci katında okuma odası var. Sadece çalışkan öğrenciler ayrıca ders çalışabilsinler diye okulun yaptığı bir okuma odası. Yalnızca okul birincisinden okul yirmincisine kadar tam yirmi öğrenci girebiliyor oraya. Her neyse, onlardan biri okuma odasında bağımsız çalışma yaparken test kitabını almak için kısa süreliğine sınıfa çıkmış. Yani kimse olmadığı için tabii ki ortam sessiz sedasızdır, öyle değil mi? Derken garip bir ses gelmiş. Çığlık sesi. Bunun üzerine koridor tarafındaki pencereyi açmış.

Her şeyi görmüş. Ci Cuyön'un Park Söin'a tuğlayla vurduğunu. Çocuklar şu anda suspus olmuş takılıyorlar ama söylenti yayıldı, herkes biliyor.

Efendim? Kim mi görmüş? Onu ben de tam bilmiyorum. Herkes yan sınıftan biri görmüş, bir arkadaşım görmüş diyerek anlatıyor işte. Uğraşsanız bile büyük ihtimalle bulmanız zor.

Bunu neden mi anlatıyorum? Neden olacak? E artık içimiz şişti. Hem Park Söin'a da üzülüyorum. Ci Cuyön inkâr ediyormuş, doğru mu? Hayır, arkadaş değilim ben, ara sıra gelip geçerken görüyordum sadece. Yine de acıyor insan. Böyle devam ederse belli ki Ci Cuyön masumdur kararı verilip salınacak.

Tabii ki çok bariz! Diğer bütün çocuklar da biliyor. Ci Cuyön çok zengin. Babası milletvekillerini de tanıyor-muş, ülkenin en zengin holding sahiplerinden biriyle de arkadaş, acayip güçlüler yani. Duyduğumuza göre sav-cıyla bile görüşüp işi bitirmişler. Ci Cuyön asla ceza almaz deniyor.

CUYÖN

Cuyön bomboş gözlerle havayı delercesine bakıyordu. Kaç gündür yalnızdı. Dört gün önce Avukat Kim'in son ziyaretinden sonra hiç kimse gelmemiştir. O gün Avukat Kim herkesin Cuyön'u nasıl suçladığını, televizyonda neler yayınlandığını, her şeyi gösterdi. Sanki mahkemede ki davranışının ne kadar saçma ve aptalca olduğunu anlamasını sağlamak istercesine.

"Şimdi anlıyor musun? Kendi boğazını kendin sıktın."

Ekrana yansıyan Cuyön sanki bambaşka biri gibiydi. Biri Cuyön'a şeytan dedi, biri de pislik. Arkadaşı olan Söy bir anda kölesi olmuş, kendisi de arkadaşını sömürüp taciz eden gaddar bir kız. Yüzünü bile tanımadığı insanlar küfürler savuruyorlar, onu tanıyanlar da eninde sonunda böyle olacağını bildiklerini söylüyorlardı.

"Gördün mü? Artık yapayalnızsın."

Cuyön, kendisini parçalara ayrılmış ve ufalanmış gibi hissetti; arkada kendisinden hiçbir şey kalmamışçasına. Avukat Kim, Cuyön'a bir zavallıya bakar gibi baktı, çıktı gitti. Cuyön gerçekten yalnız kalmıştı.

Yo hayır, Cuyön yalnız değildi.

Söın o boş boş baktığı yerdeydi. Hemen anladı. Açıkça görünüyordu ve çok net hissetmişti. İlk başta bunun bir rüya olduğunu düşündü. Ama ister bir karanlık gece yarısında, ister parlak gün ışığında, Söın her zaman oradaydı.

Hiçbir şey söylemiyor, hiçbir şey yapmıyordu. Sakin sessiz Cuyön'a bakmaktaydı.

“Ne var?”

“...”

Kurumuş dudaklarını hareket ettirip onunla konuşmaya çalıştığında bile Söın sessizliğini korudu.

“Böyle bakıp durunca ne değişiyor? Sen hayata dönebilecek misin, ben de buradan çıkabilecek miyim?”

Cuyön bile artık hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyordu. Söın ona her ne kadar küskün gözlerle baksa da her gün yanına gelse de değişmeyecekti hiçbir şey.

Söın'ın yüzü, savaş yerinde her şeyini kaybettikten sonra ölümü bekleyen birine benziyordu. Sorup hesaplaşmak istiyordu, neden gelip duruyorsun, benden ne istiyorsun diye.

“Sen Söın'dan hoşlanıyor muydun? Arkadaşça demiyorum, Söın'ı seviyor muydun diye soruyorum.”

Profil uzmanı böyle sormuştu. Söın'ı seviyor muydun? Cuyön bu soruya hiçbir yanıt veremedi. O da kendisini bilmiyordu. Söın onun için sadece bir arkadaş mıydı yoksa bir arkadaştan çok daha değerli bir varlık mıydı? Dizlerini birleştirerek kollarının arasına aldı ve başını eğdi.

“Bütün bunlar senin yüzünden. Ölmeseydin hiçbir sorun olmayacaktı. Hiçbir şey olmayacaktı, anlıyor musun?”

Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldü. Sürekli ziyaretine gelen Söın'a çok içerlemişti.

O gün. O gün de Söın, Cuyön'a işte aynen şimdi olduğu gibi bakıyordu.

“Neden bahsediyorsun?”

“Sen beni kullanıyor musun?”

“Seni neden kullanayım?”

Söın'ın yüzünden kafasının karışmış olduğu belliydi. Cuyön onun bu ifadesinden daha çok rahatsız olmuştu.

“Hem işte çalışıyorsun hem erkek arkadaşınla buluşuyorsun, yapmak istediğin her şeyi yapıyorken sıra bana gelince seni ne zaman arasam ulaşamıyorum ya! Ama sınav öncesinde ihtiyacın olan ders özetlerini de rahat rahat istiyorsun! Bu kullanmak değil de nedir?”

“Öyle bir şey değil...”

“Erkek arkadaşın olduğundan beri aramalarım kaç kez cevap vermediğini biliyor musun? Ben aradığımda meşgulüm diyorsun, ama sevgilinle her gün konuşmayı

biliyorsun. Aramalarım kasıtlı olarak dönmüyorsun sen, öyle değil mi?”

“Nasıl sözler bunlar?”

“Peki ya ne? Ancak benden alacağın bir şey olduğunda arıyorsun beni, öyle değil mi? Belli ki kaymağından faydalanayım diyorsun. Oradan bakınca saftirik gibi mi görünüyorum?”

“Cuyön!”

“Bir seçim yap. Ben mi erkek arkadaşın mı? Çünkü ben de artık kullanılmaktan bıktım.”

“Ne?”

Söyün nedir bu saçmalık der gibi Cuyön’a baktı, sonra da hadi canım şaka yapma demek istermişçesine hafifçe gülümsedi.

“Sözlerim komik mi geldi?”

“Hayır, o değil de...”

“Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum? Tamam. Erkek arkadaşına söyle sana test kitabını da alsın, okulda yemeği de birlikte yiyin, hah bak ne güzel olur! Eskisi gibi dışlansan da yalnız kalmazsın hem!”

“Cuyön!”

“Söylesene senin için neyim ben? En iyi arkadaşındım hani? En iyi arkadaş dediğin, sadece ihtiyacın olduğunda selam çaktığın biri mi sanıyorsun? Bu aralar benim ne kadar zorlandığımdan haberin var mı senin? Nasıl hissettiğim, ne gibi endişelerim olduğu zerre umurunda değil.”

O geceden sonra Söın, KakaoTalk'tan sayısız özür mesajı gönderdi. Üzgünüm, hepsi benim hatam diyordu. Gelen her bir mesajla Cuyön'un özgüveni kazınıp paramparça oluyor, çöküyordu sanki.

"Neden üzgünsün ki? En iyi arkadaşım, en iyi arkadaşım deyip durdun, hepsi laftaymış! Beni gerçekten arkadaşın olarak görmediğin için mi üzgünsün? Ya da günün sonunda sevgilin benden daha kıymetli olduğu için mi? Yoksa benimle zaman geçir, lütfen beni tek başıma bırakma, yalnızlıktan öleceğim diye tutturduğumda beni komik bulduğun için mi üzgünsün?"

"Sen Söın'dan hoşlanıyor muydun?"

Zihninde yine profil uzmanının sözleri döndü dolaştı. Acaba gerçekten Söın'dan hoşlandım mı?

Kafası dizlerine gömülü halde düşündü. Aşk ya da değil, Cuyön için artık önemi yoktu.

Doğru. Seni sevdim. Ne söylersem söyleyeyim arkamdan beni kötülemeyecek bir arkadaş olmanı sevdim, kalbimden geçen her şeyi sana anlatabilmeyi sevdim. Mutlu olduğumda içtenlikle benimle birlikte sevinmeni, yanlış bir şey yaptığımda bana hayal kırıklığı dolu gözlerle bakmamanı sevdim. Beni olduğum halimle kabul ettiğin için sevdim.

Başını kaldırdı, sessizce duran Söın'a baktı.

"Biliyor musun? Buraya böyle gelişini bile... Seviyorum. Çünkü sen varken yalnız değilim."

PSİKİYATR

Cinsel kimlik ile ilgili kafa karışıklıkları ergenlik döneminde ara ara ortaya çıkar. Esas olarak karşı cinse gözlerin açıldığı bir dönem olmakla birlikte aynı zamanda kimliğin de şekillendiği bir dönemdir.

Öğrencimiz Ci Cuyön'un günlüğüne baktığımızda cinsel kimliğiyle ilgili olarak kendini endişeli hissettiğini gösteren bir bulguya rastlanmıyor. Lakin bir noktada arkadaşına karşı takıntılı hale geldiğini kendisi de fark etmiş. İşte, bu kısma bir göz atalım:

Delirmek üzereyim. Neden böyleyim ben?

~~Sonrî çok özluyorum.~~

Yazılan ve sonra üstü karalanmış bu kısma dikkat etmemiz gerek. Görünüşe bakılırsa arkadaşına olan hisleri konusunda kafası karışık. Buradaki sorun, ailedeki

baskıcı atmosfer. Bu tarz gençler söz konusu ise mutlaka psikolojik danışmanlık almaları sağlanmalı veya hayatlarında açık açık konuşabilecekleri birileri olmalıdır. Ne var ki öğrencimiz Ci Cuyön'un evindeki ortam anlaşıldığı kadarıyla buna hiç de müsait değilmiş. Hatta günlüğünde "anneme, babama yakalanmamalıyım" ya da "korkuyorum" gibi ifadeler sıklıkla karşımıza çıkıyor. Burası, kendisinin ebeveynlerine karşı temkinli olduğunu ve onları korkması gereken kişiler olarak kabul ettiğini görebildiğimiz kısımlar. İşte bu yüzden anlaşılan o ki konuşacak kimseyi bulamaması sebebiyle içini bu şekilde günlüğüne dökmüş.

Öğrencimizin durumuna baktığımızda duyguları karışık ve neler olup bittiğini idrak edemeyen bir profil ortaya çıktığını görebiliriz. Arkadaşına olan hislerinin gitgide saplantıya dönüştüğünü fark etmesi ve böylesine kafa karıştırıcı bir durumda karşısındaki kişinin, yani arkadaşının, bu tür hislere sahip olmadığı gerçeği ona öfke ve cesaret kırıklığı olarak dönmüş görünüyor.

Özellikle aile koşullarının iyi oluşu, çalışkan oluşu, her zaman övüldüğü, hep kazandığı bir hayatının olması. Tüm bunlara rağmen son derece kaygılı ve huzursuz bir imaj çiziyor. Zaferi elde edemezse sanki kaybeden olacakmış gibi endişeli hallere sıklıkla girmiş. Bu güvensizlik duygusu, koşulsuz kazanmak zorunluluğu şeklinde bir baskı olarak gelir kişiye, sonunda işler kendi istediği gibi gitmeyince de bomba misali patlama etkisi yaşanır. Özellikle öğrencimizin, Ci Cuyön'un durumunda,

reddedilmeye verilen tepkinin öfke veya şiddet eğilimiyle ifade edildiğini görüyoruz.

O piçin Söın'a sulandığını görmek dahi istemiyorum. O piçe âşık olduktan sonra beni görüp de görmemezlikten gelen Söın'ı da istemiyorum. Ashabım bozuluyor. Hepsini öldürmek istiyorum.

Kim bilebilir ki? Sırf "öldürmek istiyorum" sözlerini günlüğüne yazdı diye bunun gerçekten cinayete kadar uzanmış olabileceğini varsaymak zor. Fakat şiddet eğilimi patlak verdiğinde bir an kendisinin de altından kalkamayacağı bir şeyi yapma ihtimali olduğunun da göz ardı edilemeyeceği kanısındayım.

AVUKAT KİM

Neyse ki duruşmayı güçbela atlattı ama kalan duruşmaları kazanacağının garantisi yoktu. Avukat Kim, birini deşmek ve yaralamak için yapılmış bir bıçak misali kendi keskin taraflarını daha da fazla bilemekteydi. Mahkeme-
de olanlar aklına geldikçe öfkesi yükseldi. Kendisi böyle mücadele ederken, yuvarlanıp düşmenin eşiğine gelmiş bir hayatı kurtarmak için uçurumun kenarında durup elinden gelen tüm çabayı sarf ederken, Cuyön düşmeye can atan biri gibi davrandığı içindi öfkesi.

“Yalnız kalmak nasılmiş?”

Cuyön cevap vermedi. Odaksız gözlerle bilinmezlikte bir yerlere bakıyormuş gibi görünen haliyle, sanki bir şeylerin etkisi altına girmiş gibiydi.

Avukat Kim, kendisinin de uğramadığı geçen birkaç gün boyunca kimsenin Cuyön’u ziyaret etmediğini

öğrendi. Planlanmış bir şey değildi bu ama bir yandan da iyi olmuş diye düşündü. Cuyön, dibine kadar yalnızlığı ve böylelikle de korkuyu hissetmiş olmalıydı. Bunun ne kadar korkunç olduğunu Cuyön da idrak etmeliydi. Hayatının şimdi ne kadar tehlikeli bir uçurumda asılı durduğunu... Öyle ki birkaç gün önce yaptığı hatayı ikinci kez tekrarlamasın.

“Oldu olacak ben öldürdüm diye itiraf etseydin! Sana en iyi arkadaşını kaybetmiş zavallı bir çocuk gibi davranmanı söylemiştim. Söylediğimi yapmayıp orada küfretmek ha? Bağırarak ha?”

Sesini yükselterek konuşurken bir anda eyvah diye düşündü. Ne kadar sert davranmaya çalışırsa çalışsın günün sonunda karşısındaki sadece on yedi yaşında bir kızdı. Durumu rasyonellikle yönetmesi gerekirken farkında olmadan müvekkiline, özellikle de on yedi yaşında bir genç kıza sinirlenivermişti. Fazla hassas davranıyor olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Medyada hâlâ çok çalkalanan, herkesin gözünü tek bir yere odaklayan bir olaydı. Bu davanın sonucunun kendi kariyeri üzerinde ne denli önemli bir etkisi olacağını fazlasıyla iyi biliyordu.

“Tamam. Tekrar başlayalım. Bu senin ilk duruşmandı, bu yüzden tabii ki yabancılık hissetmiş ve korkmuş olmalısın. Daha önce de söylediğim gibi, başkalarını dinlemek zorunda değilsin. Sadece benim söylediklerimi yap yeter. Seni buradan çıkaracağım.”

Ne var ki Cuyön hâlâ ruhu bedenini terk etmiş bir insan görünümündeydi, yüzünde hiçbir canlılık belirtisi yoktu. Onun bu halini gören Avukat Kim, kendisini ke-yiflenmiş hissetti.

Artık kendine geliyorsun herhalde. Ağlayıp sızlayıp bana seni kurtarmam için yalvarman gereken bir durum-dasın. Sana gökten inmiş bir halat gibiyim ben.

Avukat Kim, Cuyön'un kendisine yalvar yakar olma-sını istedi.

"Bir daha asla o günkü gibi davranma. Bir daha aynı şey olursa işte o zaman çok zor bir..."

"Ya ben öldürdüysem?"

"Sen şimdi ne dedin?"

Avukat Kim tekrar sorunca ve Cuyön kaybolmuş bir çocuk gibi ağlamaya başlayacak oldu.

"Gerçekten hatırlamıyorum, yaptığımı sanmıyorum... Ama ya gerçekten ben yaptıysam?"

"Ne olmuş öldürdüysen?"

"Ne dediniz?"

Cuyön'un bakışları Avukat Kim'e değdi. Kadın buz gibi gözlerle Cuyön'a baktı. Küçük bir çocuğun yakınma-larını kabul etmeye hiç niyeti yokmuş gibi kaskatı duru-yordu.

"Diyelim ki sen öldürdün, günahlarının bedelini öde-yerek burada yaşayacak mısın? Hayatının tam çiçek aç-a-çağı yıllarda hapiste mi çürüyeceksin?"

Cuyön'un gözbebekleri endişeyle titredi. Sanki karşısında duran annesiymiş gibi hissetti.

"Gözlerimin içine bak! Daha önce de söylemedim mi sana? Avukatlığını üstlendiğim sürece suçlu olsan bile suçun olmamalı. Buradan çıkabilmen için buradayım. Tamam. Eminim ölen o kız için üzülüyorsun."

Cuyön'un annesi, Söin'in çok çalışkan olmadığını ve fakir bir aileden geldiğini öğrendikten sonra onu pek de onaylamaz olmuştu. "Hayatına bir nebze de olsa faydası olabilecek çocuklarla takıl! Söin gibi ehemmiyetsiz bir çocukla arkadaşlık edince eline geçecek hiçbir şey yok."

"Suçluluk? Tabii, hissedebilirsin. Fakat şimdi değil. Senin suçluluk hissetmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Arkadaşlık edilebilecek bir sürü iyi çocuk var, illa o Söin midir nedir, o kızla mı arkadaşlık yapmak zorundasın? Sorup soruşturduğuma göre seviyesi düşündüğümünden de düşük. Ona acıdığın için mi onunla arkadaşlık ediyorsun? Merhamet de bir yere kadar. O kadar içine oturuyorsa ben ona biraz harçlık göndereyim. Önce sen bir derslerine çalış. Derslerine çalış ve başarılı ol. Zavalı çocuklara yardımı işte o zaman gidip, canının istediği kadar yaparsın."

"Ölen öldü, geçmişte kaldı yani. Geçmişte yaşamaksa ancak kaybedenlerin yaptığı bir şeydir..."

Tüüü!

Cuyön, Avukat Kim'in yüzüne tükürdü, bir an ortama sessizlik hâkim oldu. Avukat Kim gözlerini sıkıca kapattı.

Sol gözünden aşağıya tükürük akıyordu. Ve Cuyön onun bu haline zehirli gözlerle baktı.

“Pis!”

Avukat Kim elini kaldırdı, gözünden akan tükürüğü sildi. Cuyön’un “Pis!” sözü kulaklarına çakıldı kaldı.

Pis mi? Avukat Kim, Cuyön’un söylediklerini tekrarlayıp durdu. Yaşamı boyunca yenilgi nedir, tatmamıştı. Hayatı başarı ve zaferlerle doluydu ve herkes onu kıskanıyordu. Ama şimdi bu yeniyetme kız bozuntusu korkusuzca kendine hakaret ediyordu.

Sorsan tek başına hiçbir şey yapamayacak olan bu küstah kız bozuntusu şükredeceğine bir de arsız arsız kendisine pis demişti.

“Sana gerçeği söyleyeyim mi?” Avukat Kim’in sesi tüyler ürpertici derecede sakindi. “İnsanlar senin korkunç, vahşi bir sürtük olduğunu söylüyor. Arkadaşını kölesi gibi sömüren, canından edilmesi gereken bir kaltak, hatta cinayet işleyen bir psikopat!”

“Ben öldürmedim. Öldürmedim diyorum!”

“Gerçekten öldürüp öldürmemiş olman önemli değil. Şu andan itibaren yapacağın tek bir hareket, edeceğin tek bir söz seni ayak bileklerinden yakalayıp çamurun dibine sürükleyecek. Çünkü artık sana inanacak tek bir insan yok.”

Cuyön, her an üzerine atlayacakmışçasına kaşlarını çatarak gözlerini kadına dikti. Avukat Kim, üzerinden asilik akan kızın yüzüne baktı ve hafif bir kahkaha attı.

“Aklını başına alamadığın ve çılgına döndüğün için tam aksine, sana minnettarım. Sayende ben aklımı başıma devşirdim. Seninle ben, uyuşmuyor gibiyiz. Yanılıyor muyum?”

Cuyön’un nefes alıp verişleri sertleşti. Avukat Kim hiçbir şey olmamışçasına belgeleri topladı, yakasını düzeltti. Cuyön’un gözlerindeki bakışlar yumuşamadı. Avukat Kim sakince çantasını topladı, tam dışarı çıkıyordu ki arkasına döndü, unuttuğu bir şeyi hatırlamıştı sanki, Cuyön’a baktı.

“Buraya kadarmış. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“...”

“Sen bittin demek oluyor.”

CUYÖN'UN ANNESİ

Avukat Kim davayı bırakacağını söylediğinde, Cuyön'un annesi gözlerinin önünün karardığını hissetti.

"Ne demek istiyorsunuz?... Birdenbire bırakmak nereden çıktı?"

Avukat müvekkilini bırakırsa kamuoyunda ortak fikrin ne olacağı besbelliydi. Umutsuz bir çocuk, avukat bile vicdan azabından işi bıraktı, kafalarına göre gevezelik yapacakları aşikârdı.

İstiyorsa daha fazla ödemeyi bile teklif etti. Ne kadar olursa olsun, daha fazlasını verecekti. Ama Avukat Kim başını iki yana salladı. Sanki yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"Ne oldu da bırakmak istiyorsunuz, sebebi nedir?"

"Bütün yapabileceğimin bu olduğunu düşünüyorum."

“Ne demek istiyorsunuz?”

Annesinin tekrarladığı sorusuna yanıt olarak, Avukat Kim hiçbir şey söylemeden sadece başını salladı. İdam cezası gibiydi.

Arkadaşını öldüren kız.

Varlıklı, zeki ve üstelik güzel olan kızını insanlar kıskanıyordu. Tamam. Cuyön’un annesi, insanların arkalarından fısıldadıklarının hep kıskançlıktan olduğunu düşündü. Ya da belki aşağılık kompleksiydi.

Avukat Kim ayrıldıktan sonra kimse bu rolü üstlenmeye gönüllü olmadı. Kendisine servet verilse dahi durumun tersine döndüğü, kızın psikopat olduğu dedikolarının da üstüne eklendiği bu davaya hiçbir avukat karışmak istemiyordu. Söylemeseler de itibarları zedeleyebilir ya da isimleri lekelenebilir diye uzak duruyorlardı.

Cuyön’un annesi hiç anlayamıyordu. Kızı neden böylesine dehşet verici bir şey yapmıştı? Gerçekten neden? Nesi eksikti? Sebep neydi?

Düşününce, aslında Cuyön her zaman seçici bir çocuktur. Çeşit çeşit ilginç oyuncaklar almasına rağmen onlarla eğlenceli bir şekilde oynadığını hiç görmemişti. Cuyön her zaman ifadesizdi. Yeni alınmış bir oyuncağın önünde de, yeni kıyafetlerin önünde de, pahalı bir yemeği yerken de mutlu olmayı bilmezdi. Kızı, ne yaparsa yap-sın mutlu değildi ve annesi her seferinde çaresiz kalıyordu. Kızımın kalbini nasıl kazanabilirim? Kızımla nasıl iyi anlaşabilirim?

Kızına giderek daha fazla, daha sık hediyeler aldı. Bir gün gelip de kızının hediyesini görünce ıslıl ıslıl gülümseyeceğini, beğendiğini söyleyip teşekkür edeceğini ve mutlu olacağını umarak.

Ama o gün hiç gelmedi ve o olay yaşandı.

“İstemiyorum demiştim! Hiçbirini istemiyorum! Defol!”

Onu neyin bu kadar kızdırdığını hatırlamıyordu. Çünkü Cuyön önemsiz, incir çekirdeğini doldurmayacak şeylere bile sık sık sinirlenirdi. Ama o gün biraz farklıydı. Cuyön delirmiş biri gibi çılglık atıyor, eline geçen her şeyi fırlatıyordu. Annesi ne yapacağını bilemez halde açık kalmış ağzını eliyle kapatmış, beti benzi atmış bir yüzle Cuyön’u seyretti. Böyle devam ettikçe, Cuyön daha da şiddetleniyordu. Eşyaları fırlatıp küfrediyorken sonunda öfkesine hâkim olamayıp kendine zarar vermeye başladı.

“Yeter Cuyön, kes şunu!”

“Bırak! Dokunma! Bedenime elini sürme diyorum!”

Önce yumruğuyla kendi kafasına vurdu. Şaşıran annesi ona engel olunca Cuyön daha da şiddetlendi. Sanki biri ona vurmuş gibi “Ah!” diye bağırdı ve kafasını duvara vurdu. Tam o sırada eve yeni dönen kocası duyduğu seslere şaşırarak içeri daldı.

“Neler oluyor?”

Cuyön bir tek babasından korkardı. Artık kocası gelmişti, kızının sakinleşeceğini düşündü. Rahatlamış

hissediyor gibiydi. Ama o anda Cuyön'un söylediği bir sözle tüyleri diken diken oldu.

"Hatalıyım anne. Bir daha yapmayacağım. Beni dövme."

O günden sonra Cuyön'un annesi bir psikiyatra gitmek zorunda kaldı. Ancak kızının kendisine zarar verdiğini ve suçu kendisine attığını söyleyemedi.

Kimseye söylememeliyim.

Asla söylememeliyim.

Cuyön'un annesi o gün olanları kimseye anlatmadı. Ve kendi kendine şöyle dedi: Doğurduğum kendi kızımın, değerli kızımın böyle tüyler ürpertici bir şey yapmasına imkân yok. Bu yalnızca küçük bir çocuk şakası. Evet, daha küçük olduğu için öyle. Küçük daha.

PROFİL UZMANI

“Duydum. Avukatın değişebilirmiş.”

Profil uzmanının temkinli sözlerine rağmen Cuyön tepkisizdi.

“Neye bakıyorsun öyle?”

Deminden beri sadece tek bir noktaya bakmasını gariptediği için sordu. Cuyön fısıldadı, bakışları hâlâ aynı yerde sabitti.

“Görmüyor musunuz?”

“Neyi?”

Başını Cuyön’un baktığı yere çevirdi ama hiçbir şey göremedi.

“Söün.”

Profil uzmanının yüz ifadesi kimsenin farkına dahi varamayacağı kadar ani ve ustaca değişti.

“Ne dedin?”

“Söın. Deminden beri orada duruyordu.”

“Söın’ı görebiliyor musun?”

“Bana sürekli geliyor.”

“Ne zamandan beri?”

Cuyön bir süre ruh gibi durmuştu. Ama şimdi sanki gerçekten bir şey görüyormuşçasına belirgin bakışlarla tek bir yere odaklanmıştı.

“Her gün geliyor. Ama hiçbir şey söylemiyor, bana bakıyor sadece.”

Profil uzmanı, Cuyön’a hiçbir şey söylemeden izledi.

“Ben, biliyorum Söın’ın neden geldiğini.”

“Neden geliyormuş?”

“Benden nefret ettiği için. Beni ölesiye sevmediği için.”

Ne düşünüyordu acaba? Profil uzmanının kafası hızla çalıştı. Avukatının onu bırakacağını söylediği şu sıralar aniden ölen arkadaşını gördüğünü söylemesi tuhaftı. Belki de bu bir stratejidir. Duruşmada dezavantajlı duruma düşünce daha az ceza almak için akıl hastasıymış gibi mi davranıyordu? Yoksa suçluluk duygusuna dayanamayıp sonunda itiraf mı edecekti? Profil uzmanı, bu anın çok önemli olduğunu sezgisel olarak fark etti.

“Söın neden seni sevmiyor?”

Cuyön, sorusuna bir süre cevap vermedi. Uzunca bir zaman sonra kupkuru dudaklarını hareket ettirdi.

“Ben sanki anne ve babamın gururu olmak için doğmuştum. Ne yaparsam yapayım, annemle babam böbürlenmekle meşguldüler.”

“Annenle babanın seninle övünmesinden hoşlanmıyor muydun?”

“Hoşlandığım zamanlar oldu. Ama çoğunlukla sevmeydim.”

“Neden?”

“Ortaya çıkacak diye. Aslında övünülecek bir kız olmadığım.”

Cuyön’un gözleri gevşemiş, sarkıktı. Çok alçak bir sesle devam etti, sanki kendi ruhuyla konuşuyordu.

“Ben her şeyde iyi olmak zorundaydım. Derslerimde, sporda, şarkı söylemede, resim yapmada. Yani her şeyde.”

“Aileni hayal kırıklığına uğratmaktan korktun demek ki, öyle mi?”

Profil uzmanının sözleriyle Cuyön’un dudağının bir kenarı yukarıya kalktı. Dalga geçercesine gülümsüyor gibiydi ya da ümitsiz ve üzgün.

“Hayır. Korkuyordum.”

“Neden ki?”

“Annem hep bir şeyleri atar. Ne kadar pahalı ve güzel şeyler olursa olsun, eğer artık övüneceği yanı kalmazsa atar. Beni de atabilirdi. Övüneceği bir şey kalmazsa...

Biliyor musunuz, annem Söın'ı da sevmezdi. Arkadaş edindiğin kıza bak, nasıl böylesiyle arkadaş olabildin diye. Dersleri iyi değil, fakir, gösterebileceği hiçbir şeyi olmayan bir çocukla arkadaş olursan eline ne geçiyor diye. Annem bunu her söylediğinde öfkelenirdim. Söın, beni terk eder mi etmez mi diye endişelenmem gerekme-yen tek insandı.”

“Demek bu yüzden Söın'ı seviyordun.”

“Ama...”

“Ama?”

“Ama şimdi düşünüyorum da Söın'la ondan hoşlandığım için mi yoksa annem onu sevmediği için mi arkadaş oldum, bilmiyorum.”

“Annen sevmediği için mi?”

“Bir noktadan sonra annem benden korkuyordu. Ama annemin benden korkması hoşuma gidiyordu. Böylelikle beni asla terk edemezdi. Annemin hoşlanmadığı bir şey yaptığımda garip bir şekilde öfkeleniyor ama aynı zamanda rahatlıyordum.”

Profil uzmanının alnında kırılganlık oluştu. Cuyön, havaya bakmaya devam ederek mırıldanır gibi konuşmasına devam etti.

“Hani daha önce bana Söın'dan hoşlanıp hoşlanmadığımı sormuştunuz ya. Hoşlandım. Nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum... Hoşlandım lafının çok daha ötesinde hoşlandım Söın'dan. Onu başka birine kaptırmak istemeyecek kadar.”

AVUKAT CANG

Tanımadık bir adam geldi. İlk bakışta da anlaşılabileceği gibi pek de keyifli görünmüyordu. Cuyön, adamın yeni avukatı olduğunu ve davayı devralmaya gönüllü bir avukat olmadığı için isteksizce gelen bir kamu avukatı olduğunu annesinden duymuştu.

Annesi Cuyön'a bakarak gözyaşı döktü, göğsünü dövdü. İyi miydi, sağlığı yerinde miydi, bu sorular samimi değildi. Annesinin asıl söylemek istediği, göğsünü yumruklarken söylediklerindeki esas gerçek, son sözünde saklıydı.

Tanrı aşkına bunu bana neden yapıyorsun? Hayatım senin yüzünden mahvoldu. Bir şey söyle diyordu. Annesinin sözlerinin hiçbiri samimi değildi ama yalnızca bu sözleri gerçektir. Senin yüzünden... Senin yüzünden!

Eskiden böyle sözler duyunca sinirlenirdi. Ama Cuyön artık öfkelenmiyordu bile. Annesinin hayatının onun yüzünden mahvolduğu sanki doğru gibiydi. Peki ama annesinin hayatı kendisi doğduğundan beri mahvolmamış mıydı? Belki de doğmaması gereken biriydi.

“Hey baksana, sana diyorum! Sen konuşmazsan benim de daha fazla yapabileceğim bir şey yok.”

Cuyön, hiçbir şey söylemedi ama Avukat Cang için çok da önemli değildi. Zaten buraya Cuyön’u dinlemeye gelmemiştir. O sadece işini yapmaya gelmişti.

Kamu avukatı. İstemediği şeyleri bile savunmak Cang’ın işiydi. Tanınmış bir avukat bile vazgeçtiyse durum zaten çok ortadaydı. Kazanılamayacak bir oyun. Avukat Cang, burada yapması gerekenin Cuyön’un masumiyetini kanıtlamak değil, ona biraz daha az ceza aldirmek olduğunu biliyordu. Ancak, Avukat Cang bundan bile hoşlanmıyordu.

Yaptıysa cezasını çekmeli.

Avukat Cang çocuk suçlarından, özellikle okulda şiddet ve mobbingden tüyleri diken diken olacak kadar nefret ediyordu, hayır tiksinti duyuyordu. Bazıları henüz olgunlaşmamış çocuklar diyebilir, küçükken herkesin en az bir kez hata yapabileceğini söyleyebilir. Ancak bu makulleştirme çabası olan bahanelerin hiçbiri Avukat Cang’a sökmedi.

Bir çocuğa eziyet etmenin tüm aileye işkence etmek olduğunu, bir aileyi mahvetmek ve bir çocuğun tüm

hayatını mahvetmek olduğunu herkesten daha iyi bildiğindendi.

Avukat Cang, her türden insan tanıdı. Sarhoşluktan ne yaptığını hatırlamadığını söyleyen insanlar, yaptığında ne suç var anlamıyorum deme cüretini gösterenler, başından beri masum olduklarını söyleyenler, her şeyin kumpas olduğunu haykıranlar ve her öğün yemek yemişçesine sıklıkla yalan söyleyen insanlar.

Cuyön'un alabileceği maksimum mahkeme cezası on yıl. Yok yok, cinayet yani şiddet suçu işlediği için belki de on beş yıl hapis haneye tıkalıydı. On yedi yaşındayken on beş yıl çok uzun bir süreydi ama böyle vahşice bir suç işlemiş biri içinse on beş yılın çok az bir süre olduğunu düşündü. Gençlerin korunması? Avukatın yüzünde alaycı bir gülümseme oluştu.

Elbette, Avukat Cang da biliyordu. Evleri sokaktaki hayattan beter olduğu için kendilerini sokağa atan çocukların bazen aklıtan bitkin düşüp suç işlediklerini, biraz kucak açılıp biraz sırtları sıvazlansa değişebilecek birçok çocuğun olduğunu.

Ancak hiçbir mazeret şiddeti haklı gösteremezdi. Dahası, okulda şiddet söz konusuysa karşı tartışmaya yer olmadığı fikrindeydi. Korkunç şeyler yapmak için genç yaşlarını kalkan olarak kullanan katiller. Hiç hatırlamak istemediği anıları geliverdi aklına, farkında olmadan dışlerini gıcırdattı.

Avukat Cang'ın yüzü şimdi de küçümsemeyeyle buruşmuştu. Bu başına buyruk, asi çocukları dehşet verici buluyordu. Korkusuzca ve nasıl bir hata yaptığını bile bilmeyen çocuklar. Bir yetişkinin vücuduna sahip oldukları halde, fakat henüz küçük oldukları için koşulsuz affedilmekte ısrar eden çocuklar.

Uzun zaman önce, Avukat Cang da böylelerinin elinden mobbinge uğrayıp kendi canına kıymayı bile düşünmüştü. Çocuk ölümü düşünene kadar, yetişkinlerin hiçbiri bu gerçeği bilmedi. Hayır, belki de her şeyi bilmelerine rağmen bilmiyormuş gibi davranmışlardı. Onlar herkes böyle böyle büyür, herkes için biraz acı vardır, sonunda bu da geçer gibi saçma sapan düşünceler içindeyken, onun genç kalbi yavaş yavaş ölüyordu.

Ve şimdi kendisi faili savunan bir avukat olmuştu. Yalnızca bu zamanın bir an önce geçmesini istiyordu.

Suç işleyen çocukların hepsi aynı şeyi söylerdi. Böyle olacağını bilmiyordum... Önce o bizim arkamızdan küfretti... Bir anda tepem attığı için yaptım... O kadar ileri gitmek istememiştim... Yaparken sinirlenmeye devam ettim... Öylesine çocuklarla birlikte yapmıştık ama...

Saçma sapan bahanelerdi. Öyle olacağını bilmiyor muydun? Çocuğu saatlerce sürükleyip dövmüşsün ve bunun olacağını bilmiyordun öyle mi? Yardım edin diye yalvaran çocuğun videosunu kahkahalar atarak çekip paylaştınız ve o kadar ileri gitmek istemediniz, öyle mi?

Ne zaman bu tiksindirici bahaneleri duysa, Avukat Cang dalga geçer gibi gülüyordu. Cezalandırılacağını düşünmemiştir tabii. Bir insanın hayatını mahvedip ayaklar altına alırken, şeytan gibi kahkahalar atarken, cezalandırılacağını muhtemelen bilemedi demek.

Cuyön konusunda ise Avukat Cang zaten bilmesi gereken her şeyi biliyordu. Bir televizyon kanalının özel yayın programlarının hepsini eksiksiz izlemişti. Zengin bir ailede büyürken Cuyön'un ne kadar da kendini beğenmiş davrandığını. Ve kurbanına ne kadar kafasına estiği gibi eziyet ettiğini.

“Kurbanı hâlâ görüyor musun?”

Hiçbir şey söylememiş olan Cuyön bunun ne anlama geldiğini sorar gibi boş boş Avukat Cang'a baktı. Avukat Cang alaylı gülümsemesiyle konuşmasına devam etti:

“Ölen kurban. Gördüğünü söylemişsin hani.”

Cuyön cevap vermedi, yalnızca fark edilemeyecek kadar hafifçe başını evet anlamında salladı. Avukat Cang elinde olmadan kahkahalara boğuldu. Çünkü Cuyön oldukça ciddi bir yüz ifadesiyle ve sanki yalan söyleyecek gücü bile yokmuş gibi davranıyordu.

Akıl hastası olduğundan şüphelenildiğini duymuş olan Avukat Cang, içinden gelen kahkahayı bastırmakta güçlük çekiyordu. Akıl hastalığı üzerinden mi oynamayı düşünüyor? Tiksinç! Ne yaparsa daha az ceza alacağını bilecek kadar kafası iyi çalışan birinde zihinsel hastalık ha? Tüm bunları planlamış olmalı.

Avukat Cang, Cuyön'un mahkemede bağırıldığını ve küfrettiğini biliyordu. Bu, sinirlendiğinde duygularını kontrol edemediği ve aynı zamanda en ufak bir suçluluk hissetmediği anlamına geliyordu. Başına buyruk her istediğini yapan bir çocuk. Anne babasına güvenip dünyadan da korkmadan uçan kaçan bir çocuk. Avukat Cang biliyordu. Böylelerinin ne kadar manipülatif ve ürkütücü olduğunu.

Böyle bir çocuk için savunma yapmalı mıyım? İşlediği günah kadar bunun bedelini ödemesi gerekmez mi? Onu savunur da bu yüzden cezasında indirim yapılırsa bu mağdurun ailesine karşı yapılmış bir yanlış olmaz mı? Avukat Cang işte böyle olaylarla her karşılaştığında işini gerçekten bırakmak istiyordu.

O çok seçkin baban artık senden vazgeçti, en popüler avukatlar tamamen arkalarını dönüp gitti ve kimse seni savunmak istemiyor, benim için de aynı şey geçerli. Ne var ki kamu avukatı olduğum için mecburen savunmanı üstlenmek zorunda kaldım ama hepsi bu, aslında en hakir gördüklerim tam da senin gibiler demek istedi. Ama çok daha kısa ve güçlü bir şekilde bitirmeye karar verdi.

"Belli ki konuşmak niyetinde değilsin, görünüşe göre bana da yapacak fazla bir şey kalmıyor."

Avukat Cang'ın sözlerine karşılık Cuyön derince nefes aldı. Ne yapacağını bilemeden titreyen gözbebeklerini izlerken Avukat Cang'ın öfkesi yükseldi.

"Söyleyecek bir şeyin yoksa burada bitmiştir."

"İnsanların söyledikleri galiba doğru."

“Hangi söyledikleri?”

“Ben öldürmüş olabilirim.”

“Ne?”

“O gün, ben... Ben gerçekten Söın'ı öldürmek istemiş-
tim çünkü.”

DERSHANENİN ÖNÜNDEKİ MARKETİN SAHİBİ

Ay hiç sormayın! Buraya sık gelmek mi, hem de nasıl! Burası gördüğünüz gibi hep derslane. O öğrenci ortaokulda, lisede hep bu civardaki dershanelere gitti. Haliyle nereden baksanız üç dört yıldır görmüşümdür.

Yani, öyle çok göze batan bir öğrenci değildi. Bir gün bir baktım iki kız hep bir arada dolaşıyorlar. Açık ve net hatırladığım şey, bunun tam da arkadaşça görünmediği diyebilirim.

Kısa saçlı olan hep bizim marketin önünde o uzun saçlı kızı bekler. Otuz dakika desem komik kaçır, bir saatten fazla beklediği de çok oluyordu. Bir gün hava çok soğuktu, baktım şu önde bir saatten fazladır bekliyor, ben de sordum. Öğrendim ki arkadaşını beklermiş. Hayır yani, bugünlerde arkadaşını bir saatten fazla bekleyen

çocuk mu kaldı? Sokaktan geçen herhangi bir çocuğu çevirip sorun bakalım, öyle biri çıkacak mı? Dershanenin bitiş zamanına denk getirip “Gelsene, niye bu kadar erken gelip bekliyorsun?” dedim, güldü. Ben de içeri girip beklemesini söyledim artık. O günden sonra ne zaman o kızları görsem sürekli gözlerim onları takip etti.

Uzun saçlı kız dersi bitip de çıkınca arkadaşı tam da burada beklediği için birlikte giderler. Bazen bizim markete girip ramyön ya da gimbab⁸ falan alıp yedikleri de olurdu ama o da nasıl desem, bir tuhaf. Neden olacak? O uzun saçlı kız öyle yap, böyle yap diyerek o kadar çok karışıyordu ki! Neyi seçerlerse seçsinler illa kendi istediğini yiyecek. E parayı da hep o uzun saçlı kız ödüyor, ilk başlarda parayı veren seçiyor sandım.

Ne zamandı ya? Bir keresinde kısa saçlı kız ödedi. Kupa ramyön mu alıyorlardı, dondurma mı?... Neyse işte, ödeme yaparken 1000 wonla birkaç bozuk para çıkardı. Aman aman! Çıkarır çıkarmaz o uzun saçlı kız yerin dibine geçmiş de, utanmış da nasıl söylenip duruyor! İşte o zaman anladım ben. Ne yani şimdi, 100 won para değil mi? Öyle değil mi? Ama uzun saçlı kız bozuk paralara sanki çöpe bakar gibi baktı.

Son zamanlarda okul içi şiddetmiş falan gibi konular, televizyonda bile ne kadar çok olaydan bahsediliyor. Endişelendiğim için o ikisini etrafta dolanırken her

8 Pilav ve iç malzemelerin kurutulmuş deniz yosunu ile rulo halinde sarılarak yapıldığı Kore mutfağının popüler bir yemeği. (ç.n.)

gördüğümde dikkatle izledim. Sonra baktım böyle olmayacak, o uzun saçlı kızın dershanedeki öğretmeniyle de konuştum. Öğretmenine göre ben bir şeyleri yanlış anlamışım, öyle dedi bana.

Ah ah, o çocukları düşündükçe hâlâ göğsümde, tam şuramda bu kadar büyük bir yumru varmış gibi... Öyle kocaman ki hazımsızlık yaşıyorum. İşlerin bu hale geleceğini kim bilebilirdi? Ölen çocuk için üzgünüm çok.

CUYÖN

Duvara bakıyordu. Babası tüm ziyaret süresi boyunca dalgın duran Cuyön'a bakarak iç geçirdi. Zamanın hızla geçmesini bekliyordu sanki. Cuyön'un yüzünü görmek istemiyor gibiydi. Yine de ona gelmesinin nedeni muhtemelen babası için bu ziyaretin bile yapılması gereken bir "iş" olmasıydı.

"Sen bunca zamandır neler yapıyordun böyle? Nasıl davranmışsın da hakkında bin bir türlü hikâye çıkıyor?"

Babası hiddetle konuştu ama Cuyön babasının neden bahsettiğini bile bilmiyordu.

"Şu iş bir bitsin de bak bakalım yanlarına bırakıyor muyum? İftiradan hepsini içeri attıracağım."

Cuyön, öfkeli babasının karşısında başını eğdi ve parmaklarına dokundu. Her azarlandığında olduğu gibi, her kaygılandığında ve huzursuz olduğundaki gibi.

“Endişelenecek bir şey yok. Şimdiye kadar bu hayatı nasıl yaşadım ben, burada asla yıkılmam. Ne yapıp edip işlerini bitireceğim.”

Babasının uzun iç çekişi Cuyön’un kulaklarına, kafasına ve göğsüne işledi. Babası iç çekişini ardında bırakıp yanından ayrıldıktan sonra, Cuyön yine yalnız kalmıştı.

En uzak köşeye oturdu ve yüzünü dizlerine gömdü. Sonrasında alışkanlık gibi Söın’ı aradı ama Söın hiçbir yerde değildi. Ne zaman babası ona onaylamayan bir bakış atsa, ne zaman hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekse Söın’da teselli bulurdu.

“Söın, neredesin? Beni biraz teselli et. Sorun olmadığını söyle, lütfen. Her şey yolunda de... Rica ediyorum!”

Söın’ı ararken Cuyön’un gözlerinde yaşlar birikti. O anda yüzü soğuk bir şekilde sertleşti. Dost özlemi çeken gözleri şimdi suçlamayla dolmuştu.

“Bunların hepsi senin yüzünden Park Söın! Sen olmasaydın, sen ölmeseydin bunların hiçbirisi olmayacaktı.”

Yapabilecek olsa zamanı geri getirmek istedi. O gün, okulun arkasında Söın ile görüştüğü o son güne dönmek.

“Cuyön, özür dilerim. Ben hata yaptım.”

“Hatan ne?”

Başta kızmayı düşünmemişti. Bir çocuk gibi homurdandığım için özür dilerim demek istedi. Erkek arkadaşıyla kendisi arasında seçim yapmasını söylediğinde

ciddi olmadığını, sadece eskisi gibi olmak istediklerini. Bunları söylemek istemişti. Ancak Söın özür dilediği an tüm sinirleri tepesine çıktı.

“Ne istersen yapacağım. Böyle yapma. Seninle arkadaş olmaya devam etmek istiyorum.”

Söın neredeyse ağlayacaktı. Dudaklarını ısırarak çaresiz bir yüzle Cuyön'dan özür diledi ve ne derse onu yapacağını söyledi. Bu sözleri Cuyön sanki onu bir daha tekrar yalnız bırakmayacak ama bunun dışında istediği her şeyi yapmaya devam edecek şeklinde yorumladı.

“İstediğim her şeyi yapacak mısın? O zaman ayrıl o piçten.”

“Cuyön! Neden böyle yapıyorsun?”

“Ayrılmayı beceremeyecek misin?”

Cuyön'un yüzü öfke, kıskançlık ve kibirden kıpkırmızı kesiliyordu. Sadece birkaç aydır tanıdığı erkek arkadaşını yüzünden kendisini yalnız bırakmasını aklı almıyordu bir türlü.

Birlikte olmaktan zevk aldığı, üzgünken ya da mutluysen hep düşündüğü insan. Cuyön için Söın böyle bir varlıktı. Söın için acaba öyle değil miydi? Sanki Söın ona arkasını dönmüş, o halde yalnızca elini uzatmıştı ona. Sanki her an o eli de silkeleyip, çekip gidecekmiş gibiydi.

“Sen istediğin her şeyi yaparken benimle arkadaş olmaya devam mı etmek istiyorsun? Neden? Hâlâ benden alacağın çok şey var diye mi?”

“Cuyön! Biliyorsun ki öyle bir şey değil.”

“Biraz önce ne istersem yapacağını söylemiştin, değil mi? O zaman öl bakalım!”

“Ci Cuyön.”

“Ne oldu? Hani her istediğimi yapıyordun? Sen neden hep yalan söylüyorsun? Şu ana kadar bana söylediğin her şey yalan, değil mi? Sen de benden ölesiye nefret ediyorsun, değil mi?”

Ohhhh...

Söın cevap vermek yerine iç çekti. Cuyön'un kalbi sanki güm diye yere çakılmıştı. O tek iç çekişte, Cuyön kendini lime lime parçalanmış ve yıkılmış gibi hissederken Söın ise sanki her an oradan ayrılacak gibiydi. Görünüşe göre artık Söın için işe yarar bir insan değildi. Bu duyguya dayanabilmesi mümkün değildi.

Tam o sırada Cuyön'un gözüne bir tuğla ilişti. Cuyön çoktan kendini kaybetmişti.

“Ölemeyecek misin? O zaman ben öldüreyim!”

ORTAOKUL DERSHANE ÖĞRETMENİ

O gün olanları nasıl unutabilirim? Ölsem de unutamam. Bir bardak su içip yavaş yavaş konuşabilir miyim?

Cuyön dershanede bayağı popüler bir öğrenciydi. Çalışkandı, sokulgan, kusursuz bir çocuktur. Aslında hayır, ben öyle sanıyordum. Ama bir gün dershanenin önündeki marketin sahibi Cuyön hakkında tuhaf bir şeyler söyledi. Başka bir arkadaşına mobbing uyguluyor büyük ihtimalle dedi. Başta bunun olamayacağını, başka bir öğrenciyle karıştırıyor olabileceğini söyledim. Benim tanıdığım Cuyön asla öyle bir çocuk değildi çünkü. Farklı düşünsem de bu söylenenleri duyduktan sonra siz de tahmin edersiniz ki, bakışlarım onu daha bir dikkatle izler oldu. Gözlemlerken garip şeyler fark etmeye başladım.

Bizim gözümüzde çok iyi bir çocukken, diğer öğrenciler arasında pek de iyi bir üne sahip değildi. Bunlar genç

öğrenciler, böyle şeylerin olması doğaldır. Arkadaşlıklar sandığınızdan farklı olabilir. Ama Cuyön, nasıl desem? Çocuklar korkuyorlardı mı desem? Görünüşe göre öyle bir yanı vardı. Sonra o olay patlak verdi.

Dershanenin burs sistemi vardı. Notları üstün olan öğrencilere özel burs veriliyordu, günün sonunda dershanenin reklamı gibi. Hem burs verince çalışkan öğrencileri dershaneye çekmek de mümkün, öyle değil mi? Çalışkan öğrenci ne kadar çok olursa haberinin de ağızdan ağıza yayılması kaçınılmazdır. Ama o kadar öğrenci arasından Cuyön ve Söcin isimli öğrenci aynı notu aldı. Böyle bir durumda burs genellikle ikiye bölünür.

Ama Söcin'in aile durumu biraz sıkıntılıydı. Cuyön bursu alsa harçlık olarak kullanacak, ancak Söcin bursun sadece yarısını alırsa dershaneyi hemen bırakmak zorunda kalacağı için bu da beni biraz rahatsız ediyordu. Yapabilecek olsam bursun eksik kalan kısmını kendi paramla dahi ödemek isterdim ama malum ben de maaşlı bir der-shane öğretmeniyim, eşime ve çocuklarıma bakmak zorunda olduğum için bu öyle kolay kolay yapılacak bir şey değildi. Bu yüzden Cuyön'dan bir ricada bulunmaya karar verdim.

Durumu olduğu gibi tüm açıklığıyla anlattım. Söcin'lerin durumu zor, bir sefere mahsus hakkını ona veremez misin, puan üstünlüğünü aynı şekilde açıklayacağız diye. Beni direkt kesti ve istemediğini söyledi. Neden yapacakmışım diye sordu bana. Açıkçası biraz şaşırdım. En azından bir düşünür demiştim. Ama ne yapabilirdim ki?

İstemiyorum demişti. Prensip olarak bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu yüzden anladığımı söyledim ve gönderdim. Ama kız ne yapsa beğenirsiniz?...

Benimle konuşması biter bitmez hemen Söcin'e gidip sinirini ondan çıkarmasın mı? "Dilenci şey seni, o kadar mı dershaneye gelmek istiyorsun?" deyince tepem öyle bir attı ki! Söcin'in benim bu ricada bulunduğumdan bile haberi yoktu. Ama bütün arkadaşlarının önünde dilencisin, yoksulluğunla mı övünüyorsun derken buna nasıl sadece seyirci kalabilirdim?

Hemen Cuyön'u çağırdım ve onu danışmanlık odasına götürdüm. Ne yaptığını sanıyorsun diyerek onu azarladım. O zamanki gözlerini hâlâ canlı bir şekilde hatırlıyorum. Bana sanki düşmanına bakar gibi baktı. Tam tersine yanlış bir şey mi yaptım diyerek bana terslendi. Ben de hiddetlenip birkaç söz ettim, böyle terbiyesizce konuşmayı nereden öğrendin, böyle bir çocuk olduğunu bilmiyordum diyerek. O kadar sinirlendim ki market sahibinden duyduklarımı da anlattım. Arkadaşını taciz ettiğini diğer insanlar da biliyor ve bu söylentiler bana kadar ulaştı dedim. Bunun karşısında sessiz mi kalacağımı sanıyorsunuz diyerek öfke soluyordu. Evet, sinirle birkaç kez omzuna vurdum ve ne istiyorsan yap dedim. Ben öyle deyince birdenbire gözyaşları içinde aniden çıkıverdi odadan.

Sonrası zaten bildiğiniz gibi. Dershane müdüründen diğer öğretmenlere ve hatta öğrencilere kadar herkes beni cinsel tacizci olarak gördü. Güya göğsüne dokunmuşum.

Ben ilkokula giden bir kız babasıyım. Pislik miyim ben, öğrencimin göğsüne dokunayım!

Dershaneden atılmışçasına işi bıraktım ama ondan sonra başka bir dershaneye de gidemedim. Travma o kadar şiddetliydi ki sadece kız öğrencileri gördüğümde bile işitsel halüsinasyonlar duyuyordum. Halen daha günde üç saatten fazla uyuyamıyorum. Çünkü uykuya daldığımda kâbuslar görüyorum.

Gerçek mi? Yüz kereden, bin kereden fazla söyledim. Ben değilim. Kimse bana inanmadı. O zaman anladığım bir şey var. Demek ki dünya hakikatleri dinlemiyor. Dünya duymak istediklerini dinliyor.

Cuyön'un başına gelenleri duydum. Bilmem ki. O olayla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden söyleyebilecek bir sözüm yok. Tek bir şey, o çocuğun söylediği her şeye inanmayın demek isterim. O korkunç bir çocuk. Hem de çok... Çok korkunç bir çocuk.

AVUKAT CANG

“Bir şey söylemeyecek misin?”

Dosyayı inceleyen Avukat Cang sanki daha fazla bekleyemeyecekmiş gibi konuştu.

“Konuşmamanın sana hiçbir yararı yok. Ben polis değilim ya! Bana herhangi bir şey söylemen lazım ki seni savunacak mıyız ne yapacağız bir bakalım.”

Son görüşmelerinde Söın’ı gerçekten öldürmek istemiştım demişti Cuyön, artık o son sözünün üzerine ağzını açmadı. Bu görüşmede bir şeyler duyabileceğini düşünmüştü avukat fakat düşüncelerinin tam aksine Cuyön daha önceki gibi sessizliğinde tutarlıydı.

“Sırf senin yüzünden ne kadar çok insanın zorluk çektiğini biliyor musun? Söın’ın annesi yemek bile yemiyor, her gün okula uğruyormuş. Peki ya polisler?”

Birbirimizi zorlamayalım daha fazla, kabul edeceğimizi kabul edelim ve bir an önce bitirelim şu işi.”

“Peki ne olacak?”

Tabii ya! Avukat Cang cesaretinin kırıldığını hissetti. Belki iç gözlem beklemiyordu ondan ama en azından suçunun ne olduğunu, nasıl bir halt yediğini, bir insanın yapmaması gereken bir şey yapmış olduğunu anlamasını umuyordu. Ancak çoğu suçlu gibi Cuyön da sadece geleceği hakkında endişeliydi.

“O da sana kalmış. Ne kadar kendi üzerine düşündüğüne, içebakışına bağlı olarak...”

“Hayır. Bana değil, annesine.”

“Ne?”

“Annesine... Ne olacak diye düşündüm. Çok zor olmalı...”

Cuyön’un kurumuş dudakları tir tir titredi.

Avukat Cang, Cuyön’un kurbanın annesini zikredip ağzına almasından rahatsız oldu. Ne mi olacak? Biricik kızını kaybederek yaşayan bir anne için sanki gökyüzü çökmüştür, tüm vücudu parça pürçük darmadağın oluyor. Kâbus gibi, dehşet verici bir cehenneme günbegün katlanarak yaşıyordu.

“Ben yaptım dersem, annesi de artık okula gitmez, değil mi? Ben yaptım dersem...”

Cuyön’un sesi gitgide azaldı.

“Ben öldürmüşüm.”

Cuyön'un sözlerini duyunca Avukat Cang'ın kaşları çatıldı. Avukat olarak çalışırken böyle durumları sayısız kez görmüş ve yaşamıştı. Bir gün önce yapmadım deyip bir gün sonra hatalı olduğunu söyleyene çok rastlamıştı. Müvekkilleri ifadelerini bu şekilde sürekli değiştirdiğinde güçbela onları savunsa da başka lafların ortalıkta dolması sıkça karşılaşılan bir durumdu.

"Belli belirsiz laflar etme, açık konuş. Suçunu kabul ediyor musun?"

"İnsanlar haklı."

"Ne demek bu?"

"Söın'a eziyet ettim. Bilerek, isteyerek yapmadım... Ama eminim Söın zor zamanlar yaşadı."

Bu beklenmedikti. Suçunu inkâr ettiği söylenen Cuyön, kendisiyle hatasını kabul ediyormuş gibi konuşuyordu.

"Yani suçunu kabul mü ediyorsun?"

Avukat Cang'ın tekrarladığı soruları karşısında Cuyön, genellikle suçluların yaptığı gibi başını tamamen eğdi ve omuzları büzüldü. Sonra bir şeyi ite kaka bastırmaya çalışıyormuşçasına kısık bir sesle cevap verdi:

"Diğer insanlar... Herkes... Benim yaptığımı söylüyor ya..."

"..."

O sırada Avukat Cang'ın gözleri Cuyön'un ellerine takıldı. Elbisesinin eteklerini tutan elleri tir tir titriyordu. O

elleri gördüğü anda, Avukat Cang garip bir duyguya kapıldı. Derinlerinden gelen büyük bir yankılanmaydı. Bir deprem gibiydi, bir tayfun, bir yıldırım hissi.

“Sana soruyorum işte! Yaptığını mı söylüyorsun yoksa yapmadığını mı?”

“Zaten...”

“Zaten ne?”

“Zaten... İnanmayacaksınız.”

Cuyön mırıldanır gibi alçak ses tonuyla konuştu. Omuzları hâlâ çökük, sesi güçsüzdü. Aşırı şekilde kırıştırdığı o bir çift göz ne yapacağı bilinmez şekilde titreşirken kısacık bir an için Avukat Cang'ın gözleriyle buluştu. Kimsenin inanmayacağına dair güceniklikle ve endişeyle dolu bakışlardı. O gözler, okul günlerinde kendi canına okumuş o şeytani züppelerin gözleri değildi.

Bunlar yalnızca ve yalnızca korkmuş bir kız çocuğunun bakışlarıydı.

OKUL VELİSİ

Şu an bunu kimden izin alarak yapıyorsunuz? Hayır televizyon kanalisınız, durumunuzu anlıyorum fakat yetişkinler olarak neden çocukları düşünmüyorsunuz? Çocuklardaki şok o kadar büyük boyutta ki! İlla böyle gereksiz yere uzatıp ortalıkta dolaşınca mı içiniz rahat edecek? Bu yaptığınız çocukların yaralarına tuz serpmek değil de ne? Üstelik tam da şu üniversiteye hazırlık döneminde hassasiyeti artmış çocuklara bunu yapacak kadar ileri gitmek zorunda mısınız? Her şeyi örtbas edip hiç olmamışçasına davransak bile az gelir ama hal böyleyken şu yaptığınız...

Çocuğum üniversiteye giremezse siz kanal olarak sorumluluğu üstlenecek misiniz? Tabii ki üstlenmeyeceksiniz. Bu bir çocuğun hayat meselesi, niye böyle her şeye burnunuzu sokarak ortalıktasınız, her şeyi

didikliyorsunuz, niye? Söın'ın annesi de aynı şekilde. Nasıl oluyor da her gün okula gelip bunu yapıyorsun? Hem televizyon kanalı hem annesi, sorun hepinizsiniz!

Tabii ki biliyorum, nasıl bilmem? Söın'ın annesi çocukları yakalayıp bir şey bilip bilmediklerini soruyormuş, yardım edin diyormuş. Çocuğum bir gün anlatırken yüzünün rengi kıpkırmızı oldu. Duyduğum an kan beynime sıçradı. Çocuk bu yüzden ders yapamadığını söylüyor, ders!

O kadar ki artık ta müdürün odasına kadar çıktım. Evet, bazı anneleri topladım ve birlikte gittim. Çok normal değil mi? Burası okul, okul! Okulda ders yapılması sağlanmalı. Çocukların hepsinin akli havadayken o dersler girecek mi kafalarına?

Aman Tanrım, şu adama da bakın hele! Ne biçim tuhaf laflar ediyorsunuz siz öyle? Kim demiş ölen çocuğa yazık değil diye? Benim de içim cız ediyor zavallıya. Ama ölen çocuk artık ölmüş, benim çocuğum yaşama-ya devam etmek zorunda, haksız mıyım? Travma yüzünden bir de üniversite sınavı mahvolsun bakalım! Benim çocuğum da şimdi ders çalışmakta çok zorlanıyor. Büyük mental şok içinde, uyku uyuyamıyor, uyku!

Komiksiniz gerçekten! Of, tamam tamam! Neyse, bir kez daha çocukları yakalayıp röportajmış, bilmem neymiş hele bir deneyin bakalım! Bakın o zaman ne oluyor!

AVUKAT CANG

Avukat Cang'ın dudaklarından dışarıya bir iç geçirme sızdı. Neden kendisini böyle rahatsız hissediyordu?

Neden böylesin? Bitti ya işte! Ci Cuyön itiraf etti gibi bir şey, öyleyse sorun ne? Avukat Cang kendi kendine sordu.

“O gün, ben... Ben gerçekten Söın'ı öldürmek istemiş-tim çünkü.”

Cuyön'un sözleri itiraftan farksızdı. O yüzden aslında şimdi her şey bitmiş olmalıydı. Ancak garip bir şekilde, Cuyön Avukat Cang'ın aklından çıkmıyordu, kalbine ağırlık oluyordu.

Mental sorunu olduğuna dikkat çekmeye çalışarak mı devam etmeye uğraşıyordu? Evet, belki de roldü. Televizyon yayınları bile Cuyön'un kendi çıkarları için insanları ne kadar kullandığıyla ilgili hikâyelerle dolu değil miydi?

Arkadaşlarını kullanan, hizmetkârı gibi sömüren bir egoist, öfkesine hâkim olamayan bir psikopat...

Programa çıkan herkes aynı şeyi söylemişti. Cuyön'dan korkuyordum. Bu tam da arkadaşını öldürebilecek potansiyelde olduğunu söylemekle eşdeğerdi.

"Ben yaptım dersem, annesi de artık okula gitmez, değil mi? Ben yaptım dersem..."

Avukat Cang, Cuyön'un sözlerini tekrar tekrar düşünüp durdu. Rol yapıyorsa neden böyle bir şey söylesin? Farkında olmadan sol elinin başparmağını kemirmekteydi. Davaya tekrar baştan sona, yakinen bakmalıydı.

Kurbanı ölüme sürükleyen tuğlada açık ve net Cuyön'un parmak izleri vardı. Bu, hiçbir şüpheyi yer bırakmayacak kadar açık bir gerçektir. Ancak tuğlanın un ufak parçalanmış haline bakıldığında Cuyön'un o tuğlayla Söın'a vurmuş olduğuna inanmak da bunu anlamak da güçleşiyordu. Filmlerde kullanılan bir set malzemesi de değildi, nasıl olmuştu da böylesine dağılabilmisti? Güçlü kuvvetli bir yetişkin erkek de değildi hem, sıska bir kız öğrenci bu kadar güçlü bir şekilde o tuğlayı vurmuş olabilir miydi? Avukat Cang sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşüncelere daldı.

Peki ya tuğlayı parçalara ayrılana kadar vurmaya devam etmişse? Öyleyse çok da imkânsız sayılmazdı. Ama hayır. Eğer öyle olsaydı, kurbanın vücudunda buna dair izler olurdu. Ancak hem otopsi sonuçları hem de

doktorun görüşü, bunun tek seferlik büyük bir şok olduğu noktasında birleşiyordu.

“Zaten... İnanmayacaksınız.”

Cuyön’un sesi kulaklarında kalakalmış, onu bırakmıyordu. Belki de kim bilir, ilk tanıştıkları andan itibaren Cuyön Avukat Cang’ın ona inanmadığı gerçeğini fark etmişti. Müvekkilinin kendi içsel düşüncelerini fark edeceği kadar beceriksizce mi davranmıştı?

Cuyön’un ona bakan gözleri, önünden geçip gitti sanki. Peki ya okul günlerinde kendisine eziyet etmiş canavarların gözleri nasıldı? Avukat Cang, o gözleri hayatında bir an olsun unutmamıştı. O dehşet verici ve berbat canavarlar üzerinden on beş yıl geçmesine rağmen bugün hâlâ Avukat Cang’a musallat oluyordu. Bu yüzden miydi? Belki de bu yüzden Cuyön’u, faili, henüz karara bağlanmamış bir davanın suçlusu yapmaya karar verivermişti. Bir avukat ne zamandan beri suçu veya masumiyeti yargılıyor? Avukat dediğin, inanan insan değil miydi?

Avukat Cang kendi kendine sordu, yeniden sordu, o halde sen Cuyön’un sözlerine inanmaya hazır mısın diye. Cevap veremedi.

“Zaten... İnanmayacaksınız.”

Haklıydı. Cuyön ne söylerse söylesin, inanmayacaktı.

“Diğer insanlar... Herkes... Benim yaptığımı söylüyor ya...”

Sanki devamlı Cuy n'un sesini duyuyordu. O her Şey-
den vazgeçmiŐ olan ses.

"Ben  ld rm Ő m."

Evet. Kesinlikle " ld rd m" değildi söylediği, " ld r-
m Ő m" demişti. Bunlar Cuy n'un kendi sözleri değil,
başkalarının sözleriydi. Gözlerini sımsıkı kapattı. Çünkü
Cuy n ile tanışmasından bu yana onu sürekli olarak ne-
yin rahatsız ettiğini fark etmişti.

Belki de gerçekten suçlu Cuy n değildir d Ő ncesiy-
di bu.

OKUL NÖBETÇİSİ

Aman Tanrım! Yine haber midir nedir, öyle şeyler yapmaya mı geldiniz? Ben size kaç kere dedim ha, kaç kere, burada sürekli böyle haber yapa yapa dolaşamazsınız diye? Ne? Avukat mı? Avukatın burada işi ne? Ben hiçbir şey bilmiyorum. Buradayım diye okulun tüm öğrencilerini tanıyacak değilim ya, öyle değil mi? Ay bilmem, doğrusu yanlış neymiş onu polis ortaya çıkaracak, benim bir bildiğim yok. Durun bir dakika, kimin avukatıym dediniz? Ci Cuyön mu?

İyi mi o? Öyle böyle zor olmasa gerek, bu kadar genç yaşta o tür bir yere girmek. O çocuk öyle bir yere düşecek çocuk değildi diyorum size.

O çocukları ben de hatırlıyorum. Elbette. Ne kadar düzgünce selam verirlerdi. İki birbiri yapışık gezerlerdi; terbiyeli, saygılı hep selam veren çocuklardı.

Onların başına böyle bir şey geldiğine inanmıyorum, inanmak istemiyorum.

Hiç de medyanın bahsettiği gibi şeytani çocuklar değillerdi. Hiçbir şey bilmeyen insanların patavatsızca ettiği laflar bunlar. Tabii ki öyle. Ne kadar iyi çocuklardı! Bazen bana emekçiyim diye içecek falan verirlerdi. Nerede görülmüş dünyada böylesine iyi çocuklar söylesinler bakayım, uğursuz uğursuz konuşuyorlar!

Evet aynen öyle. Nasıl olmuş anlamak mümkün değil. Bu kadar korkunç bir olay nasıl vuku buldu?

Olay yeri mi? Olay yeri demeye bin şahit ister. Okulun arkasında boş bir arazi işte. Eskiden yakma tesisi olarak kullanılıyordu, artık öylesine boş.

Efendim? Oraya mı? İlla oraya gitmeniz mi gerek? Polisler zaten kaç kez gelip gittiler, şimdi gitseniz de görülecek fazla bir şey yok. Peki, madem öyle, gerçekten gitmeniz gerektiğini söylüyorsunuz... Bu yoldan takip edin beni.

Evet, burası. Olaydan sonra öğrencilerin ne büyük şok yaşamış olduğunu tahmin edersiniz. O yüzden öğrenciler görmesin diye çadırla kapattık.

Hâlâ daha içime oturan nedir biliyor musunuz, göğsümün daralmasının nedeni? Benim olaydan haberim olmadı. Şu ilerideki çadır direklerine bakarsanız anlarsınız, oranın üstünde saçak oluşu var, bu yüzden dikkatli bakmazsanız okulun içinden orası iyi görünmez. Ama öyle olsa bile... Günde kaç defa okulu devriye geziyorum,

bunu nasıl bilemedim? Bizden önce dünyaya veda eden o çocuk bütün gece orda yalnız kalmış, ona da mahcubum, öğrencilere de mahcubum... Keşke önce ben bulsaydım, ne yazık ki öğrenciler önce buldu... Günde onlarca kez göğsüm tıkanıyor bunu düşündükçe, son derece üzgünüm.

Bilmem ki... İlk kim fark etti bilmiyorum. Polis de sordu birkaç kez ama arada kaynadı gitti. Haliyle her koridorda kaçar tane pencere var, öğrenci sayısı da fazla. Anladığım kadarıyla o ya da bu değil, aynı anda keşfedildiğini söyleyen de var, herkesten önce biri keşfedip çığlığı basmış diyen de. E çocuklar çok şaşırmışlardı tabii.

Aynen öyle. Laf buraya gelmişken söyleyeyim, sağduyulu düşünürsek bir çocuğun sonunun böyle olmasına kalpten üzölmek gerekmez mi? Her gün muhabirler, yapımcılar, böyle tipler gelip soru üstüne soru sordular. Ölen kıza hiç saygıları da yok herhalde. Öğrencilerin şaşkınlığına, üzüntüsüne de aldırış bile etmiyorlar, ufacık bir şey bulmayagörsünler, kocaman şişirip şişirip haber yazmalar falan...

Bugünlerde semt ne kadar karmaşa içinde bilemezsiniz. Yani her türden laf dolaşıyor. Çocuk bir toz zerresi kadar değersizmiş de köleymiş de falan filan. Dinlerken şaşıramıyorum bile. Ama bu gazeteci denen herifler bunların hepsini tutmuş yazıyorlar bir de. Bunları her gördüğümde hayretten küçükdilimi yutacak gibi oluyorum. Ulu Tanrım!

Suçluysanız cezasını çekmelisiniz. Pek tabii ki. Gelin görün ki o kız öğrencinin gerçekten suçlu olup olmadığına polis veya yargıç olmayan tipler nasıl oluyor da karar veriyor?

Bizden önce dünyadan ayrılan o çocuğu düşündüğümde uykularım kaçıyor. Annesi her buraya gelişinde, burada durduğunda kalbim ağrıyor. Çok acınası. Kızının kaybını kim bilir nasıl derinden hissediyor ki her gün okula geliyor. Ben de burada maaşlı bir çalışan olarak mecburen okulun kapısından geri gönderiyorum, başka seçeneğim yok. Ama ister miyim hiç böyle yapmayı? Bunu yapmaya içim nasıl elvermiyor bir bilseniz! Bir keresinde yağmur yağıyordu, şemsiye bile almadan gelmiş. Ben de bir fincan kahve ikram ettim. Nasıl aç kalmışsa onca zaman, bir deri bir kemik kalmış. Ama tabii, evladını önden gönderen ana babanın yüreği başka nasıl olsun!

Ölemediğinden yaşıyor mecbur, ölemediğinden...

AVUKAT CANG

Yirmi dakikadır ikisi de tek kelime etmiyordu. Ancak Avukat Cang'ın Cuyön'a bakışları geçen seferkinden farklıydı. Olay mahallini ziyaret ettikten ve okul nöbetçisiyle tanışıp konuştuktan sonra düşünceleri Cuyön'un suçlu olmayabileceği ihtimaline doğru kaymaya başladı.

"Anlat hadi. Gerçek ne?"

"..."

"Tamam. Haklısın. Başından beri sana inanmak niyetinde değildim. Senin suçlu olduğuna karar verdim, cezalandırılman gerektiğini düşündüm."

"..."

"Ama artık öyle değil. Yanılmışım. Anlat hadi. Çünkü gerçeği bilmem gerekiyor."

Cuyön'un omuzları ürkekçe geri çekildi. Avukat Cang, Cuyön'a dimdik bakarak sözlerine devam etti.

"Ben sana inanacağım."

Tek bir andı. Cuyön'un omuzları sarsıldı ve buruşmuş yüzünün üzerinden gözyaşları akmaya başladı. Burnunun ucu kızarmış ağlayan Cuyön, sanki annesini kaybetmiş bir çocuk gibi görünüyordu. O tek bir "inanacağım" kelimesi yüzündendi. Uzunca bir süre Cuyön gözyaşlarına boğuldu, Avukat Cang onun bu halini sessizce izledi. O derin sessizliğin içinden sadece Cuyön'un hüzünlü ağlama sesi yükseliyordu.

Ne kadar süre geçmiştir bilinmez, Cuyön dudağını ısırarak konuşmaya başladı:

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum... Bilmiyorum..."

"O gün neler yaşandı, olduğu gibi anlatman yeter."

"Şey... Pek iyi hatırlamıyorum."

"Sadece hatırladıklarını anlatabilirsin."

"O gün... Söın'dan o kadar nefret ettim ki, gerçekten öldürmek isteyecek kadar."

"Neden?"

"Söın... Beni bırakır diye."

Cuyön parmaklarına dokundu, başını eğdi.

"Söın'ın bir erkek arkadaşı olmuştu, o zamandan itibaren kıskanmaya başladım. Benim Söın'dan başka kimsem yoktu ama Söın öyle değildi."

"Bu yüzden mi arkadaşını öldürmek istedin?"

Cuyön cevap vermek yerine başını salladı.

"Kızmıştım. Çıldıırıyorum sandım. İşte tam da o zaman bir tuğla gördüm."

"Sonra?"

"O öfkeyle tuğlayı kaldırdım ama Söın gözlerini kaçırmaı. Özür de dilemedi, yeter artık dur da demedi, bana sadece öylesine baktı."

Cuyön ve Avukat Cang göz göze geldiler. Cuyön'un siyah gözbebekleri kendi gözlerine saplanıyormuş gibi hissetti.

"Söın bana bir şey söyledi, o söylediğinden çok korktum..."

"Korktum mu dedin?"

"Evet. İlk defa Söın'dan korktum."

"Ne dedi ki?"

"Pek iyi hatırlamıyorum ama... Üzgünüm dedi. Üzgünüm."

Cuyön'un sözleri henüz bitmemişken Avukat Cang kaşlarını iyice çatı. Üzgünüm lafından mı korkmuştu? Kendisini tuğla ile tehdit eden arkadaşının önünde özür dilemeyi de o özür sözünden korkmuş olmayı da kolay kolay anlayamadı. Bu sözler birbiriyle uyuşmuyordu.

"Ve?..."

"Bu kadar. Benim tanıdığım Söın değil gibiydi... Kaçtım. Eve nasıl geldiğimi, kiminle karşılaştığımı, bunların

hiçbirini hatırlayamıyorum ama... Eğer Söın'ı ben öldürdüysen bunu nasıl hatırlamam ki?"

"Yani demen o ki, tuğlayı eline aldın ama onunla vurmadin, öyle mi?"

Başını iki yana sallayan Cuyön'un yüzünde yalan hissedilmiyordu. Eğer söylediği gibi Cuyön ve Söın bu şekilde ayrıldılarsa, Söın'ı ölümüne kim sürüklemişti?

Garipti. Kime anlatsan inanması güçtü ama Avukat Cang, Cuyön'a inanmak istiyordu.

MÜDÜR YARDIMCISI

Ah, buraya kadar zahmet ettiniz. Şöyle oturun. Gelmenizi rica ettim, çünkü bu son olay hakkında söyleyeceklerim var.

Öğretmenliğe başladığımdan bu yana otuz yıldan fazla zaman geçti. Geriye dönüp baktığımda bu süre zarfında neler neler yaşadım. Şimdi düşününce neden öyle yaptım diyeceğim kadar pişmanlık duyduğum olay da çok. O zamanlar neden öyle yapmışım, bu küçük öğrencilerin dövülecek nesi var ki, ama acımadan ne çok döverdim onları. Bayım, siz de bilirsiniz. O zamanlar öğrencilerin insan haklarının güvence altına alındığı dönemler değildi.

İnsan dediğiniz korkunç bir varlık. Şimdi ben öğrencileri aynı şekilde dövsem etrafımdaki öğretmenlerden tutun öğrencilere kadar kimse yerinde durmaz. O

zamanlar oluyordu, şimdi neden olmuyor biliyor musunuz? Biz o zamanlar fazla şey bilmiyorduk. Hiçbir şey bilmiyorduk. Herkes ağır fiziksel cezalar uyguladığı için bunu yapmanın sorun olduğunu düşünmediğimiz zamanlardı demek istiyorum.

İnsanların çevreleri tarafından ne kadar kolay etkilenerek yönlendirildiğini biliyor musunuz? Aynı şey bu dava için de geçerli. Ben o öğrencilerin sınıf öğretmeni değildim, onların sınıfına derse bile girmediğim için onları iyi tanımıyorum. Ama bu üzülmediğim anlamına gelmiyor.

Şurama, tam şu boğazıma diken batmış gibi, canımı ne kadar sıkıyor ne kadar sızlatıyor, bilemezsiniz. İkisi de bizim okulumuzun öğrencileri, bir zamanlar pırıl pırıl gülenler onlar değil miydi? Bunu düşündükçe boğazımdan lokma geçmiyor. Nereden baksanız otuz yıllık öğretmenim, tabii ki üzüleceğim.

Ne mi söylemek istiyorum? Herkesin gözünün okulumuza çevrilmiş olduğu şu zamanda, böyle yayınlar yapmanızın bizi ne kadar zor durumda bıraktığını bilemezsiniz. Henüz duruşma bile bitmemiş devam ederken, yayınlarınızı çok taraflı yapıyorsunuz, bunu demek istiyorum.

İşte bilemem, niyetiniz ne olursa olsun, sanki fakir Söın bir melek ve kurban; zengin Cuyön ise şeytan ve fa-ilmiş gibi paketleme yapıp öyle yayına verdiniz diyorum.

Açıkçası son yayını gördüğümde çok şaşırdım. Yoksul olmak eşittir iyilik, zengin olmak eşittir kötülük mü? Ölü olan iyi, yaşayan kötü mü? Eğer öyleyse burada bulunan bizler, hepimiz kötüyüz. Bakın biz işte böylece hayattayız.

İşin özünü bulandırmayayım mı? Evet, anlatmak istediğim tam olarak bu! Öz. Siz nasıl oluyor da medyayı kullanarak o özü bulandırıyorsunuz?

İkisi de benim için kıymetli öğrenciler. Tabii ki ölen zavallı çocuğa da yazık, ama yaşayan çocuğu da öldürdüğünüzde mi içiniz rahat edecek?

Siz bu yayının gerçeği yansıttığına inanıyor musunuz? Talihsizce ölen öğrenci için yapıyorsunuz öyle mi? Bir kere değil, özel yapım adı altında haftalardır yayın yapmıyor musunuz? Birkaç kez izleyenlerin gözünde bu çocuk genç bir öğrenciden çok bir canavara dönüştü. Yalnızca bu kadar mı? O yayından beri, öğrencimiz Park Söın hakkında art niyetli söylentiler bile dolaşıyor. Ağzıma bile alamayacağım öyle bir söylenti. Biliyorum. Söylentilerin doğru mu yanlış mı olduğunu konuşalım demiyorum. Her iki öğrenci de bizim için önemli. Aynı şey burada kalan çocuklar için de geçerli.

Zaten zihinsel travma yüzünden kalbi incinmiş çocukların peşinden ne diye koştuğunuzu, bunun arkasındaki esas niyetinizin ne olduğunu da sormadan edemeyeceğim. Öğrencilerin peşi sıra gidip saçma sapan söylentileri bile yayınlamanız yüzünden şimdi okulun her yerinde muhabirler kaynıyor, nereden kışkırtıcı bir söylenti elde edebiliriz diye.

Hayır. Gerçeği polis, hâkim bulup ortaya koyar. Bunu neden bir yayın istasyonu yapmaya çalışıyor? Bu çocuklar için de muazzam yaralayıcı. Gelip böyle sorular sormanız, çocukların acı dolu belleklerindeki tekrar hatırlamalarını istemekten başka nedir ki? Üstelik burası lise. Herkes üniversite giriş sınavına hazırlanmak için zar zor çalışıyor. Böylesine kaotik bir ortamda üçüncü sınıf öğrencileri sınava nasıl hazırlansınlar?

Aynı şey birinci ve ikinci sınıf öğrencileri için de geçerli. Bugünlerde hakcong⁹ yüzünden sadece lise üçler değil üniversiteye hazırlananlar... Birinci sınıftan üçüncü sınıfa kadar üç yıl boyunca üniversiteye giriş yarışında bu çocuklar, onu demek istiyorum. Çocuklar bu yarayı unutmali ama yetişkinler her gün gelip onların yaralarını deşerse nasıl unutacaklar?

Zaten Park Söın'ın annesi her gün uğrayıp başımızı yeterince ağrıtıyor, siz bunu daha ne kadar devam ettirmeyi planlıyorsunuz, ha?

9 Öğrencilerin akademik yeterliliğini, kariyer yeterliliğini ve topluluk yeterliliğini, okul yaşamı kayıtları, kendini tanııtma yazıları ve mülakatlara dayalı olarak kapsamlı bir şekilde değerlendiren üniversiteye kabul modeli. (ç.n.)

SÖİN'İN ANNESİ

“Üzgünüm.”

Özrünü kabul edecek çocuk artık yanında değil ama Söin'in annesi her sabah gözlerini açtığında üzgün olduğunu söylüyordu. Kızı gittiğinden beri bir kez olsun rahat uyku yüzü görmemişti. Sanki uyursa kızı kendisini suçlayacaktı.

Her şey için ama her şey için üzgündü. Gücsüz ve vassıfız bir anne olduğu için üzgündü, fakir bir aileye doğmasına sebep olduğu için üzgündü. Bir kez olsun güzel bir kıyafet, lezzetli bir yemek alamadan onu gönderdiği için üzgündü.

Söin'i düşündüğünde kalbi çürüyüp parçalanıyordu sanki. Ölümünden bir gün önce de markette çalıştıktan sonra annesini almaya gelmişti kızı. Et restoranında

çalışan annesinden utanabilirdi de ama bir kez olsun bunu yapmadı.

“Anneciğim senden lezzetli bir koku geliyor.”

“Koku?”

“Et kokusu!”

Böyle deyip gülen bir kızı vardı. Marketten parasını aldığı anda annesinin çalıştığı et lokantasında ona et ısmarlayacağını söyleyen bir kızı.

Eskiden bir markette çalışan annesi, iki bin won yüzünden oradaki işinden ayrılıp et restoranına geçti. Et restoranı saatte iki bin won daha fazla ödüyordu, bu yüzden Söın’ın evde yalnız kalmayı sevmediğini bilmesine rağmen geç saatlere kadar çalıştı. Izgaraları silip artan yemekleri kaldırırken sırtı ağrıyor, omuzları çıkacakmış gibi hissediyor ama tek laf etmiyordu. Kızı içinse bundan daha zorunu bile memnuniyetle yapabilirdi.

Cuyön’u ilk gördüğünde minnettarlığından ne yapacağını şaşırmıştı. Çünkü uzun zamandır Söın’ın yanında ve ona destek olduğunu biliyordu.

“Demek sen Cuyön’sun. Söın’a iyi davrandığın için teşekkür ederim. Al bunu, birazdan ikiniz ddiokboggi alıp yiyin.”

Cuyön, Söın’ın annesinin ona uzattığı on bin wonu alırken yüzünü buruşturdu.

“Üf, et kokusu.”

Bayağı alçak sesle mırıldanarak söylenmiş bir söz olmasına rağmen Söın’ın annesi net bir şekilde duymuştu.

Yanlış duymuş olmalıyım, bir şey ima etmek istemeden söylemiştir diyerek bu lafın kalbinde yer etmemesi için büyük çaba sarf etmek zorunda kaldı. Çünkü kızı en iyi arkadaşı olduğunu söylemişti.

“Anne, Cuyön’un parası çok. Böyle şeyler vermesen de olur.”

O gece Söın on bin wonu uzattığında, bunun Cuyön’a verdiği para olduğunu fark etti. Cuyön’un et kokusu sinmiş parayı elinde tutmaktan bile hoşlanmayıp, parayı cebine koymak yerine Söın’a geri verdiğini öğrendiğinde, annesi kendisini nasıl da sefil hissetmiş ama belli edememişti. Çünkü kızının değerli arkadaşıydı o kız.

Annesi de biliyordu, Söın’ın, Cuyön ile tanışana kadar uzun süre arkadaşlık ilişkilerinde zorlandığını, bu yüzden de Cuyön’a minnettar olduğunu.

Söın, Cuyön’u sık sık överdi, çalışkan olduğunu, onunla birlikteyken eğlendiğini söyleyerek. Ama nasıl oluyor da Cuyön kızına böylesine kötülük yapmıştı? Yayınlanan röportajdaki gibi gerçekten kızına bir köle gibi mi davranmıştı? Halbuki Söın, Cuyön’a her zaman minnettar olduğunu söylerdi.

“Söın’ın giydiği kıyafetler ve ayakkabılar, hepsini Cuyön vermiş.”

Yayını izlediği süre boyunca annesi göğsünü döve döve ağladı. Kızı ne zaman Cuyön’un kendisine verdiği bir eşyayı alıp gelse aydınlık bir gülümsemeyle hava atardı.

“Anne, bu ayakkabılar çok pahalı. Güzel değiller mi?”

“Yeni gibi görünüyor, gerçekten almanda sakınca yok mu?”

“Hımmm... Cuyön’a küçük geliyormuş, bana giy dedi.”

Söın, Cuyön’un verdiği ayakkabıları defalarca giyip çıkarır, mutluluktan sürekli gülerdi.

“Bu ayakkabıları mı istiyordun? Bana söyleseydin.”

“İstediğimden değil. Sadece Cuyön verdiği için giyiyorum. Atılırsa yazık olacak. Yeniler çünkü.”

Kızı, annesinin önünde bir çift ayakkabı istediğini bile asla söylememişti. O ayakkabıların annesinin günlerce et ızgarası temizlese bile alamayacağı kadar pahalı ayakkabılar olduğunu, annesi bunu öğrenirse kalbinin incineceğini bildiği içindi.

Ağzından önce hıçkırıklar dökülürken ardından sanki hayvan iniltisine benzeyen bir ses patlayıverdi. Bir kez olsun güzel bir elbise, güzel bir çift ayakkabı alamamış bir anne olduğu için, doğum gününde bile bir şey istediğini söylemesini sağlayamayan bir anne olduğu için... Söın’ın annesi bugün de günahkâr olmuştu.

AVUKAT CANG

Göre göre o rüyayı görmüştü. Duruşmaya hazırlanmaktan birkaç gündür adamakıllı uyuyamıyordu. Kıscık bir anlığına çalışma masasına kafasını koyup gözlerini kapatmıştı ki kâbus geldi. Duruşma tarihi yaklaştıkça, kâbus daha da canlanıyor, avukata rahat vermiyordu.

Avukat Cang, neden böylesine korkunç şeyler yaşamak zorunda kaldığını hâlâ bilmiyordu. Sırf kısa boylu ve saf olduğu için, içedönük bir karakteri olduğu için illa zorbalığa mı uğramak zorundaydı? Hayır. Bu yaşadıklarının hiçbir nedeni yoktu. Sadece canavar gibi züppelerin can sıkıntısına yem olarak belirlendiği içindi.

O pislikler bir gün para getirmesini söylediler. Bir gün onların yerine ödevlerini yapmasını ve başka bir gün oyun seviyelerini yükseltmesini. Bazı günler lanet olasıca diyerek dudakları patlayana kadar yanağını tokatlar,

başka bir gün beyzbol sopasıyla poposu çürüyene kadar döverlerdi. Avukat Cang yavaş yavaş ölürken o haline bakarak güldüler. Dünyada bundan daha eğlenceli bir şey yokmuşçasına.

Bugün olsa ne pahasına olursa olsun kendini savunurdu. Tazminat talep eder, hesabını sorardı. İşledikleri suç kadar cezasını çekmelerini sağlardı. Ama o zamanlar Avukat Cang küçüktü, her şeyden korkuyordu. Ve bu korku halen kaybolmamış, bazen onu hiçbir şey yapamayan bir çocuğa dönüştürüyordu.

Zor bir rüyadan uyanan avukat saatine baktı ve acele etti. Duruşmadan önce Cuyön ile görüşeceği son gündü.

“Kimsiniz?”

Tanımadığı bir kadın ofisin önünde duruyordu. Sert görünümlü, kısa saçlı ve yorgun ifadeli bir kadın, Avukat Cang’ı gördü ve tereddüt ederek yaklaştı.

“Ben Söin’in annesiyim.”

İlkönce anlamadı. Derken kısa süre içinde kurbanın adını idrak etti.

“Çok kısa konuşmak istiyorum.”

Söin’in annesi sanki düzgün yemek bile yiyemiyormuş, bir deri bir kemik kalmış gibi görünüyordu. Dudakları kuruluktan beyaz beyaz çatlamıştı. O kupkuru dudaklardan çıkan her bir kelimeyle ruhunun çekildiği karşıdan hissedilebilecek kadar kritik durumda görünüyordu. Avukat Cang, Söin’in annesine baktığında bile günah işliyormuş gibi hissetti kendini.

Tekrar ofise dönüp çay uzatırken bile ne söyleyeceğini bilmiyordu Avukat Cang. Söin'in annesi ne söylemeye gelmişti acaba? Kızını öldüren suçluyu savunmamasını mı rica etmeye gelmişti? Eğer öyleyse ne cevap vermeliyim? Aklı bu düşüncelerle meşgul, hızlı hızlı çalışıyordu.

"Söin'in giydiği şey buydu. Ben de anne olmayı hak etmeyen bir insanmışım. Diğer arkadaşları gibi güzel, iyi kıyafetler giymek istemiştir o da ama ona yalnızca böyle kıyafetler giydirdim."

Söin'in annesi uzun sessizliği bozup konuşmaya başladığında, Avukat Cang'ın sözlü cevapların yerini hafif gülümsemelere bırakmaktan başka seçeneği yoktu. Söin'in siyah rüzgârlığı eski bir fotoğraf gibi yıpranmış ve solmuş görünüyordu.

"Söin'in bir tane güzel şeyi yokmuş. Cuyön'un hediye ettiklerinin dışında..."

Annesi sanki biri onu boğuyormuş gibi nefesini güçlkle verdi.

"Cuyön'a... Ona teşekkür ettiğimi söyler misiniz?"

"Pardon?"

Annesinin söylediği şey o kadar beklenmedikti ki, Avukat Cang kulaklarından şüphe etmek zorunda kaldı. Söin'in annesi zorlanıyormuş gibi kupkuru dudaklarını ısırıp durdu.

"Teşekkür ettiğimi... Benim Söin için yapamadıklarımı yaptığı için minnettar olduğumu. Cuyön sen

olmasaydın, benim Söin'im... Göçüp gittiği güne kadar bir iyi kıyafete, bir güzel ayakkabıya sahip olamayacaktı."

Ama ardından gelen sözler üzerine Avukat Cang gözlerini sımsıkı kapadı.

"Ama benim kızımın yanlışı neydi ki? Senin onun için verdiğin kadarını o sana veremediği için mi böyle yaptın? Keşke söyleseydin... Bana söyleseydin... O zaman ne yapıp edip bir şeyler verirdim ben de. Üzgünüm. Âciz bir insan olduğum için. Söin'in senden tek taraflı hep aldığını bildiğim halde ben sana hiçbir şey veremedim. Hepsi benim suçum... Sen neden benim Söin'ime bunu yaptın? Söin yalnız kalmaktan ne kadar da korkar... Ayrıldığı son ana kadar onu terk ettin, gözlerini yalnız yumdu. Neden yaptın, neden?..."

Sakin sessiz başladığı sözler gözyaşlarına, buruk bir yüreğe dönüşerek dökülüyordu. Ağlayarak göğsünü dövdü. Biricik kızını neden kaybetmek zorunda kaldığını sorduğunda Avukat Cang'ın verebileceği hiçbir cevap yoktu.

Söin'in annesi yanından ayrıldıktan sonra Avukat Cang, Cuyön'u görmeye gidemedi. Doğru şeyi yapıp yapmadığına ya da masumiyetinde ısrar eden Cuyön'un sözlerine gerçekten inanması mı inanmaması mı gerektiğine karar veremedi.

Söin ve Cuyön arkadaşlar mıydı, yoksa arkadaşlık-mış gibi görünen adaletsizce bir ilişki miydi? Cuyön insanların dediği gibi şeytan mı? Acaba onun yalanlarına

aldanıyor olabilir miydi? Yok, Cuyön'un söylediği her şey doğru bile olsa, hatırlayamadığı o zaman dilimine nasıl inanabilirdi? Niye yalnızca Söın'ın ölmek üzere olduğu o son anları hatırlamıyordu? Kendine bunları tekrar tekrar sordukça güvenini yitirmeye başladı.

GÖRGÜ TANIĞI

Gazetecisiniz, değil mi? Ben... Söyleyeceklerim var.

Aslında ben gördüm. Bizzat gördüm diyorum. Gerçekten. Çoktandır anlatmak istedim ama polise gitmek de çok korkutucuydu, o yüzden... Polis zaten her şeyi halleder, ben karışmayayım dedim. Anneme bir küçük çıtlattım, o da boş yere gereksiz şeyler yapıyorsun diye söylendi. Üstelik zaten Söın'a ne olduğunu şahsen görmediğimden... Sonra düşündüm de şimdi konuşmazsam herhalde hayatım boyunca pişmanlık duyacağım.

Çocuklar dediler ki Cuyön'un avukatı okula gelmiş. Cuyön'un masum olduğunu kanıtlamaya gelmiş, bu seferki duruşmanın ardından serbest bırakılacağını söylemiş. Bazı çocuklar Cuyön'un ailesi zengin olduğu için kızlarının hapse girmesine asla izin vermeyeceklerini söylüyor. Ama öyle olmamalı, değil mi? Söın öldü, ona

bunu yapan kişinin cezasız kalması büyük haksızlık olur, öyle değil mi?

Hayır. Ben ne Söın'la ne de Cuyön'la yakındım. Sadece yüzlerini biliyordum. Yan sınıfımızdaydılar. Söın ve Cuyön mu? Televizyonu izlemediniz mi? Aynı orada yayınlandığı gibi. Onlarla samimi olmamama rağmen ben bile ikisinin arasındaki ilişki, nasıl anlatsam, biraz adaletsiz görünüyordu mu demeliyim? Her neyse, biraz garipti yani.

Ne mi gördüm? Aslında... O gün ben Cuyön'u gördüm. Deneme sınavının üzerinden bayağı geçmişti, neredeyse arkadaşların hiçbiri yoktu. Ben de dershaneye gidecektim ama çalışma kitabımı okulda bırakmışım, o yüzden geri döndüğüm için sınıftaydım. Tam yeni çıkıyordum ki baktım Cuyön koridorda yürüyerek geliyor. Neden bilmiyorum ama Cuyön'u görünce sınıfa saklandım. Hiç, öylesine. Yani tam bir tanışıklığımız da yok ya, selam versem de tuhaf vermeden geçip gitsem de tuhaf olacaktı, o yüzden saklandım sanırım. Ben biraz içedönük olduğum için...

Korktuğum için ortalığa atılmadım. O gün Cuyön'u gördüğümü bile söyleyemedim. Ödlekçe olduğunu biliyorum. Ben hâlâ, daha çok korkuyorum. Ama korkarım ki şimdi söylemezsem çok geç olacak.

Bunu kime gidip nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Körü körüne karakola gitmek de ürkütüyor. İşte o yüzden, bana yardım edemez misiniz?

MAHKEME SALONU

Mahkeme salonunda, ilk kış günlerinde kırağı düşmüş bir sabahın erken saatlerindeki havayı andıran bir soğukluk vardı. Dün öğleden sonra, bu olayın sonucunu kesinleştirecek bir görgü tanığının ortaya çıktığına dair haberler yağmaya başlamıştı. Bu, bugün görülecek duruşmaya savaş ilan etmekten farksızdı. Elbette savcı yeni bir tanık başvurusunda bulunmuştu. Avukat Cang anlayamadığı bir huzursuzluğa kapıldı.

Kendi kendine endişesinin sebebinin ne olduğunu sordu. Ne de olsa Cuyön'a inanmaktansa inanmaması için daha fazla sebep vardı. Cuyön kendi aleyhine olan olumsuz durumları hatırlamıyordu, birbiriyle uyuşmuyordu bunlar. O halde neden Cuyön'a güvenmeliyim? Sadece Cuyön'un gözleri samimi olduğu için mi? Yalan söylüyor gibi görünmediği için? Hayır, değildi. Avukat Cang, bu tür duygularla sarsılacak kadar Cuyön'a acıyan biri değildi.

Önceleri Avukat Cang da savcının önerdiği gibi mesajlaşmaların içeriğinden ve tuğladaki parmak izlerinden yola çıkarak Cuyön'un fail olduğunu düşünmüştü. Sadece kendisi değil, çoğu insan suçlunun Cuyön olduğundan emindi, kamuoyu artık suçlunun Cuyön olması gerektiğine inanıyor gibiydi. Elbette, eğer bu davanın suçlusu Cuyön ise cezalandırılması gerekiyordu. Ama ya eğer suçlu değilse? Masum bir insan cezalandırılmamalıydı ve Avukat Cang'ın bu işi yapmasının nedeni buydu.

"Diğer insanlar... Herkes... Benim yaptığımı söylüyor ya..."

Avukat Cang, çenesini kasıp dişlerini sıktı. Nefretin suç delili olamayacağını kendine hatırlattı. Cuyön'un suçlu olduğuna dair kanıtlar hâlâ eksikti. Cuyön'un uğradığı haksızlığı belki de kendisinden başka kimsenin çözemediğini düşündü. Ne var ki bunları düşündükçe aklına Söın'ın annesinin yüzü daha da net geliyordu.

"Teşekkür ettiğimi... Benim Söın için yapamadıklarımı yaptığın için minnettar olduğumu. Cuyön sen olmasaydın, benim Söın'ım... Göçüp gittiği güne kadar bir iyi kıyafete, bir güzel ayakkabıya... Sahip olamayacaktı."

"Sen neden benim Söın'ıma bunu yaptın? Söın yalnız kalmaktan ne kadar da korkar... Ayrıldığı son ana kadar onu terk ettin, gözlerini yalnız yumdu. Neden yaptın, neden?"

"Tanık, ifade verin."

Tanıklık etmek üzere öne çıkan görgü şahidi Cuyön ile aynı okula giden bir öğrenciydi. Pek öne çıkmasa da

sessizce kendi işine bakan, sıklıkla görülebilecek türden bir öğrenciye benzediği için bu tarz bir yere hiç de uymuyordu. Tanık, o ağır atmosferden gerilmiş olsa gerek, devamlı diliyle dudaklarını ıslatıyor ve hatta kaygılı görünüyordu.

“O gün Cuyön’u koridorda yürürken gördüm. San-ki cin çarpmış gibi boş boş yürüyor oluşu biraz tuhaftı.”

“Neden olabilir?”

“Şey... Cuyön’un elinde tuğla vardı. Dürüst olmak gerekirse, elinde tuğlayla gezmek öyle sık görülen bir şey değildir ya. Bu yüzden sınıfta saklandım ve Cuyön’u izledim.”

“Tuğla mı tutuyordu? Tuğlayı kesin olarak gördünüz mü?”

“Evet. Normal taş değildi, tuğlaydı. Biraz eski görünümlü, kırmızı bir tuğla.”

Tanık konuşmasını bitirdiğinde, Avukat Cang’ın yüzü kaskatı kesildi. O kısacık anda Avukat Cang’ın tepesinden omurgasının bittiği noktaya kadar uğursuz bir his geçti. Avukat Cang, Cuyön’a baktı. Cuyön da onun bakışlarını hissetti. Kendisine inanmış yegâne insanla yüz yüze geldi. Lütfen bana güven diyen, elini sonuna kadar bırakmaması için yalvaran gözler karşısında avukat bir kez daha aklını başına toplamak zorunda kaldı. İnanmalıyım, inanmak zorundayım! Kendini hipnotize edermiş gibi aynı kelimeleri defalarca tekrarladı.

“Sanık tuğlayı ne yaptı?”

“Cuyön koridordaki pencerenin önünde bayağı durdu. Sonra tuğlayı pencereden dışarı fırlattı. Dan sesini de kesinlikle duydum. O an bunun ne sesi olduğunu anlamamıştım ama... Şimdi düşünüyorum da Cuyön, Söın’ı...”

Görgü tanığının daha sözü bitmemişti ki mahkemeyi izleyenlerin oturduğu bölümden iniltieler yükseldi. Suç işledikten sonra bile yanlışını düşünmeyen kıza insanlar öfkelerini kustular.

“Peki neden kimseye anlatmadınız?”

“Başta Söın’ın ölümünün bununla ilgisi olduğunu bilmiyordum. Sonra korktuğum için konuşamadım... Haberlerde suç aletinin tuğla olduğunu görünce...”

Tanığın sözleri üzerine Avukat Cang gözlerini sımsıkı kapattı. Ancak o zaman onu şu ana kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu fark etti. Sanki sonunun böyle olacağını bildiği bir kehanetin hissiyatı. Parmakları titredi, tüm vücudunda ürperti hissetti. Tuğla, Cuyön’un vurmasıyla paramparça olduğuna inanmakta zorlandığı o tuğla...

İşte şüphenin mükemmel şekilde ortadan kalktığı andı. Avukat Cang’ın masumiyet kanıtı olarak sunduğu un ufak olmuş o tuğlanın neden parçalandığı ortaya çıkmıştı. Son ana kadar Cuyön’a inanmak için çabalamış olan Avukat Cang, ihanet duygusuyla titredi. Kızgınlıkla Cuyön’a baktı, Cuyön ise kafası karışmış bir şekilde başını hayır anlamında sallıyordu.

Hayır. Böyle olmuş olamaz...

O GÜNÜN SON ANA KADAR HATIRLANMAYAN GERÇEKLİĞİ

“Ölemeyecek misin? O zaman ben öldüreyim!”

O gün.

Cuyön tuğlayı başının üstüne kadar kaldırdığında, Söın ona hareket etmeden yalnızca bakmakla yetindi. Ama bakışlarında tuhaflık vardı. O gözlerde ne Cuyön için duyulan bir endişe ne özür dileyen bakışlar ne de korku vardı. Cuyön’a acımayla bakan gözlerdi onlar, kızgın ve artık buna daha fazla tahammül edemeyeceğim diyen bakışlar.

“Artık kes şunu.”

Bu sözler karşısında Cuyön tuğlayı kaldırmış halde donup kaldı. Kıskançlık ve öfkeye esir olmuş duyguları kısa sürede şaşkınlığa dönüştü.

“Ben erkek arkadaşım yüzünden markette çalışıyor değilim. Annem tek başına para kazandığı için yardım etmeyi de istedim evet, ama tek sebebi bu da değil. Ben senin yüzünden çalışıyorum. Ben de sana hediye alabileyim, yiyecek bir şeyler ısmarlayabileyim diye.”

“Senden ne zaman bana bir şey almanı istedim? Ne diye böyle gereksiz şeyler...”

“Hayır, ben istemiyorum.”

Garipti. Karşımda konuşan kişi benim tanıdığım Söın mı? Söın sanki farklı biriymiş gibi Cuyön’a baktı.

“Senden yalnızca bir şeyler alıyor olmaktan nefret ediyorum. Sana bir kupa ramyön ısmarlamak istesem, annemden o parayı istemeye üzölmekten nefret ediyorum, ölesiye çalışan annemin o halini her görüşümde fakir oluşumuzdan nefret ediyorum.”

O sırada gözlerinde dolu dolu birikmiş olan yaşlar öfkesinden akıyor, gözlerinde asılı kalmaya devam ediyordu.

“Çocukların arasında saçma söylentiler yaydığını biliyorum.”

Cuyön bu sözlerle afalladı. Erkek görünce dayanamaz, erkek arkadaşıyla görüşmek için para istedi gibi aslı astarı olmayan dedikodulardı ama böyle yaparsa Söın’ın geri geleceğini düşünmüştü. Ama Söın geri gelmedi. Acaba tüm gerçekleri bildiğinden olabilir miydi?

“Fark etmez. Zaten seni hiçbir zaman arkadaş olarak da görmedim.”

“Ne?”

Kalbi ezilip tekmelenmek böyle bir duygu mu? Cuyön, Söın'ın ağzından çıkan her bir kelimeyle bayılacak gibi oluyor, kalbi güm güm atıyordu.

“Başka arkadaşlarım olana kadar katlanırım demiştim ama bu kadar uzun devam edeceğini bilmiyordum.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Bana seni kullanıp kullanmadığımı sormuştun, değil mi? Doğru. Seni kullandım. Çünkü ihtiyacım olduğunu söylediğim her şeyi veriyordun bana. İstedğim sürece rahatlıkla kullanabilirdim seni. Hatırlıyor musun? Orta-okuldayken dershaneden burs alırsan bana verecektin. O bursu almak için o soğuk günde dershanenin önünde bir saat bekledim. O zamanlar gerçekten bana her söylediğini yaptım, senin keyfine göre, seni memnun etmek için her şeyi yaparak yaşadım.”

“Şu an... Neden bahsediyorsun sen?”

“Öyle gözlerle bakmasan da olur. Dürüst olalım, senin de işine geliyordu. Peşinden ayrılmadan her söylediğini yapmam.”

Yalan.

Cuyön sanki hayalet görmüşçesine tereddüt içinde geriye çekildi. Söın yüzündeki alaycı ifadeyle ona bakıyordu.

“Peki ne diye dibinden ayrılmadan hep seninle birlikte dolaştığımı düşündün? Seni ölesiye sevdiğim için mi

sürekli dip dibeydik sanıyorsun? Annenin illa ki o düşük seviyeli kızla mı arkadaşlık edeceksin lafını işite işite, senin o bütün terbiyesizliklerine katlana katlana? Ben yapabileceğimi yaptım. Biraz acınası, birazcık iyi kız hali takınınca yüz binlerce won değerinde kıyafetleri bile çatır çatır veriyordun, ne kadar da rahattı.”

“ ... ”

“Ama artık bu saçmalıkları bırakacağım. O yüzden üzgünüm.”

Cuyön tökezledi. Bacakları tutmuyordu, aynı zamanda Söin’den korkmaya başlamıştı. Benim kalbimi mi kullanmış? Olamaz, benim arkadaşım Söin böyle şey yapmaz... Cuyön başını iki yana sallayıp durdu. Bunu gören Söin alaycılıkla güldü.

“Bilmiyormuş gibi davranayım, arkadaşınmış gibi seni biraz daha kullanmaya devam edeyim dedim ama artık sana acımaya başladım. Sen benim acınacak halde olduğumu düşünüyorsun belki ama asıl zavallı sensin. Benden başka yaslanacak hiç kimsen yok senin.”

“Yalan! Bu bir yalan! Yalan!”

Cuyön başını hayır anlamında sallamaya devam etti. Olamaz, Söin böyle yapmış olamaz diyerek kendine defalarca bunun bir rüya olduğunu söyleyip durdu.

Söin’in hiddet dolu gözleri, Cuyön’a her değdiğinde tüm bedeni irkiliyordu.

“Neden? Seni kullandığıma inanamıyor musun? Yoksa özür dileyip yalvarmam ve ne olur arkadaşım ol diye sana asılmam gerekirken birden böyle çıkıştığım için mi şaşkınsın? Bana bak Ci Cuyön! Ben de insanım. Sen beni her aşağıladığında ben neler hissettim, haberin var mı senin?”

Hayır. Bu Söın değil. Cuyön devamlı başını salladı, Söın ise ona aşağılayıcı gözlerle baktı. O bakışlardan korkan Cuyön bir adım daha geriye çekildi. Yine de Söın'ın bakışları değişmedi. Cuyön sanki geriye doğru itiliyor-muş gibi iki adım, sonra üç adım... Gitgide geriye hareket ediyordu.

“Ya işte, keşke birazcık iyi davransaydın! İnsanı bu kadar hiçe saymasaydın!”

Cuyön başını salladı. Elinden gelse kulaklarını tıkayıvermek istedi. Aynen böyle, korkmuş bir çocuk gibi Söın'ın bakışlarından kaçarak sendeleye sendeleye geriye doğru hareket eden Cuyön, ödü patlamış bir çocuk gibi fırlayıp koşmaya başladı.

Hiçbir şey düşünemiyordu. Öyle ki, elinde halen tuğlayı tuttuğunun farkında bile değildi.

Söın'a karşı her zaman gerçek ve samimiydi, ama ne, nerede yanlış gitmeye başlamıştı? Kendine geldiğinde çoktan sınıfın önüne gelmişti. Koridorun önünde gezinirken arka taraftaki pencerenin önünde durdu. Orada Söın tek başına duruyordu. O anda Söın arkasını döndü ve Cuyön'un durduğu pencereye doğru kafasını kaldırıp

baktı. Söın'la göz göze gelen Cuyön ateşten yanmış gibi ödü patlayarak geri çekildi. Sonra da hemen çantasını topladı ve koşarak çıktı.

Cuyön'un önünden ayrıldığı o pencere pervazında kırmızı bir tuğla kaldı. Cuyön'un parmak izlerinin açık ve net üzerinde bulunduğu bir adet tuğla.

Cuyön huysuz bir çocuktı, arkadaşına nasıl davranacağını bilmiyordu ve arkadaşının her zaman onun yanında olacağını varsaymıştı. Arkadaşına hunharca davranan, kendisini nasıl ifade edeceğini bilmez, keyfine göre hareket etmekten başka şekilde davranmayı da bilmezdi.

Buna rağmen Cuyön'un bir kez olsun Söın'ı arkadaş olarak düşünmediği olmamıştı. Onun için Söın zor zamanında, yalnızlığında, mutluluğunda hep birlikte olmak istediği insandı, kalbinin en derinlerini açabileceği, sırtını yaslayabileceği biri. Böyle bir varlık olan Söın'ı kaybetmek Cuyön'un zor zamanlarında, yalnız ve mutlu olduğu zamanlarda her daim yanında olacak kişinin kayb olduğu anlamına geliyordu. Bu yüzden Cuyön, Söın'la yaptıkları son konuşmayı unutmaya karar verdi. Söın'la olan son anılarını sildi, geriye sadece o nazik ve her zaman yanında olan Söın'ı bıraktı. Ve son ana kadar Söın'ın son sözlerini anımsayamadı.

GÖRGÜ TANIĞI

Tanrım. Biliyor musun?

Ci Cuyön gerçekten başına buyruktu. Dünyada en iyinin kendisi olduğunu düşünüyordu, ne kadar da kötüydü.

Bugüne kadar nasıl da ukalaca davranmış ki bütün insanlar bu işi onun yaptığını düşündü. Önceleri onun tarafını tutan, asla yapmamıştır diyen çocukların bile artık hepsi onun yaptığını inanıyor. Yok zaten bir gariplik varmış, yok aslında Cuyön söyleymiş, Söın zavallıymış fılanlar filanlar...

Biliyor musun Tanrım, aslında çocuklar Park Söın'la ilgilenmiyorlardı bile. Fakirlik günahmış gibi arkasından konuştular. Şimdi bu aynı çocuklar çıkmış Söın için üzüyorurlar, Cuyön'dan bu kadar eziyet çektiğini bilmiyordumlar, kalbim sızlıyorlar vs... Gerçekten komik değil mi?

O günkü olay gerçekten hataydı. Yemin ediyorum diyorum! Ci Cuyn pencereden dışarı bakarken bir anda delirmiş biri gibi koşarak dışarı çıkınca meraklandım. Ne görmüş ve o kadar şaşırmıştı? O yüzden ben de aşağı baktım. Acaba ne var diye. Ama Park Sin vardı. Tanrım! İkiyi kavga mı etti nedir, neler oluyor? İşte o kadar. Sınıfa geri dönmek için arkamı döndüm, antam pence-re pervazındaki tuğlaya çarptı.

Sahiden de hataydı. Gerçekten! Öyle uğursuzca çanta-ya çarpıp düşeceğini hayal edebilir miydim? stne st-lk tam da aşağıda duran Park Sin'in kafasına denk geldiğini nereden bileyim?...

Kafayı yiyecektim. Uyuyamadım bile. Herhalde kötü bir şey olmamıştır, yok yok olmamıştır. Bütün gece kara kara düşündükten sonra sabah okula gittim... Hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu. Her zamankiyle aynı bir sabah-tı. Acaba diyerek pencereden dışarı baktım ki...

Gerçekten Park Sin'in öleceğini hiç düşünmemiştim. Birisi bulup hastaneye götürmüştür sanmıştım ama baktım sabaha kadar orada kalmış. Çok şaşırdım. Elimde olmadan çığlık attım ve geriye doğru düştüm, benim çığlık sesime çocuklar toplandı, herkes bağırmaya başladı... Öyle oldu işte.

Ci Cuyn suçlu diye odak olarak gösterildiğinde bunun yanlış olduğunu biliyordum. Gerçekten kalbim patlayacakmış gibiydi. Sandım ki her an bir polis yanıma gelecek. Suçlu Ci Cuyn değildi çünkü.

Ama televizyonda, internette herkes Ci Cuyön'un katil olduğunu söylüyordu, Ci Cuyön berbat bir çocuk diyerek.

Bir düşünsene. Ben sahiden de basit bir hata yaptım o kadar ama Ci Cuyön uzun süredir Park Söın'a eziyet ediyordu. Ona bu kadar eziyet çektirdiyse Ci Cuyön'un cezalandırılması "adalettir". Evet, doğru. Ben adalet için yalnızca birazcık yalan söyledim.

Belki de başından beri bunu yapan ben değilim, aslında Ci Cuyön diye düşündüm. Ben belki de gerçekten görgü tanığı olabilirdim. Öyle değil mi ama? Aksi takdirde Ci Cuyön neden Park Söın'ı görüp o kadar şaşırılmış halde kaçsın ki? Koridora kadar tuğlayı getirmiş olması da tuhaf. Evet evet. Düşünüyorum da tuhaf. Ci Cuyön'un elinde bir tuğlayla pencereden aşağı bakıyor olması, bu başından beri Ci Cuyön'un Park Söın'a tuğlayı atmaya niyetli olduğunu göstermiyor mu?

Mahkeme olması sebebiyle çok heyecanlandım ama düşündüğümden daha iyi geçti. Kimse benden şüphelenmiyordu. Komik, değil mi? İnsanlar her şeyi bildiklerine inanıyorlar. Hiç de bir şey bilmiyorken.

İnsanların merak ettiği gerçek... İşte bu kadar. Gerçek işte bu kadar ama kimse bu kadar basit bir konuyu bilmiyordu. Ci Cuyön kötü bir kız olduğu için olsa gerek, öyle değil mi? O nefret edilesi bir kız olduğu için.

Peki ama Tanrım, sen Ci Cuyön'un söylediklerine inandın mı? Ben asıl bunu merak ediyorum.

YAZARIN SON SÖZÜ

Her şeyden önce, bu romanın herhangi bir olayla ilgisi olmadığını, tamamen yaratıcı bir çalışma olduğunu belirtmeliyim. Romanı yazarken hikâyem birilerini incitir mi düşüncesiyle defalarca yazmayı bırakmak, birçok geceler bir o yana bir bu yana dönüp durmak zorunda kaldım.

Öldürmek İstedğim Kız hakikat ve inanç hakkında bir hikâye. Sık sık hakikat üzerine kafa yoruyorum. Hakikat gerçekte olduğu gibi midir, yoksa insanların olmasını istediği gibi mi oluşturulur? Bu hikâye işte bu noktadan yola çıktı.

Gerçek dediğimiz şey ne kadar da çok değişmekte. Uzun zaman önce Galileo Galilei Güneş merkezlik kuramını önerdiğinde insanlar ona inanmadı. Aksine onu yalan söylemekle suçlayarak yargılatıldılar. Belki de gerçeklik böyle bir şey diye düşündüm. İnsanların öyle olduğuna inandığı şey gerçekliktir. Tıpkı o zamanlar doğru olduğuna inanılan şeyin daha sonra yanlış olabileceği gibi.

Herkes öyledir derken, öyle olmadığından şüphe edebilmek düşündüğünüzden daha rahatsız edici ve zordur. Bu sebeple bizler barışçıl şekilde herkesle hemfikiriz ve öyledir diye düşünürüz. Özellikle cezai konular söz konusu olduğunda bu daha da geçerlidir. Ancak yargılanan pozisyonuna düştüğümüzde, bu tür insanların düşünceleri daha da umutsuz olacaktır. Ben yapmamış olduğum halde herkes “Sen yaptın” diyerek parmağını uzattığında acaba ben kendime ne kadar inanabilirim? Başta hayır diyebilirsiniz. Sonrasında kendinizi haksızlığa uğramış hissedersiniz ve öfkelenirsiniz. Fakat hiç kimse size inanmıyorsa bir noktada kendinizden şüphe etmeye başlayabilirsiniz.

Düşünecek olursanız Cuyön fazlasıyla zavallı bir çocuk. Anne babası bile ona inanmadığı için. İçini açabildiği tek arkadaşı olan Söın bile onu hiçbir zaman bir arkadaş olarak görmediğini söylüyor. Bakıldığında dünya üzerinde ona inanan tek bir insan bile yok. Son olarak Cuyön’a inanacağını söyleyen Avukat Cang bile en nihayetinde ona inanmıyor. Bu koşullar altında Cuyön kendi masumiyetini sonuna kadar ifade edebilir miydi? Belki siz de halen daha Cuyön’dan hoşlanmıyorsunuz. Bu da romanı okuduğunuz süre boyunca Cuyön’u “nefret edilesi bir çocuk” olarak düşünmüş olmanızdan kaynaklanıyor belki.

Bana yazarların romanlarındaki karakterlerin sorumluluğunu üstlenmeleri gerektiği öğretildi. Bu nedenle yazıdaki hiçbir karakteri tedbirsizce yazmamaya özen

gösteren bir yazar olduğumu söyleyebilirim. Fakat özel olarak bu hikâyeme Söın'a üzücü bir veda ile başladım. Bunun için Söın'dan beni affetmesini diliyorum.

Son olarak, taslağı beraberce incelediğimiz ve hikâyeyi paylaşan yazışları ekibine, ayrıca birinin acısına sempati hisseden, öfkelenen siz kıymetli okurlarıma teşekkürlerimi sunarım.

Haziran 2021

Gecenizin rahat geçmesi dileğiyle...

Lee Kkoch-Nim